

Rough Treatment John Harvey-Kötü Muamele
John Harvey'in Oğlak'taki Charlie Resnick
Polisileri

"BİR CHARLIE RESNICK POLİSİYESİ"

İngilizce aslından çeviren:
Mehmet Harmancı

KÖTÜ MUAMELE

1

"Bunu yapacak mıyız?" diye sordu Grice. Soğuk daha şimdiden iliklerine işlemeye başlamıştı. Ocak ayından, yoğun bir kin duygusuyla nefret ederdi.

Grabianski gündüzleri normalden yumuşak olursa geceleri de böyle olur diye düşündü. "Bir dakika" deyip garaja doğru yürüdü. İri yarı bir insana göre şaşırtıcı bir çeviklik vardı yürüyüşünde.

Bir emlakçının geniş açılı objektifinden bina bir konak olarak görülebilirse de, Grice'in çakıl döşeli araba yolunun başında durduğu yerden bakılınca, kentin güney kesiminde büyükçe bir ev denilebilirdi.

Gündüz olsaydı havaya dayanıklı krem rengi boyanın bu yaz mı yoksa geçen yaz mı sürüldüğü belli olabilirdi; taklit ahşap kerestelerin kabukları ağır bir egzama vakası gibi yer yer dökülmeye başlamıştı. Kapının iki yanında fiçılar içinde minyatür çam ağaçları yükselmekteydi. Üç basamağı çık ve zili çal. Grice birinin evine zili çalarak en son ne zaman girdiğini hatırlamaya çalıştı.

"Eee?"

Elleri ceplerinde olan Grabianski omuzlarını silkti.

"Yani?" dedi Grice.

"Arka koltuk, zemin, süprüntü dolu. Belki artık kullanmıyorlar."

"Süprüntü mü?"

"Gazeteler, dergiler; kâğıt mendil kutuları, çikolata ambalajları. Üç çift yüksek topuklu ayakkabı."

"Ne bekliyordun ki? Bir kadın otomobili işte."

"Ayakkabılar yüzünden mi?"

"Ayakkabılar, otomobilin modeli... İkinci bir araç, bir kadın arabası. Bir erkek böyle bir şey kullanır mı?"

Garajın eğik çatısına, sol tarafta burnu dışarıya çıkmış araca baktılar.

"Hoşuma gitmedi" dedi Grice.

"Hoşuna giden şeylerin listesi bir sigara paketinin arkasına siğar ve sağlık uyarısı için yer bile kalır" dedi

Grabianski.

"Otomobilin burada olmasından hoşlanmadım."

"İşe devam etmek istediğini sanıyordum."

"Ben şöyle ya da böyle bu soğuktan kurtulmak istiyorum."

"Öyleyse gidelim." Grabianski eve doğru birkaç adım attı.

"Otomobil..." dedi Grice.

"Otomobil burada, bir kadın otomobili ve bu da kadının içerde olduğunu gösterir, bunu demek istiyorsun, değil mi?"

"Öyle demek istediğimi varsayalım."

Grabianski başını salladı: Grice televizyonda pembe dizi izleyecek yerde kitap okumalıydı. Akşamları felsefe-mantık kurslarına devam etmeliydi ya da. O zaman belki bir şeyler öğrenebilirdi.

"Karanlıkta mı?" diye sordu Grabianski.

"Ne?"

"İçerde karanlıkta mı oturuyor?"

"Uyuyor olamaz mı?"

"Çok erken."

"Belki başı ağrıyordur."

"Ne o, birden kadının doktoru mu kesildin?"

Yüksek ve bakımlı çitin öte yanında ve arkalarındaki geniş caddede ışıklar vardı; sonsuza kadar orada duramazlardı.

Grice ayaklarını sürüdü. "Sence bunu yapmalı mıyız?" "Evet" dedi Grabianski. "Ve de yapacağız."

Çakıl taşlarına basmadan yolun kenarındaki çimenler üzerinde yürüdüler. Arka tarafa geçerlerken iki adam da başlarını kaldırıp duvarda yüksek bir yere tutturulmuş kırmızı, hırsız alarmı kutusuna baktılar.

Maria Roy, göğüsleri suyun yüzeyini kaplayan kokulu köpükler arasında yüzün diye arkasına uzandı. Gece

lambasının soluk ışığında memeleri yumuşacık, saten görünümündeydi ve bakışları altında uçları sertleşiyordu. Harold, diye düşündü. Ama bunun bir yararı olmadı. Parmağının ucunu hafifçe koyu renkli çevrelere sürttü ve yeniden sertleştiklerini farkedince gülümsedi. Son bir yıl içinde sevdiğin tek yer yatak ise bu nasıl bir evlilikti? Ve o da pek seyrek olarak.

"Boş verin" dedi memelerine. "Aldırmayın benim küçük torbalarım, bir yerlerde biri sizi seviyor."
Sonra küvetin içinde oturup onları son bir kere sevgiyle suya soktu.
"Aldırmayın, benim küçük zavallı torbalarım."

"Bir ışık mı o?" diye Grabianski fısıldadı. "Nerede?"

"Şurada. Bak. Perdenin kenarı!"

"Stor o. Stor."

"Işık değil mi?"

"Bir şey değil."

"Mum olabilir."

Grice arkadaşına baktı. "Belki de ruh çağırıyordun" Plastik kartın kenarını bir milimetre sola kaydırınca kapı açıldı.

Maria Roy telefona, "Neden seni aradığımı sanıyorsun?" dedi. "Ne kadar çok sevdiğimi söylemek için mi?"

Üzerindeki sabahlığın altında vücudundan hafif bir talk pudrası kokusu yükseliyordu. Givenchy Gentleman: talc parfüme. Eh, Harold'un bir işe yaraması gerekirdi, değil mi?

"Hayır, Harold" diye erkeğin sözünü kesti. "Oraya uçmak niyetindeyim. Şu anda sabahlığımın altında kanat çıkarıyorum."

Telefonun yanındaki daire biçimli sehpa yarım kadeh şarap vardı. Şarap dün gecedен ya da ondan önceki gecedен kalmaydı ve ekşimeye başlamıştı.

"Elbette elle yapmaya çalıştım ama kıpırdatamadım."

Maria Roy başını çevirip sigarasının dumanını odanın ortasına doğru üfledi. Almacı yüzünden uzaklaştırmış olmasına rağmen erkeğin hiç sonu gelmeyen konuşmasını duyuyordu.

"Harold..."

O yine konuşuyordu.

"Harold..."

Ve hâlâ.

"Harold, makineler sürekli arıza yapıyor. Zaman sistemi sürekli devreden çıkıyor. Sana neden stüdyoların en kötü seslendirme odasını verdiklerini bilemiyorum. Hep aynı şey. Evet. Sana bir şeyler söylemeye çalışıyor olabilirler. Ben de sana bir şey söylemeye çalışıyorum. Banyo yaptım ve içkimi bitirince -hayır, yalnızca şarap ve ekşimiş bir şarap- giyineceğim ve otomobili garajdan çıkaramadığıma ve sen de gelip beni almayacağına göre Jerry ile Stella'ya telefon edip yollarını uzatarak beni almalarını rica edeceğim."

Kadın anlaştıkları bu noktanın kendisini rahatsız ettiğini aktaracak kadar yüksek sesle içini çekip biraz daha duman koyverdi. Aralarında yaptıkları her anlaşmanın hep böyle olduğunu açıkça ima etmeyi başarabilmişti.

"Evet, Harold" dedi. "Ben de taksi diye bir şeyden söz edildiğini biliyorum. Ama aynı zamanda güle güle demesini de bilirim."

Almacı yerine bırakıp bir bağlantının böyle kolayca ve ani olarak kesilebilmesi karşısında gülümsedi. Bacaklarına değen ipekli kumaşı hisirdatarak mutfağa gidip şarabın kalanını eviyeye boşalttı. Sigarasını söndürdü, kadehi tezgâhın üzerine bırakıp bir başkasını aldı, oturma odasına döndü. Şişelerin bulunduğu tekerlekli sehpa televizyonla video kaseti, dergiler ve cep kitapları dolu rafların arasındaydı. Harold'un, bir iki senaryoyu çalışma odası olarak kullandığı odadan buraya taşımış olduğunu görünce, geri götürmesini söylemeyi düşündü. J&B şişesini açtı, kadehi, doldurdu. O aptal garaja, aptal otomobile, Harold'la yaptığı konuşmaya rağmen banyo yaptığı için keyifliydi.

Viskiden bir yudum alıp da Harold'un canı cehenneme derken kapıda duran adamı gördü.

"Aman Tanrım!"

Ağzına götürdüğü sol elini ısırды ki, bu çocukluğundan beri yapmadığı bir şeydi.

Midesinin duvarlarına garip şeyler oluyor, kanı başına hücum ediyordu. Bayılacağından emin olarak raflara yaslandı.

Adam hâlâ aynı pozisyondaydı, kapı pervazına dayanır gibi, iriyarıydı, boyu bir seksen olmalıydı, üzerindeki lacivert elbisenin kruvaze ceketi herhalde kendisini olduğundan geniş göstermekteydi. Konuşmadan kadına bakıyordu ve gözlerinde gördüğü şeyden hoşlanmış gibi bir ifade vardı.

"Tanrım!" diye mırıldandı Maria. "Aman Tanrım!"

Adam konuşunca korkudan yüreği duracak gibi oldu. Onca sessizlikten sonra bu erkek sesi o kadar şaşırtıcıydı ki. Maria artık bayılmayacağına anladığına göre ne yapacağını bilemeyerek adama baktı. Zaten bir şey yapması ya da söylemesi gerekir mi, onu da bilemiyordu ya. Yapsa ya da söylese ne işe yarardı ki?

"Ne düşündüğünü biliyorum."

Maria adamın bir daha mı konuştuğunu, yoksa az önce söylediklerinin beyinde mi yankılandığını kestiremedi.

"Sana bir zarar vermeyeceğiz."

Maria parmaklarını kadehin çevresinde dolaştırdı; ağız öylesine kurumuştu ki, dili damağına yapışmıştı sanki. Zarar sözcüğü üzerinde durması gerektiğini biliyordu ama beyni biz sözcüğünü tekrarlayıp duruyordu. Biz.

Maria başını çevirmemek, çevresine bakınmamak için kendini güç tuttu. Dışarı kulak verdiğise de, bir ses duyamadı. Belki de adamın öylece söylediği bir şeydi bu, onu daha fazla korkutmak için; belki de yalnızdı.

Maria yutkundu.

Bu daha mı iyiydi? Tek başına olması yani?

Sanki aklından geçenleri okumuş gibi adamın yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. Maria o zaman bunun adam için yeni bir şey olmadığını anladı. Adamın içi deneyimden ve uzmanlıktan gelen bir güvenle rahattı. Yoksa neden gülümseyecekti ki? Sonra merdivende ayak sesleri duydu ve söylenenin yalan olmadığını anladı.

İkinci adam ötekenden kısaydı ama yine de kısa boylu değildi; üzerinde parlamaya yüz tutmuş kahverengi bir elbise vardı, kahverengi ayakkabıları eski ama cilalıydı. O da birincisinin yaşlarında görünüyordu -kırk kırk beş. Kocası yaşında ama yaşını göstermekten çekinmeyen insanlar. Oysa kocası stüdyoya renkli yazılı eşofmanlar ve gerçek ayakkabı yerine herbiri beş kilo çeken kalın spor ayakkabılarıyla giderdi.

İki adam bakiştılar, sonra yeni gelen ağır ağır yürüyüp meşin koltuğa oturdu.

"Güzel yer" dedi. "Esaslı bir yer yapmışsınız."

Maria adamlara bakarken evine soygun için girdiklerini ama şimdi satın almak için bir teklif yapacaklarını düşündü: Takım elbiseli ve gerçek ayakkabılı iki adam.

Ve içinde bulunduğu duruma rağmen başını geri atıp gülmeye başladı.

Şimdi üçü de oturuyorlardı. Grabianski çiçek desenli kumaşla kaplı koltukta, Grice ilk oturduğu yerde. Bacak bacak üstüne atmış ve biraz da sıkıntılı bir tavırla. Maria karşılarında bir iskemlede. Grabianski'nin gözlerinde hâlâ o hafif keyifli bakış vardı ve Maria onun bacaklarına, ipekli sabahlığının kıvrımlarından içeri bakmaya çalıştığını ve altında bir şey giyip giymediğini düşündüğünü biliyordu.

Bir an kendisi de çekmecedan hangi külotunu çekip giydiğini bilemedi. Ve giydiği temiz miydi acaba? Sanki bir kaza geçiriyormuş gibi. Bir kere daha gülmek için içkisinden bir yudum daha aldı. Aslında bu duruma da bir kaza denilebilirdi ya.

"Bir içki daha ister misin?" diye Grabianski sordu.

"İçki falan istemiyor" dedi Grice.

"Nereden biliyorsun?"

"Bu o tür bir durum değil."

"Eh, ben istiyorum." Grabianski ayağa kalktı. Ceketinin düğmeleri açtı ve Maria onun yaşına göre gayet formda olduğunu görüyordu; kemerini zorlayan bir göbeği yoktu. Harold ise haftada üç kere spora gider, bacaklarına bağladığı o aptal ağırlıkları kaldırırdı ama yine de göbekliydi.

Şişeleri araştıran Grabianski düşkünlüğüne uğramışçasına, "Votka yok" dedi.

"Kusura bakmayın" diye özür diledi Maria.

"Tanrı aşkına, ne oluyoruz böyle?" diye Grice itiraz etti.

"Bir kadeh içki içiyoruz" dedi Grabianski.

"Biz buraya soygun yapmaya geldik."

"Geçen gece konuklarımız vardı" diye anlatıyordu Maria. "Votka tükendi ve almaya fırsat olmadı işte." Bu adamlardan ne diye özür diliyordu ki sanki?

"Önemli değil" dedi Grabianski. Güven verir bir ifadeyle kadına doğru eğildi. "Viski de iyidir." Şişeyi kaldırdı. "İster misin?"

Grice homurdanınca üç kadeh doldurdu. Kendisinininki ancak bir parmak olduğu halde su katmak için mutfağa gitti. Döndüğünde diğerleri yerlerinden kıpırdamamışlardı.

"Bu işi bitirecek miyiz?" diye söylendi Grice.

Grabianski arkadaşına ve Maria'ya içkilerini uzattı, oturup arkasına yaslandı. "Sakin ol. Bitireceğiz nasıl olsa. Acelen ne?"

Grice'in odadan çıkmasını, evi dolaşıp bir şey çalmasını istedi. O zaman kadınla -adı ne demişti? Maria mı?- kendisi belki bir şey yaparlardı. Bacakları sanki hiç sonu yokmuş gibi yükseliyordu. O sabahlığın altına bir şey giymediğine bahse girerdi. Giymişse de insanın avcuna sığacak bir kumaş parçası olurdu ancak. Terlemeye başladığını hissediyordu. Şu kokuya bakın hele. Ve kadın da kendisine bakıyor, aklından geçenleri okuyordu. Kendisinin ne düşündüğünü biliyordu.

Maria Roy o anda belki de telefonun çalacağını düşünüyordu, Jerry ya da Cynthia ne yaptığını ya da kendilerinden bir şey isteyip istemediğini sorabilirlerdi. Ya da Harold, muhteşem Harold özür dilemek için telefon eder ve kendisini almaya geleceğini söylerdi.

Ama kısa boylusu, romatizma sancısı çekmiş gibi dizini ovuşturana telefonu fişten çekmişti.

Grice ortağına, "İçkini bitir artık" dedi. "İşe başlama zamanı geldi."

Grabianski başını salladı, içkisinden bir yudum alıp ayağa kalktı.

"Gidelim" dedi.

Maria onun kendisine baktığını biliyordu.

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüyen Grice, "Hayır" dedi.

"Bırak da o da yardım etsin" dedi Grabianski. "Her şeyi karıştırmaktan kurtuluruz."

"Bunu yapar mı dersin?"

"Elbette. Neden yapmasın ki? Nasıl olsa alacak değil miyiz?"

Maria bir an adamların gerçek olup olmadıklarını düşündü. Bu belki de Harold'un arkadaşlarının bir sakasıydı: İki işsiz aktörün oynadıkları bir Oyun. Buna altmışlı yıllarda "happening" denirdi. Bu da öyle bir şeydi işte. Ayağa kalkarken sabahlığının önü açıldı. Grabianski'nin de ağız açık kalmıştı. Maria uzun zamandır Harold üzerinde böyle bir etki yaratmamış olduğunu düşündü.

"İşte buna inanmıyorum" dedi Grice.

Maria Roy ikinci viskisini de bitirip kadehi iskemleye bıraktı. "İsterseniz öne ben geçeyim" dedi.

Grabianski'nin hemen arkasında olacağını ve merdiven çıkarken sabahlığının vücuduna nasıl yapıştığını biliyordu.

"Bir şey daha var" dedi Grice. Mücevherler, nakit para ve kredi kartları geçen yıl Virgin Adaları'na giderken aldıkları yumuşak deri bavulardan birine doldurulmuştu. İki kürkü Grabianski'nin sol kolundaydı.

"Nedir o?" diye sordu Maria. Ama Grice'in yüzündeki ifade neden söz ettiğini bildiğini gösteriyordu. Her ikisinin de bildiklerini hissediyordu. Ama kasayı nasıl öğrenmişlerdi?

Maria yatağın üzerinde diz çökmek için yastıkları kenara çekti, duvardaki Klimt tablosunu çıkartıp Grice'a verdi, o da tabloyu yüzü yere gelmek üzere yatağa dayadı. Maria şifreyi unutturum sanmıştı ama parmakları kadrana değer değmez hepsini hatırladı.

Kapı dışarı doğru açılırken geri çekildi. "Boşalt" dedi Grice.

Burada bir mücevher kutusu daha vardı; içinde gerçek mücevherler olan kutu, annesinden miras kalanlar ve Harold'un kendisini etkileme ihtiyacı duyduğu zaman aldıkları. Kalın lastik bantlarla sanlı iki tomar, hamiline hisse senedi. Kendisinin ve Harold'un vasiyetnameleri. Berbat bir Yunan adasında Harold'un bir kameraman arkadaşının çektiği bir video kaseti. Harold yediği o kadar zeytinden mide fesadına uğramıştı; kameraman esaslı bir erkekti ama yalnızca kamerasıyla ve bir sırığı andıran sevgilisinin Maria'nın göbeğinden tuz yalayışını filme almakla meşgul olmuştu. Maria İngiltere'ye döndüğünde sarılık kapıldığını farketmişti.

Grabianski elini uzatarak kaseti vermesini bekledi. "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu Grice. Maria başını salladı.

"Hiç kaygılanma, nasıl olsa hepsini sigortadan alacaksın" dedi Grabianski. Elindeki video kasete bakıp güldü. "Bunun dışında."

"Emin misin?" dedi Grice.

"Elbette" dedi Maria. Yataktan, o ana kadar gösterdiğinden fazla bir yerini göstermeden indi. Artık onları bir an önce evin dışına atmaktan başka bir şey düşünmüyordu.

İki adam odadan çıkarırken Grabianski, "Polisi çağırmadan önce tam yarım saat bekle" dedi. "Kendine bir iyilik yapmak istiyorsan onlara vereceğin eşkalimizi iyi düşün."

"İki zenci" dedi Grice.

"Deri ceketli ve blucinli."

"Yüzleri maskeli."

"Kasayı açman için seni zorladılar."

"Daha iyisi sana zorla şifreyi söyletmiş olsunlar" dedi Grabianski.

"Doğru" dedi Grice. "Böylesi daha iyi." Odaya döndü.

"Nereye?" diye sordu Grabianski. "Kasadan kadının parmakizlerini sileceğim."

Maria ona bakarken dizlerinin titrediğini hissetti. Grabianski hemen yanibaşında durmuş, en iyi kürk mantosunu okşuyordu.

Grice yatağın üzerine çıkmıştı. Maria onun eldiveniyle bıraktığı izleri bozmasını izledi, sonra elini kasanın arkasına soktuğunu gördü.

"Ah ah!" diye Grice ikisine dönüp Maria'ya baktı. "Yalan söylemişsin."

2

Biri karısıyla kaçtığından bu yana Resnick emlakçılardan nefret ederdi. Ondan önce de, onları otomobil galerilerinde çalışan, solukları tütün kokan, avuçları terli gençlerle bir tutar, onlar kadar nahış bulurdu.

Asmak için öylesine acele eden ama indirmek için parmaklarını bile kıpırdatmayan üç emlakçının "Satılık" tabelaları bir aya yakındır Resnick'in bahçe duvarında durmaktaydı. Resnick sonunda küreğini alıp ikisini çıkardı ama üçüncüsünü yerinde bıraktı. Bunun East Midlands'in dört yanına kol salmış kırk sekiz şubesi yoktu ama elemanları arasında konuşabileceği bir adamı vardı. Ve o sabah da bu adam telefon edip saat sekiz buçukta bir müşteri getireceğini ve evde bulunmasının iyi olacağını bildirmişti.

"Çalışan bir çift" demiydi. "Aile kurmak istiyorlar, ikisi de çalıştığı için ancak sabah gelebiliyorlar. Onlardan hoşlanacağınızı sanıyorum." Sanki kendisinin hoşlanıp hoşlanmaması çok önemliymiş gibi.

Evi on iki haftadır satılıktı ve daha bir tek alıcı bile çıkmamıştı. Ev büyüktü, yeri yanlıştı, ipoteği yüksekti. Oysa ipotek oranları azalıyordu, fiyatlar düşmekteydi. Resnick oradan kurtulmak istiyordu. Kapıyı kilitle ve anahtarları ver, hepsi o kadar işte.

O yüzden çavuşu Graham Millington'a gece ekibinden mesajları almasını, sabah brifingini vermesini ve sonra üniformalı komiserle emniyet âmirine raporunu vermesini istemişti.

"Tamam mı, Graham?" demiydi.

Millington doğumgünü sanki bir sürpriz gibi gelmiş biri gibi bıyıkları parlayarak öyle durmuştu karşısında.

Çift ayrı ayrı arabalarda geldiklerinde saat tam 8:43'tü. Adam parlak siyah bir Ford Sierra'dan indi, otomobilde o kadar aerodinamik değişiklikler yapılmıştı ki, kazara Heathrow'daki pistlerden birine yolu düşerse havalanacağından hiç kuşkusuz yoktu. Karısı üstü açık beyaz bir Volkswagen GT seçmişti. Her ikisi de açık gri giysilidiler ve araçlarını kilitleyip döndüklerinde ikisi de saatlerine baktılar.

Bir iki dakika sonra kaldırım kenarında yeşil bir Morris Minor durdu ve motor sesi kesilmeden Resnick'in daha önce görmediği bir kadın indi. Kadının üzerinde kolları dirseklerine kadar sıvanmış bol bir siyah kazakla beyaz noktalı lacivert bir kısa etek, eteğin altında kalın çizgili bir tayt, ayağında kırmızı botlar vardı. Sol elinde, gezdireceği evin özelliklerinin yazılı olduğu bloknotu tutuyordu. Sağ eliyle müstakbel müşterileriyle tokalaştı.

"Bay ve Bayan Lurie, günaydın. Sizi bekletmedim ya." Çifti Resnick'in beklediği bahçeye doğru yöneltti.

"Bay Resnick'siniz, değil mi?"

Elini sıkarken yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi; Avustralyalı aksanıyla konuşuyordu.

"Yoksa Detektif mi demeliydim? Öylesi daha doğru olurdu galiba." Kadın öne geçip kapıya doğru yürüdü.

"İçeri girelim mi?"

Hale girdiklerinde Resnick yavaşça, "Bay Albertson'a ne oldu?" diye sordu.

"Papaz olmak için bizden ayrıldı."

"Ama daha dün telefon etmişti. Bu iş için."

"Biliyorum. Ama bu işler hep böyle değil midir? Anı. Saul da bir günde Paul olmadı mı?"

Bay ve Bayan Lurie az ileride mutfağı söküp meşe tahtasından yapmayı konuşuyorlardı.

Kadın gözleriyle gülümseyerek, "Adım Claire Millinder" dedi. Resnick'in yanından geçip mutfağa girdi.

"Burası sabah ışığı alır. Şuraya yuvarlak bir masa yerleştirildi mi, gayet hoş bir kahvaltı köşesi olur."

Lurie'ler saatlerine baktılar.

"Oturma odalarına bakalım mı?" dedi Claire Millinder

Resnick'in canı arkalarından gitmek istemedi. Kedilerinden biri, Miles, oturma odasından çıkıp kafasını Resnick'in ayakbağının kenarına sürttü.

Umarım Dizzy'yle karşılaşmazlar diye düşündü Resnick. Dizzy aklına koyarsa Bay ya da Bayan Lurie'nin pantolonunun gayet pahalı kumaşını ısırabilirdi.

Claire oturma odasından çıkarttığı müşterilerini merdivenlere yöneltti.

"Ebeveyn yatakodasını görmelisiniz. Çok havadar ve büyüktür."

Resnick kendi evinde bir yabancı gibi öylece bekledi.

Aşağı indiklerinde Resnick de Miles'ı arka kapıdan dışarı çıkarıyordu. Bu kadar zaman sonra kedilerinden biri hâlâ kapıdaki kedi kapağını açmayı beceremiyordu, yeni bir yere nasıl uyum sağlayacaklardı?

"Detektif?"

Resnick kapıyı kapatıp ön tarafa yürüdü.

"Sevgilim, yeni bir banyo kaç mal olur biliyor musun?" diye Bayan Lurie kocasına soruyordu. "Ve bir de dekorasyon. O arkadaki karanlık odaya sandıktan başka ne konulabilir ki?"

"Bir yatak" dedi Resnick.

"Efendim?"

"Önemli değil."

Bay Lurie ceketinin kolunu çekerek saati karısına gösterdi. "Sevgilim."

"Doğru. Bizim gitmemiz gerek."

"İş, anlarsınız ya."

Kapıda durdular. "Size haber veririz."

"Elbette" dedi Claire.

"Evi gösterdiğiniz için teşekkür ederiz."

Resnick bunun kendisi için bir zevk olduğunu söyleyecekti ama kendini tutmayı başardı.

Kalın kapı çiftin ardından kapandı.

"Albertson gerçekten papaz mı oldu?" diye sordu Resnick.

"Anglikan kilisesine girdi sanırım."

Bir süre orada öyle durdular; Resnick üzerinde hemen hemen hiç giymediği şapkasının ve atmak üzere yığıldığı gazetelerin durduğu sehpanın yanında, Claire de bir eli tirabzanda olarak merdivenin alt basamağında.

"İnsanların neden böyle bir şey yaptıklarını aklım almıyor, sizin alıyor mu?" diye sordu Claire.

"Hayır."

"Sesler, çan sesleri falan mı duyarlar acaba?"

"Neşeli Günler."

"Kaçmak."

"Belki."

Claire erkeğin yüzüne baktı. "Herhangi bir şeyi neden yaparız ki? Örneğin, siz bu evden taşınmayı neden istiyorsunuz?"

"Bu çok güç."

"Açıklamak mı, anlamak mı?"

"Açıklamak."

"Ama siz biliyorsunuz, öyle mi?"

"Sanırım."

"Eh." Kadın aşağı inip Resnick'in yanından geçti. "Bir sorun yok öyleyse."

Kapıya gelince döndü.

Resnick hafif bir gülümsemeye, "Pek hoşlanmadılar, değil mi?" dedi.

"Nefret ettiler." Kadın güldü. "Sizce satılabilecek mi?"

Claire kapının yanındaki kabarmış duvar kâğıdını elledi. "Tahmin ederim. Ama fiyatı biraz düşürmek zorunda kalabilirsiniz."

"Düşürdüm bile."

"O zaman mutlaka satarız."

Resnick başını salladı, ellerini pantolon ceplerine soktu, sonra çıkardı. Burnunda ve kuyruğunun ucunda birer beyaz leke olan bir kedi açık kapı ile Claire'in botlarının arasından geçti.

"Bu da sizin mi?"

"Bud."

"Mutfakta evyenin yanında bir tas içinde uyuyan bir tekir kedi vardı."

"Pepper."

"Üç tane."

"Dört."

Kadın bir an elindeki notlara baktı, ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı. "Gitmem gerek."

"Büronuzda anahtarlarımdan bir takım var."

"Evet, sanırım var."

"Ne zaman isterseniz..."

"Evet."

"Yeter ki siz de gelin."

Kadın ani ve sert bir biçimde yüzüne baktı.

"Yani anahtarları verip de eve tek başlarına girmelerine izin vermezsiniz herhalde."

"Hayır, asla. Böyle bir şey yapmayız."

Resnick anladığını göstermek için başını salladı.

Claire kapıyı açıp dışarı bir adım attı. "Elimden geleni yapacağım, detektif."

"Hiç kuşkum yok."

"Sabırlı olmanız gerekir, hepsi bu kadar." Bir adım attıktan sonra son bir gülümsemeye başını çevirdi.

Resnick onun yalnızca gülümsemesinin çarpık olmadığını, ön dişlerinden ikisinin de üst üste binmiş olduğunu farketti. "Ama sabırlı olmakta uzman olmalısınız herhalde" diye güldü kadın.

Kapı önünde durup kadının bahçe yolundan caddeye kadar yürüyüşünü seyretmek normal bir hareket olurdu. Ama Resnick mutfağa döndü. Bir fincan kahve daha içecek ve sabahki işlerini Graham Millington'a devrettiği için şükredecekti.

Resnick'in karakolu kent merkezindeyse de, kendi kimliğine sahip olacak kadar merkezden uzak ama insanın kendini dağ başına atılmış gibi hissetmeyeceği kadar da merkeze yakındı. Kuzey doğuda ara sokaklar çevresinde yüzyılın başından kalma, aralarında yer yer yeni belediye binaları yükselen ve çoğu yıkılmayı bekleyen sıra evler vardı. Buralarda oturanlar genelde yoksul işçi sınıfıydı ki, bu da iş bulma talihine erişmiş insanlar demekti: Karayipliler, Afrikalılar, Asyalılar, süpermarketler yapmak için yıkılmadan ya da müzelere dönüştürülmeden önce bisiklet, sigara ya da çorap üreten fabrikalarda çalışmış olan beyazlar. Batıda Victoria çağı konakları ve tenis kortlarıyla bir mahallenin bulunduğu sokakları ağaçlıklı ve arazileri Badmintong kortları kurulacak kadar geniş bir semt uzanıyordu. Bu insanlar yılda bir kere bahçelerini birbirlerine açar, kendi yaptıkları sulu limonata ikram eder ve bunun için de, tabii yoksul derneklerine verilmek üzere birkaç kuruş alırlardı. Buralarda görünen siyah bir yüz ancak yolunu kaybetmiş birine ait olurdu.

Hemen girişte, yerde taze olacak parlaklıkta bir kan lekesi vardı. Üniformalı bir memur Resnick girerken

kalın camdan kapıyı yana çekti.

Resnick yeri işaret ederek, "Burun kanaması mı?" diye sordu.

"Pek burun kanaması denilemez, efendim."

Resnick krem rengi kapıyı itince yazı makinelerinin takırtılarını, ardarda çalan telefonları, müstehcen kelimeler bilen ve kullanan bir adamın hep aynı şeyleri anlamsızca tekrarlayan sesini duydu.

Resnick birkaç ay burada kapı kapı dilenen, sonra yirmi mil ilerdeki başka bir kente gidip bir süre aynı işi orada yürüten bir kadının koluna girmiş olan üniformalı kadın polis memurunu selamladı. Kadının sol gözünün altında şişmekte olan bir morluk vardı ve öteki gözünün üst kısmı açılmış ve kabuk bağlayan yerden uzanan ince bir cerahat çizgisi belirmişti. Polis memuru kadının elini okşayarak götürüyordu.

Resnick koridorun ucundaki hücrelere doğru yürüdü ve beyaz kolalı gömleği ve temiz siyah kravatıyla gayet kibar görünen tutuklama çavuşunun defterine bir şeyler kaydettiği odaya girdi.

İlk bakışta genç memurun mu, yoksa tutukladığı kişinin mi yaralı olduğu pek anlaşılmıyordu. Çavuşun önündeki masada ucundan bir iki santimi kırılmış bir bıçak vardı.

Çavuş yazmaya devam ederek, "Bir şey mi istemiştiniz, efendim?" diye sordu.

Resnick başını salladı.

"Bıçağını çekmiş çevreyi tehdit ediyordu, efendim" dedi genç memur. Resnick'e açıklamak yapmak zorunda değildi ama konuşmaya ihtiyacı vardı. Yüzü bembeyazdı. "Ona sakinleşmesini ve bıçağını bırakmasını söyledim ama sözümü dinlemedi.

Bağırıp çağırmaya, küfür etmeye devam etti. Beni bıçaklayacağını söyledi."

Adam hâlâ küfür ediyor ve zaman zaman soluksuz kalıyor, tam susacağı beklediği anda yeni bir salvoya başlıyordu.

"Herif arkadaşlarından birini bıçaklamıştı, efendim. Adam şimdi hastanede, burnunun bir parçası yerine dikiliyor. Talihi varsa yani. Ben bıçağı elinden aldım... ama bu arada yaralandı işte."

Resnick şimdi gözleri kapalı, ama ağız hâlâ giderek uzayan aralıklarla açılan adama baktı. "Sence onun da âcil serviste olması gerekmez mi?"

"Doktor muayenesinden geçtikten sonra, Charlie. Her şey denetim altında." Resnick, başkomiser Len Lawrence'e döndü.

"Özel bir şey mi, Charlie?"

Resnick başını salladı. "Normal bir merak. Kan izini sürmek. Nasıldır bilirsin. İçgüdü."

"Belki öteki yarımızın nasıl yaşadığını merak ediyorsun diye düşündüm."

"Sokakları arşınlamak mı yani? Gerçek insanlar arasında dolaşmak."

"Onun gibi bir şey işte."

"Eh, hepimiz payımıza düşeni yaparız."

"Kriminal Soruşturma Bürosu. Sizler için hep beyaz yakalılar suçları diye düşünürüm. Yeni teknoloji. Ses izleri ve görsel teşhis falan."

Resnick başkomiserin yanından geçip koridora çıktı. Hücrelerden birinden sanki biri aniden uyanmış da nerede olduğunu anlayamamış gibi şaşkın bir çılgılık yükseldi.

Resnick, "Çavuşum bu sabah görevini başarıyla yaptı mı?" diye sordu.

"Hem de her dakikasının keyfini çıkararak. Ayakkabılarını öyle bir cilalamıştı ki, bıyıklarını kırpmak için ayna olarak kullanabilirdi."

Resnick yukarı çıkarken herhalde kullanmıştır da, diye düşündü. Mesleğinin başlarında önemli biri Millington'a, yükselmenin en emin yolunun her zaman şık giyimli olmak olduğunu söylemiş olmalıydı. Masasının çekmecesinde gerekli kâğıtlar ve 1984 tarihli Polis Vazife ve Selahiyetleri Kanunu'nun yanı sıra fermuarlı bir çantada ayakkabı boyası, düğme dikmek için iğne iplik ve bir tırnak makası bulundururdu. Resnick tuvalete gittiğinde musluk küvetinin kenarında gördüğü kesilmiş tırnak parçalarının, onunkiler olduğunu tahmin etmişti.

Bilgisayar temelli teknoloji kullanımıyla ilgilenen de Resnick değil, Graham Millington'du. Güneşli Hertfordshire'da İçişleri Bakanlığı Bilimsel Araştırma ve Geliştirme merkezindeki haftasonu seminerine adını yazdıran da emniyet âmiri dışında bir tek Millington olmuştu.

KSB odasının kapısı aralıktı ve Resnick camın ardında Mark Divine'nin bir olay yeri raporunu sanki yazı makinesi önceki gün icat edilmiş gibi bir tavırla incelediğini görebiliyordu.

Bir de yeni teknolojiden söz ediliyordu!

Lynn Kellogg ve Kevin Naylor ise odanın arkalarında âcil bir konuyu gayet canlı jestlerle konuşmaktaydılar. Kendisinin içeri girişini gören olmamıştı.

Resnick'in odası giriş kapısının hemen sağında büyük odanın çeyreğini kapsayan bir bölmeydi. Millington'u kendi masasının ardında bulacağına bahse girer ve bahsi de kazanırdı.

"Sana uyup uymadığını mı kontrol ediyorsun, Graham?"

Millington kıpkırmızı kesildi, aceleyle kalkayım derken dizini masanın kenarına vurdu, telefonla yaptığı mücadeleyi üçüncü girişiminde kazandı.

Almacı Resnick'e uzatarak, "Size, efendim" dedi. "Tahmin etmiştim."

"Evet, efendim."

Resnick telefonu aldı ama konuşmak için acele etmedi. Millington kapıda durakladı.

"Bana beş dakika izin ver, Graham, sonra anlattırırım."

"Başüstüne, efendim."

Millington başını salladı, kapıyı arkasından kapattı.

Resnick masasının kenarına ilişebilmek için kâğıtları iteledi. "Alo. Ben Detektif Resnick."

"Tom Parker, Charlie."

"Günaydın, efendim." Tom Parker merkezdeki Başdetektifti ve Resnick her sabah kendisini arayıp bölgesinde olup bitenleri iletirdi.

"İzinli olduğumu sanmıştım."

"Bir saat kadar, efendim. Özel bir iş."

"Ev konusu mu?"

"Evet, efendim."

"Bu iş yaş, Charlie. Asla istediğini bulamazsın, bulsan da olanaklarının dışındadır."

Teşekkürler! diye düşündü Resnick. Ama bir şey söylemedi.

"Geçen yılki soygunları hatırlıyor musun, Charlie? İlkbahar sonuna doğruydum sanırım."

"Mart, efendim."

İki Mart: Resnick, Charlie Parker'la çalışmış olan caz trompetçisi Red Rodney'i dinlemek için kent merkezinde bir kulübe gitmişti. Rodney altmış yaşlarındaydı ve ağzından bir ameliyat geçireli üç ay olmuştu. Rodney konserde son olarak Parker'in "Shaw Nuff" 'ını kusursuz bir biçimde çalmıştı.

Resnick ertesi sabah kafası hâlâ müzikle dolu olarak karakola gittiğinde kendisini bir bardak çay ve yeni bir soygun haberiyle Patel karşılaşmıştı. Ardarda beş soygun. Hepsi de büyük evler. Hırsız alarmları. Mahalle bekçileri. Para ve seyahat çekleri. Kredi kartları. Mücevherler. Hepsi de sigortalı.

"Edwalton'da, Charlie. Bu sabah bildirdi. Aynı yöntem. Bir gitsen iyi olur diye düşündüm. Belki de o kuşklarını doğrulayacak bir şeyler bulursun."

Resnick çavuşundan brifingini aldıktan sonra ilk iş olarak ona bakacağını söyledi.

Camın ardından âmirine bakan Millington haydi yeter artık, diye düşünüyordu. Hepimizin işi var. Genç Divine'la birlikte yanlışlıkla bir teneke yağ döküp sonra da bir kibrit çakan bir Çinliyle konuşacaklardı.

Resnick odasının kapısını açarken Millington da masasının üzerinden inip hazırola geçti.

3

Jerzy Grabianski Dover'in beyaz yamaçlarının çok yakınında doğmuştu ama bu kendisini tam bir İngiliz yapmaya yetmiyordu. Ailesi Polonya'yı 1939'da terk etmiş, kâh yürüyerek, kâh bisikletle (babaannesi ile ablası babasının bisikletinin önünde olarak), sürü taşıyan kamyonlara tutunarak, kömür yüklü mavnaların brandalarının altında seyahat ederek ve ayakkabılarının ve sonra da çoraplarının tabanları parçalanana kadar yürüyerek İngiltere'ye ulaşmışlardı.

Bunun için gayet zorlayıcı bir nedenleri vardı.

O yılın 1 Eylül'ünde Hitler üç cepheden Polonya'ya girmiş ve Ruslar da ayın 17'sinde dördüncü cepheden gelmişlerdi. Ayın 28'inde Varşova düşmüş ve ertesi gün Almanya ile Rusya oturup ülkeyi bölüşmüşlerdi.

Çoğu tekstil fabrikalarında çalışan Grabianski'ler batıya doğru yola çıkmışlardı. Çekoslovakya, Avusturya ve İsviçre'den geçip La Chaux de Fonds'da Doubs Nehri üzerinden Fransa'ya girmişlerdi. Çoğu yani. O son sabah uyaandıklarında Jerzy'nin babaannesinin kaputunun altında uyuyan kızkardeşi Krystyna'nın yerinde olmadığını görmüşlerdi.

Birkaç saatlik bir araştırmadan sonra kızı Neuchâtel Gölü'nün batı kıyısında suyun içinde bulmuşlardı. Kızın bir kolu göle atılmış kırık bir küreğe tutunmuştu. Hemen karaya çekip daracık göğsünü bastırıp yumruklamışlar ama kız sadece daha da soğumuş ve katılaşıyordu. Kırık kürekle kızı gömecek bir mezar kazmışlardı. Kız on bir yaşındaydı.

Jerzy'nin babası Krystyna'nın boynundaki tahta boncuklardan gerdanlığı almış ve bir gece Manş Denizi üstünde paraşütle atladığında kaybedene kadar yanında taşımıştı. Ama o daha sonra, 1944'te olacaktı.

Ailenin kalan bireyleri dağılmıştı: Bir kısmı kısa bir zaman sonra Vichy Fransa'sı olacak yerde kalmış, diğerleri İngiltere'ye gidip General Sikorski'nin sürgündeki hükümetine mümkün olduğu kadar yakın olmaya çalışmışlardı. Jerzy'nin babası Fransa'daki hava kuvvetlerine katılmıştı. Fransa düşünce, RAF uçaklarıyla, savaş sona erene kadar Almanya üzerinde uçmuştu. Bir şeye karar verdiğinde bundan kolay kolay vazgeçecek biri değildi ve dondurucu Manş sularına düşmek, kararlılığını ancak daha da arttırmıştı.

Ailesini Polonya'dan çıkarmaya yemin etmiş ve bunu başarmıştı. Naziler'in yenilgisine katkıda bulunmaya yemin etmiş, onu da yapmıştı. Yüreğinde Krystyna'nın ölümünü yeni bir çocukla dengelemeye karar vermişse de, son beş yılın gerilimi karısını iyice yaşlandırmıştı artık. Elli yedi yaşında görünen ama ancak otuz yedisinde olan kadın Clapham ile Balham arasındaki evlerinin üst katındaki yatak odasında ölmüştü. Onu bulduklarında kızının kırık küreğe sarılmış olduğu gibi o da yatağından uzanmış komodine tutunuyordu. Ve onun kadar soğuktu.

Yağmurlu ve rüzgârlı bir günde St. George Hastanesi'nin yakınlarındaki bir mezarlığa gömülmüştü. Karısını

gömdükten sonra evine dönerken yolunu kaybetmiş olan Jerzy'nin babası, nöbetinden evine dönmekte olan bir hemşireyle çarpışmıştı. Kadın babasının yüzüne bakınca şoka girmiş olabileceğini düşünmüş ve kendisinin az ilerdeki pansiyon odasına gelmesi için ısrar etmişti. Jerzy'nin babası herhalde kadını bir tür üniforma içinde görünce denileni yapmış ve naftalin kokan odada bardak bardak bol şekerli çay içmişti.

O hemşire Jerzy'nin annesi olacaktı.

Jerzy.

Jerry'den başka bir adla çağırılmayalı yıllar olmuştu.

Uzun yıllar.

Pencereye gidip otelin otoparkına, koleje ve diğer küçük otellere, tenis kortlarına, tepedeki mezarlığın başladığı yere baktı. O taşlardan biri babasına aitti. Hava kararmaya başladığında ve kapanış saatini bildiren zilin çalmasına yakın oraya gidecekti. Mezartaşı üzerindeki yazıyı okuyacak bir süre için. Acaba çiçek de götürse miydi?

Çocukların duvardan girip çiçekleri çaldıklarını, sonra bunları atılmış gazete kâğıtlarına sararak ev ev dolaşip satmaya çalıştıklarını bilirdi.

Otel odasının buzdolabında müessesenin ikramı olan bir kutu diyet Pepsi, bir şişe Bass birası, çay poşetleri ve elektrikli güğümün yanında küçük bir kavanoz neskafe vardı. Televizyonun arkasındaki duvarda Van Gogh'un Ayçiçekleri açmayı reddederek öylece duruyorlardı. Grabianski saatini masadan alıp bileğine taktı: Grice yirmi dakika gecikmişti.

Resnick'e Jeff Harrison'u hatırlatan iki olay vardı. Biri Nottingham ile Manchester City arasındaki lig maçı. City'nin şampiyon olması için üç puana ihtiyacı vardı. Normal üç beş bin kişilik kalabalık en az bir o kadar Manchester taraftarı ile büyümüşü. Bunlar yalnızca özel tren tutmakla kalmayıp otobüs konvoylarıyla da kente akın akın gelmişlerdi. Nottingham ancak şerefi için oynuyordu ve daha maç başlamadan Manchesterliler'in kutlamaları başlamıştı. Dövizler, bayraklar ve mavi gri boyanmış yüzler.

Polis sayısı artırılmışsa da, yeterli değildi.

Resnick seyirci olarak orada bulunuyordu. Bu kadar neşe arasında olumsuz bir tepkinin çıkmaması imkânsızdı ve bu da devre arasında başlamıştı. Üniformalı Jeff Harrison kavgacıları ayırmak üzere aralarına girdiğinde yüzüne bir şişe yemişti. Resnick saldırgana doğru yönelmiş ama yakalayacak zamanı olmamış, sonunda buna gerek de kalmamıştı. Harrison, taraftarlardan ikisini yakalayıp telörgüye fırlatmış, üçüncüsünün kolunu arkasından bükmüşü; çıplak kafası da yüzü gibi boyanmış iriyarı bir delikanlı dışında diğerleri kaçmışlardı. Gencin elinde bir sustalı vardı. O sabahtan beri içtiği belliydi; şimdi de hiç düşünmeden sustalısını çekmişti ve karşısında üniformalı bir polis vardı. En kötü olasılık, polisin arkasında gürleyen kalabalıktan paniklemeiydi.

Burnunun üstündeki yaradan akan kanın bir gözünü kapattığı Jeff Harrison öteki gözünü gence dikmişti. Sustalı, bıçağı çekilmiş olarak bir dakika sonra yere bırakılmıştı. Destek kuvveti geldiğinde dört genç taç çizgisiyle telörgü arasında bekliyorlardı.

İkincisi de Harrison'un KSB bölümüne geçmesinden sonraydı. Resnick'le çalıntı malların depolandığından kuşkulanan bir eve baskın yapmışlardı. Baskında aylardır aranan bir hırsız ele geçmişti. Ancak ne kadar uğraşmışlarsa da, adamı olaya bağlayacak, mahkemeden kabul edilecek bir delil ele geçirememişlerdi.

Harrison, "Kuralları çiğneyeceksin biraz, Charlie" demişti. Sabahın biriydi ve Bridlesmith Gate civarında bir yerde içiyorlardı. "Bu toplum yararına olacak. Onun itirafını sen de duydun."

"Hayır, Jeff, ben duymadım" demişti Resnick. Gün ışığı kadar net iki anı.

"Merhaba, Charlie."

"Jeff."

El sıkıştılar; Harrison, Resnick'e oturmasını işaret edip bir fincan çayla bir sigara ikram etti. Resnick oturdu, ama gerisine başını salladı.

"İçiyordun tabii" diyen Harrison kül tablasını teneke çöp kutusuna boşaltıp bir sigara daha yaktı. Hâlâ KSB'deydi ve şimdi Resnick gibi detektifti.

"Tom Parker bu soygunla ilgilendiğini söyledi."

Resnick öne eğilerek omuzlarını silkti. "Olabilir de, olmayabilir de."

"Senin için raporun bir kopyasını çıkarttım. Oraya Featherstone gitmişti. Şimdi burada değil, yoksa onunla konuşabilirdin."

Resnick zarfı yan cebine koydu. "Sen kendin gitmedin mi?"

"Bir anlamı yoktu. Sıradan bir soygun, olağanüstü bir şey yoktu."

"Sence bir gidip bakmamın sakıncası var mı?"

Harrison sigarasının külünü silkeledi, iskemlesini arka ayakları üstünde arkaya yasladı. "Nasıl istersen."

Resnick ayağa kalktı. "Teşekkür ederim, Jeff."

"Bir şey değil, Charlie." İskemle dört ayağı üstüne indi. "Karşılıklı bir iki tek atmaya çok oldu."

"Öyle." Resnick kapıya doğru yürüyordu.

"Bir şey elde edersen bana haber verirsin" dedi Harrison.

"Hiç merak etme."

Resnick gittikten sonra Jeff Harrison yerinden kalkmadan sigarasını bitirdi, sonra bir tane daha yaktı. Charlie Resnick'i bu kadar özel yapan neydi ki? Yıkanmaktan hâlâ buruş buruş gömleği ve tersine bağlanmış kravatıyla.

Grabianski, Grice'in öğleden sonralarını nasıl geçirdiğini hayal etmeye çalışıyordu. Onu boş sinema salonlarında patlamış mısır yiyip çevresindeki solumaları ve horultuları duymamaya çalışırken düşündü. Grabianski'nin son gördüğü film 'Catch' 22'ydi ve onun da başına ancak dayanabilmişti: Uçak kokpitindeki kan ve parçalanmış bağırsaklar görüntüsü babasının savaş hikâyelerini hatırlatmıştı. Gidip tuvalette kusmuş, biletinin koçanını atmış ve oradan çıkıp gitmişti.

"Jerry!"

Grice otel kapısı önünde, her odada renkli televizyon ve duş olduğunu bildiren ilanların hemen altında duruyordu. Ellerini deri ceketinin ceplerine sokmuş, seyrek saçlarını geniş kafasının bir yanından öteki yanına uzanacak biçimde taramıştı.

"Gidelim haydi."

Grabianski kaldırım kenarına park etmiş olan hemen hemen yepyeni kiraz kırmızısı Vauxhall'a bindi.

Grice arabasını trafiğe sokarken, "Otomobili değiştirmişsin" dedi.

"Bugün gözünden bir şey kaçmıyor anlaşılıyor." Grice kornaya bastı, selektör düğmesini buldu, bir küfür savurup önündeki arabayı geçti.

"Bu sinir de ne oluyor?" diye sordu Grabianski.

Grice gaz pedalına basarken güldü. "Sen buna sinir mi diyorsun?"

"Anlat haydi."

"Sen siniri saat on bir buçukta görecektin."

"Düzeldin mi bari?"

"Hem de nasıl."

"Eh, buna sevindim işte."

Grice bir süt kamyonetiyle yol kenarındaki direk arasındaki mesafeyi kusursuz bir biçimde ölçebilmişti.

Grabianski kollarını gerip ön tabloya tutunarak, "Her ne olmuşsa böyle heyecanla kutlamak zorunda mısın?" diye sordu.

"Günün bu saatinde süt dağıtılır mı? Öğleden sonra üç olmuş. Herif geç mi kalmış yoksa erken mi çıkmış?" Grice biraz rahatlayıp arkasına yaslanan Grabianski'ye baktı. "Bu senin yaptığın insanın kolunu kırması için birebirdir" dedi. "Bir yere çarparsak emniyet kemerin kollarını koruyamaz ve öyle gerilmiş tutarsan çat diye kırılırlar."

Grice iki elini de direksiyondan çekip şaklattı.

"Ne kadar yolumuz var?" diye sordu Grabianski. Koltuğa gömülmedikçe başı tavana değişiyordu.

"Sakin ol, geldik sayılır."

Grabianski başını sallayarak yan camdan baktı. Supersave Mobilya bütün yatak, koltuk ve üç parçalı takımlarda yüzde kırk indirim yapıyordu.

Bir Porsche ile özel plakalı kırmızı bir Ferrari arasında bir yer buldular. Victoria stilindeki ev dört katlıydı. Kemerli kapının üzerindeki vitray camları ikinci ışığını yansıtıyordu.

Grabianski çatının iki ucundaki daire şeklindeki kulelere bakarak, "Çalışacağımızı bilmiyordum" dedi.

"Çalışmıyoruz."

Grice eldivenini çıkardı, cebinden aldığı anahtarlıktan seçtiği bir anahtarla sokak kapısını açtı.

Giriş holü mermer, merdivenler geniş ve halı kaplıydı, her sahanlıkta büyük fiç saksılar içinde bitkiler yükseliyordu. Kapılardan birinin önündeki iki şişe süt yeşillenmeye başlamıştı. Grice üst kattaki yedi numaralı dairenin kilidine ikinci bir anahtar soktu.

Kapıyı yerdeki bedava gazetelerin üzerinden iterek, "Bunu değiştirmeliyiz" dedi. "Yoksa yolgeçen hanı gibi canı çeken dalar içeri."

Kısa bir koridordan geçtik, bir yanda yüksek pencereleri, diğer yanda eğik tavanı olan uzunca bir odaya girdik.

Grice pencereleri göstererek, "Hizmetçi dairesi" dedi. Hiç gün ışığı görmelerini istemezler, değil mi?"

Grabianski, "Burada ne işimiz var?" diye sordu. "Buraya taşınıyoruz."

Resnick üç kere telefon etmeyi denemiş ama bir karşılık alamamıştı. Sonunda eve gidip kapıyı tıklattı, zili çaldı. Ama açan olmadı. Bunun üzerine karşı kaldırım önüne park ettiği arabasının içinde gazetesini direksiyon üzerinde açarak yirmi dakika bekledi. Tekerlekli bir alışveriş sepeti taşıyan bir kadın iki kere yanından geçti; birinde karşı kaldırımdan yukarı, sonra bu kaldırımdan kendisine doğru. Daha sonra üzerinde mavi eşofman, elindeki kayışın ucunda küçük bir Yorkshire köpeği olan altmış yaşlarında bir adam camı tıklattı.

Resnick gazetesini katladı, camı yarıya kadar indirip adama gülümsedi.

"Sizi rahatsız etmek istemezdim ama..."

Resnick karşıdaki evi başıyla işaret ederek, "Bayan Roy" dedi.

"Evet, sanırım..."

"Evde değil galiba."

"Öyle."

Adam durmuş arabanın içine bakıyordu. Köpek de herhalde Resnick'in arabasının tekerleğine işemekteydi.

"Öğle saatinde çıktı sanırım" dedi adam. "Alice'i öğle yürüyüşüne çıkardığımda arabası -onunki Mini'dir-oradaydı. Ama dönüşümde gitmiş olduğunu gördüm." Adam sözünü kesip kayışı çekti. "Ne zaman döneceğini bilemem."

Resnick kimliğini çıkartıp adamın burnuna soktu.

"Ah, anladım. Bir soygun vardı. Geçen gün." Başını salladı. "Ne kadar dikkatli olsanız da bu işler oluyor ve yapanlar da paçayı kurtarıyorlar. Demek istediğim, siz elinizden geleni yapıyorsunuz ama yapabileceklerinizin de bir sınırı var, değil mi? Polisten çok hırsız var. Bu da her şeyin değiştiğinin bir başka ölçüsü işte." Arabaya biraz daha yaklaştı. "Son bayramdan sonra üç hafta çöpümüzü almadılar biliyor musunuz? Hem her sabah saat tam sekizde telefon etmeme rağmen. Geldiklerinde küfürün bini bir paraya idi ve çöpleri de yol boyunca saçıp bıraktılar."

Resnick camı kaldırdı, motoru çalıştırdı; eğer adamın memleketin kötü gidişi hakkındaki fikirlerini biraz daha dinleseydi son iki seçimde oyunu kime verdiğini sormak zorunda kalabilirdi.

Dönüşte Jeff Harrison'un karakoluna uğrayıp Maria Roy'la konuşan memurun dönüp dönmediğine bakacaktı. Adam gelmemişse nasıl olsa kendi bölgesinde yığınla işi vardı ve bu olayda da acele etmesini gerektiren bir şey göremiyordu.

Otomobili çevirip de geldiği yönde uzaklaşırken Roy'ların evindeki alarm sisteminin anlaşıldığı kadarıyla çalışmamış olmasının nedenini merak ediyordu.

"Galerideki geri zekâlıdan fazladan bir yüz sterlin indirim kopartmam öğleyi buldu ve bu arada iki kere bırakıp gidermişim gibi yapmak zorunda kaldım. Senin anlayacağın saat yarım olduğunda iki bira ve bir viski içmişim ve doğrusunu istersen nedenini bilmeden kendimi bu emlakçıda buldum. Sözde kırk ila altmış bin sterlinlik bir yer arıyordum ama aslında masanın ardında oturan kırmızı çizmeli kadının bacaklarına bakmaya çalışıyordum."

Grice bir iskemleye tersine oturmuş, ayaklarını iskemlenin kenarlarına geçirmişti. Elinde bir kutu Swan Light birası vardı ve altı kutunun geri kalanı arkasındaki masadaydı. "Bana alkolsüz bir şey al" demişti Grabianski'ye. "Günün ortasında uyumak istemem doğrusu." Saat dörtle beş arasıydı ve hiçbir şey içmeyen Grabianski odadaki tek koltukta Grice'e bakıyor ve fazla meraklı görünmemeye çalışıyordu.

"Kadın gelip bana nasıl bir yardımda bulunabileceğini sordu, ben de kendisiyle sohbe girdim, ipotekler konusunda falan şakalaştım ve kentte yalnızca birkaç ay kalacağım için bir yer satın almamın pek mümkün olamayacağını söyledim. 'İş için mi geldiniz?' diye sordu. Başımı salladım. Bir şeyler mırıldandım, beni yanlış falan duymuş olmalı ki, 'Demek televizyon stüdyosunda çalışıyorsunuz' falan gibi bir şeyler söyledi. Ben de, 'Evet öyle' deyince bir dakika beklememi rica etti. Döndüğünde elinde bir iki kâğıt vardı. Bana kısa bir süre için bir yer kiralamakla ilgilenip ilgilenmeyeceğimi sordu."

Grice yüzde bir alkollü birasından bir yudum alıp geçirdi.

"Kadının karşısına oturdum, o da bana bu dairenin bir yıldır ellerinde olduğunu ama bir türlü satamadıklarını anlattı. Evi gezenlerin yansı karanlık buluyorlarmış, öteki yarısı da mutfak ve banyonun üzerindeki çatıdan sızan rutubetten kaçıyorlarmış ve sızıntıyı ne yapmışlarsa önleyememişler. Yapılması gereken çatıyı tümüyle söküp elden geçirmekmiş ve diğer mal sahipleri masrafa katılmayı reddettiklerinden bu da mümkün değilmiş. 'Üç ay kiralayabilirsiniz, biz de malsahibine karşı bir şey yapmış görünürüz' dedi. Kadının benden hiçbir şey gizlemediğini anladım ve on dakikada kiradan elli sterlin düşürdüm."

Elindeki kutuyu Grabianski'den yana salladı. "O berbat otelden çıkmak istediğini biliyordum."

Grice ayaklarını yere indirip kalktı.

"Bu gece sen şuradaki portatif yatakta yatarsın, ben de yatak odasında. Yarın ilk iş olarak gider sana esaslı bir yatak alırız."

Grabianski yatağı almadan önce Maria Roy'un yatak odasındaki kasanın dibinden çıkardıkları bir kilo kokaini ne yapacaklarına bir karar verebileceklerini umuyordu.

4

Oturduğu yerden saati göremiyordu ama iki buçuk üç arası olduğunu tahmin edebiliyordu. Stereodan Johnny Hodges'un saksofonunun sesi yükselmekteydi. Kapakta takma bir ad kullanıyorsa da "You'd Be So Nice To Come Home To"yu çalarken gerçek kimliğini saklaması imkânsızdı. Resnick oturduğu koltukta kıpırdanınca göğsündeki Bud şikâyetle mırıldandı. Bu evden neden taşınmak istiyorsun ki? "Haydi yavrum, gitme zamanı geldi" dedi. Kediye alttan iki eliyle kavrayıp yere indirdi. Neden.7

Çıplak ayakları halinin dokusunu hissediyordu. Bay Albertson başını ağır ağır sallayarak bir değer biçmişti: Bir iki yüz isteyebilirsiniz, perdeler de ama sonunda... Ve şimdi Albertson bir manastıra mı her nereye ise

gitmiş ve Resnick'in işleri başkalarının elinde kalmıştı. Sabırlı olmakta uzman olmalısınız herhalde. Resnick kahveyi makineye atıp kaşıkla bastırdı. İlk başlarda uyuyamadığı zamanlar kafeini kesmişti: Gündüz pek az içiyor, karanlık bastıktan sonra da hiç içmiyordu. Ama sonunda bunun cezasını çeken adamları olmuştu. Konuşmak için ağızlarını her açışlarında onları susturmuştu. Ta ki Lynn Kellogg bir kere odasında onu kıştırıp o yumuşacık Norfolk aksanı ve gözlerindeki kaygılı bakışlarla bir aksilik olup olmadığını sorana kadar.

Resnick bunun üzerine yine günde on fincana dönmüş ve geceleri kahvesine süt ve viski katmaya başlamıştı. Eğer gecede kesintisiz dört saat uyursa kendini talihli sayıyordu. Bud teşvik edercesine mırıldanınca buzdolabından kedi maması kutusunu çıkardı. Kedisiyle paylaştığı bu uykusuz gecelerin sonunda Bud biraz toplanmaya başlamıştı neyse.

Oysa kendisi... Resnick gömleğinin altında birikmiş etleri ellerken Claire Millinder'in kapının önünden kendisine bakışını hatırladı. Yan odada plak durmuştu ve şimdi yalnızca kedinin tasmaşının kâsenin kenarına sürtünürken çıkardığı sesi ve filtreden geçen kahvenin fokurtusunu duyuyordu.

Rachel'in kedisine bakışına benzemiyordu bu: Ne kendisini ilk gördüğünde ne de veda ettiğinde. Charlie, seni arayacağım, söz veriyorum. Yalnızca bir süre kendi başıma kalıp düşünmem gerek. Tamam mı? Dudakları Resnick'in yanağının soğukluğu üzerinde bir anlık bir sıcaklık olmuştu ve Rachel yalan söylemiyorsa da, her ikisi de bir daha onun kendisiyle konuşmayacağını biliyordu. Yazmayacaktı da. O zaman onu bir kere daha gayet net gördü: O son kez değil de, ondan bir önce, bu evin ön bahçesinde, kucağında Bud'la kıpırdamadan dururken. Gözgöze geldiklerinde kadının gözleri korkudan donuklaşmıştı.

Bayan Lurie o küçük odaya ne sığar? demişti.

Resnick de, Rachel de, eğer iyice parçalamışsan oraya yetişkin bir erkek cesedinin sığacağını bilirlerdi.

Badana fırçası duvar kâğıdındaki çocuk odası hayvanlarını tümüyle örtmeyi başaramadığı gibi belleği de - kadınıninki de-o kadar çok kanın kokusunu ve görüntüsünü örtemezdi.

Bu evden neden taşınmak istiyorsun?

Resnick kahvesini fincana doldurdu, kedisi ayaklarına sürtünerek öteki odaya geçti.

Maria Roy soygundan sonra, yeniden fişe takılan telefonun yanında durup sanki irade gücüyle çaldırtmaya çalışıyordu. Sabahlığının yerine sade bir siyah elbise, pas rengi tayt ve alçak topuklu siyah ayakkabılarını giymişti. Yüzünde hemen hemen makyaj yoktu, tırnakları boyasızdı. Telefonun çalmasını bekliyorsa da, çalınca irkildi.

"Harold?"

"Ben nerede olduğumu biliyorum, Jerry ve Stellalar'dayım. ikinci votka martinimi yarılardım bile. Stella yemeğin soğduğunu söylüyor, seni almaları için onlara telefon etmemişsin, hangi cehennemdesin?"

"Eve gel, Harold."

"Ne?"

"Eve gel. Hemen."

"Sen aklını mı kaçırdın? Stella'nın dana kavurmasının ne olduğunu bilirsin. Kıyılmış yeşil zeytinle..."

"Harold, eve gel. Bütün iştahını kaybedeceğine söz veriyorum."

"Stüdyodaki kantini bilirsin. Yalnızca salatayla biraz tütsülenmiş balık yedim."

"Polise telefon etmeden önce konuşsak iyi olur diye düşündüm."

"Polis mi? Sen ne?.. Biri yine bahçeden iç çamaşırlarını mı çaldı? Garaj kapısını açmalarını mı istiyorsun? Ne oldu yine?"

Maria derin bir soluk aldı. "Sigorta şirketini aramadan önce polise soygunu haber vermem gerekiyor."

"Ne soygunu?" diye Harold Roy hiç düşünmeden sordu. Altı saniye sonra, bir yanıt gelmesine gerek kalmadan anlamıştı.

Maria kocasını beklerken ziyaretçilerinin kullandıkları iki kadehi dikkatle yıkayıp yerlerine yerleştirdi. Grabianski'nin içki arabasıyla viski şişesindeki izlerini de silmişti. Üçünün eski dostlar gibi oturup birer içki içtiklerini açıklama gereği duymadan da önünde epey güç saatler vardı.

İnanılmaz!

Bunun olduğuna inanamıyordu. Hatta oturup mümkün olduğunca sakinleştiğinde ve olayları kafasından tek tek geçirdiğinde bile. Uç kere bakmak için yatak odasına gitmiş ve üçünde de mücevherlerin ve paranın - hem de tümünün- gitmiş olduğunu görmüştü. O uzun boylu, geniş omuzlu adam orada oturmuş ve sanki bir Fransız parfümü reklamından çıkmış gibi kendisine bakmıştı. Kendisini arzulamış ama bakmaktan fazla bir şey yapmaya cesaret edememişti. O ilk anda duyduğu buz gibi korkudan sonra korkmamasının bir nedeni de bu olmalıydı. Eğer bir korku varsa, erkeğin kendisinden korktuğunu söyleyebilirdi.

Harold'un arabasının hızla yaklaştığını duyunca içeri geldiğinde orada olmak için oturma odasına geçti: Işıklar yeteri kadar loş, elleri iki yanına sarkmış ve kıpırtısız.

Harold telaşla içeri girerken, Tanrım, çok kötü görünüyor, diye düşündü.

"Maria?"

Kadın konuşmadan, sinir bozucu bir ifadeyle kocasına baktı.

"Maria?"

Rengi de ne kadar soluktu.

İri ve kara gözleri daha da irileşmişti.

"Kokaini buldular mı?"

Maria alt dudağını ısırды, başını eğdi.

"Tüh!"

Harold karısının yanından geçerken dizini içki arabasına çarptı, sallanan şişeleri düzeltti.

"Votkayı da çaldılar herhalde."

"Votkamız bitti."

Harold bir şişe cin aldı ve banyoya girip kapıyı kilitledi. Kapıyı bir saat sonra açtığında şişenin üçte biri boşalmıştı ve kendisi de sırtını banyonun kenarına dayamış, ayağını bideye uzatmış halde yerde oturuyordu.

Maria eteğini kaldırıp küvetin kenarına oturdu, kolunu kocasının omzuna attı. Ona acıma tehlikesi bir ara gerçekteni varsa da, artık geçmişti.

Bir süre sonra, sözcüklerini dikkatle seçerek, "O kadar da iyi bir fikir değildi sanırım" dedi.

Harold şişeden biraz daha içtikten sonra karısına uzattı.

"O zaman normal bir şey gibi görünmüştü" diye Maria devam etti. "Bütün yapacağımız malı bir süre için güvenli bir yere saklamaktı." İçini çekti. "Bir iyilik yapıyorduk."

"Bizden yararlanıyordu."

"Kendisine karşılıksız yardım etmemizi beklemiyordu."

"Birkaç haftalık bedava mal."

"Eh, o da burun kıvrılacak bir şey değildir."

Harold karısının kendisiyle dalga geçip geçmediğini anlamak için başını kaldırdı; böyle bir şey yapmayacağını bilmeliydi.

"Ona ne diyeceksin?" diye sordu Maria.

"Bilmem."

"Gerçeğe inanır mı dersin?"

"Sen inanır mıydın?"

Maria şişeye uzandı. "Polise telefon etsek mi?"

"Bir kilo kokainin çalındığını mı bildireceğiz?"

"O kadar var mıydı?"

"Adam öyle demişti."

Maria eteğini biraz daha kaldırıp dizlerini iki yana açtı. "Bir fırt daha içeyim, sonra telefon ederim."

Harold şişeyi karısına geçirdi. "Hâlâ 999 mu?"

Harold polisin numarasını bilmiyordu; büyük miktarda uyuşturucuyu, adına geçici olarak sakladığı adamı nasıl oyalayacağını, oyalama vakti geçince ne diyeceğini de bilemiyordu.

Sonunda eve gelen polis memuru gayet nazikti ve West Country aksanıyla konuşuyordu. Üzerinde British Home Stores'dan alınma spor bir ceket vardı ve notlarını siyah keçe uçlu kalemle alıyordu. 'Mahkemede okuması kolay oluyor' diye açıklamıştı bunu. Maria polisi görünce analık duygularının kabardığını hissetmişti: Genç memur on yedisinden fazla göstermiyordu.

Polis bütün evi dolaşmış, yatak odasıyla hırsızların girdikleri ve alarmin artık hiç bir şeye bağlı olmayan tellerinin sallandığı arka verandaya özel bir dikkat göstermişti.

"Herhangi bir yere dokunmamaya gayret edin" demişti. "Sabah biri parmakızı almaya gelir. Hoş, işe yarayacak bir şey bulacağımızı sanmam ya."

Aman ne iyi, diye düşündü Harold. "Bunun bu gece yapılması gerekmez miydi?" diye sordu.

Memur başını sallamıştı: Olay yeri ekibi ancak ertesi sabah işbaşı yapacaktı. Çalındığını tahmin ettikleri, özellikle izi sürülebilecek her şeyin bir listesini yapmalarını söylemiş, sonra iyi geceler dileyip çekip gitmişti.

Maria yıllardan beri ilk kez kocası banyodan çıkarken geldi ve sırtını kuruladı. Birer fincan kahve yapıp yatak odasına getirdi. Işıklar sönünce yan tarafına döndü ve kocasının omzunu, göğsünü ve boynunu ovuşturdu.

"Maria?"

"Efendim?"

"O iki adam, sana el sürdüler mi? Yani, eğer bir şeyler olsaydı bana söylerdin, değil mi?"

"Elbette söyledim." Örtünün altından boğuk çıkıyordu Maria'nın sesi.

Maria örtü altında yüzünü kocasının göbeğine yaslamış olduğu yerde uzun boylu Grabiński'yi ve adamın sabahlığına bakışını düşünüyordu. O bakış bile kendisini ıslak hissetmesine yetmişti.

"Maria?"

"Efendim?"

Harold'un parmakları karısının saçları arasına girdi.

Harold birkaç dakika sonra gözlerini kapattı. Onun yüzünü göremeyen Maria soluklarından uyuya kaldığını

anlayacağı anı bekledi örtünün altında.

Maria yarım greyfurt suyu ve açık çayı ile otururken Daily Mail'in sayfalarını karıştırıyordu. Masanın karşı tarafında ise Harold Screen International'dan başını kaldırıp mısır gevreği dolu tabağına biraz kepek ekledi. Son doğum gününden bu yana kabızlık çekiyordu; doğum gününden ve Midlands TV için yeni diziyi çekmeye başladığından beri.

"İnsanın inanası gelmiyor" dedi.

"Neye?"

"Jekyll ile Hyde, kırk beşinci kere çekiliyormuş."

Yaşadığının her yıl için bir kere, diye düşündü Maria.

"Anthony Perkins" dedi Harold.

Maria çaydanlığa uzandı. "Hangi rol için?"

"Ne?"

"Hangi rolde diyorum."

Harold kaşığına bırakıp önündeki kâseyi itti.

"Yemiyor musun?"

"Hayır."

"Ama sonra acısını sen çekeceksin."

"Yeteri kadar çekiyorum zaten."

Maria kocasının çekim senaryosunu masanın üstünden alıp çantasına yerleştirmesini izledi.

"İşler iyi gitmiyor mu?" diye sordu.

"Giderek kötüleşiyor."

"Sorun ne?"

Harold masa ile musluğun arasında durup baktı. Maria gazetesinden bir sayfa çevirdi. "Zamanım yok" dedi kocası. "Hem zaten sen bu işlerle ilgilenmezsin."

"Harold, doğru değil bu."

Harold ceketini almaya giderken çantasını öteki eline geçirdi. Soygundan bu yana otuz altı saat geçmiş ve karısı hâlâ eski haline dönmemişti. Üzerine aşırı düşüyor denilemezse de (Tanrıya şükürler olsun) surat astığı da söylenemezdi. Geçen gece az daha ağzına almak üzereydi ve kendisi onu vazgeçirmek için uyuma taklidi yapmıştı. Boynuna bir atkı geçirip sokak kapısını açtı.

Arkasından kapatmadan önce, "Hoşça kal" diye seslendi. "Güle güle!"

Harold'u rahatsız eden şey, karısının neden böyle suçluluk duyduğuydu: Meğer ki soygun bir palavra olup malı kendisi götürmüş olmasın. Bunu düşününce araba yolundan öyle bir hızla çıktı ki, az daha hep çevrede dolaşan o lanet köpekli ve eşofmanlı meraklı adama çarpıyordu. Maria'nın en iyi donlarını; aşırın herif bu olmalı, diye düşündü.

Karşı tarafta otomobilini aksi yöne sürmekte olan Resnick'i tanıması için bir neden yoktu.

5

KSB bürosunda uyku düzeni bozulmuş olan tek kişi Resnick değildi. Karakola geleli daha yarım saat olan Kevin Naylor, Patel'i yakalamış, masasından bir kalem alıp geri vermemekle suçluyordu. Kalem altın uçlu bir Mont-Blanc bile olsaydı bu tavrı mazur görülemezdi. Hele Kevin Naylor...

Meslektaşları gözlerine inanamayarak, sanki Bambi aniden en yakın tavşana dönüp de yanlış otu yediği için üzerine çullanmış gibi şaşırıp kalmışlardı. Patel'den başkası olayı böyle sakinlikle karşılayamazdı; ancak Patel teni koyu renk olanların mirasçısı oldukları hakaretlere karşı o tahammüle sahip olduğu için bu meslekte bunca zaman kalabilmişti.

Naylor tiradını yanındaki dosya dolabına hedefini bulamayan bir tekmeyle tamamlayıp kapıya yöneldi.

"Kevin..." diyen Lynn Kellogg kendisini önlemek için davrandıysa da, Kevin kadının yanından geçip dışarı çıktı.

"Sersem!" Divine'nın sesi yükseldi. "Layığını buldu işte!"

"O da ne demek oluyor?" diye sordu Lynn.

Divine bir tomar kâğıdı itip masanın kenarına oturdu. "Bizim Kevin o ukala karısına karşı kahraman rolü oynamak istemeseydi..."

"Ukala dediğin o karısı gayet kötü günler geçirdi. Bu tavrın hiç de doğru değil." Lynn, Divine'ın tuzağına düşmekte olduğunu fark etti. Ancak Kevin'in o parlayışı ve sonra da kendisiyle konuşmayı reddetmesi karşısında bayağı kırılmıştı.

"Bebek gece ağlayınca kalkıp altını değiştirmesi, o Bay Kusursuz rolünü oynaması sersemlikten başka nedir ki?"

Lynn kendine hâkim olamadı. "Sence bu Debbie'nin görevi mi olmalıydı?"

"Elbette. Anne olan o değil mi? Çocuk onun."

"Çocuk ikisinin."

"Yine de annesi Debbie."

"Ama kadın hasta."

"Hah!"

"Çok duygusuzsun."

"Önemli olan gerçeklerdir. Gerçekleri görmek duygusuzluk değildir, değil mi? Debbie anneliğin ne demek olduğunu biliyordu. Hoşuna gitmediyse hapını içmeye devam etseydi." Divine masadan atladı. "Hapın amacı bu, değil mi?" Sırtarak kadına doğru yürüdü. "Ama seninki bisikletine atlayıp arkasına bakmadan kaçtığına göre sen öyle şeylerle uğraşmazsın. Meğer ki karanlık bir gecede biri çıkar gelir belki diye yutuyorsan o başka tabii..."

Lynn'in ağırlığı iki ayağı üzerinde dengelenmiş, omzunun hafif arkaya atılışı kusursuzdu; Divine'in yüzünde patlayan tokat adamı olduğu yerde döndürdü.

Yanağının soluk teninde hafifçe aralık dört kırmızı parmak belirdi.

"Seni!..."

"Hayır!" diye Resnick odasının kapısından bağırdı.

"Ama o orospu..."

Resnick şaşkıncu bir hızla gelip ikisinin arasına geçti. Bir elini Divine'in göğsüne dayamıştı. Divine'i rugby oynarken çok görmüştü ve fırsat bulduğu takdirde neler yapabileceğini çok iyi bilirdi.

Patel de gerektiği takdirde sağ kolunu yakalamak üzere Divine'in yanına yerleşmişti. Divine'in kasılmış gözlerinde ve açık ağzından çıkan soluklarının sıklığında öfkesi seziliyordu.

"Bırak-" dedi Resnick.

"Hayır..." Resnick'in eline yapılan baskı azalmamıştı.

"Bırak dedim."

Divine yana doğru bir adım atınca Patel'le çarpıştı. Resnick de o yana kaydı.

"O aptal ineğin yaptığını gördün..." "Divine!"

"Ne?"

Resnick, Divine'in yüzüne beş saniye, on saniye, on beş saniye baktı, sonra elini indirerek ağır ağır bir adım geriledi. Divine da gözlerini onun yüzünden ayırmıyordu. Yanağı yanıyordu ve istediği tek şey elini yüzüne bastırmaktı ama Resnick'e bu zevki verecek değildi. Ne ona ne de diğerlerine.

"Tamam mı?" dedi Resnick.

Divine daha fazla devam edemedi. Bakışlarını kaçırdı, başını eğdi, elini saçları içinden geçirip omuzlarını düşürdü.

Resnick âdeta davet edercesine, "Odama" dedi.

"Ama efendim..."

"Şimdi, tamam mı?"

"Evet, efendim."

Resnick emin olmak için oda kapısı açılıp kapanana kadar Divine ile Lynn'in arasında kaldı. Kapı kapanırken Lynn'in de renginin Divine kadar solduğunu ve onun da yaptığı şeyin etkisi altında sarsıldığını görmüştü.

"Beş dakika" dedi.

"Peki, efendim."

Kevin Naylor'un odaya tekrar ne zaman girdiğini tam olarak fark etmemişti; başını kaldırdığında kapı önünde yorgun bir tavırla duruyor, bir kere daha esnememek için gayret harcıyordu.

"Özür dilerim ama tam bir domuz, efendim."

"Ama gayet iyi bir detektiftir."

"Eğer siz öyle diyorsanız."

"Tutuklama sicili öyle diyor, ben değil."

"Bütün iş tutuklama sayısında mı, efendim?"

"Kamuoyu öyle görür."

"Ya siz, efendim?"

"O bir detektif, hepiniz birer detektifsiniz. Göreviniz suçları tespit etmek, suçluları yakalamaktır. Başka bir şey istiyorsan tekrar üniformana döner, toplum polisliği yaparsın."

"İstediyiniz bu mu, efendim? Benden yani?"

"Hayır."

Resnick ile Lynn Kellogg bir an konuşmadan öylece beklediler.

"Ya sen, Lynn? Bir değişikliğe ihtiyacın var mı?"

"Hayır, efendim."

"Güzel."

Resnick kalkınca Lynn de kalktı. Kadını kaybetmek Resnick'in isteyeceği en son şeydi, özellikle de Divine'in küstahlığı nedeniyle. Lynn, Divine, Naylor ve Patel'den daha zekiymiş, Patel kadar çalışkan değilse de, içlerinde en mantıklısıydı.

Resnick kadınla birlikte kapıya doğru yürürken, "Bu iş tekrarlanmamalı" dedi. "Eğer bir misillemeye

kalkışılacak olursa neler yapacağımı açıkça belirttim."

En küçük bir yanlış hareketin bile halinin ayaklarının altından bir anda çekilmesi demek olacağını gayet iyi anlatmıştı Divine'a.

"Merkezde durum nasıl?" diye sordu Resnick.

Lynn her gün alışveriş merkezinde halkın arasına karışıp haftada bin sterlinlik mal çalan hırsız çetesini araştırıyordu. Bunu yapanlar çocuk olamazdı, ne de bir tesadüftü: Bu planlanmış ve gayet iyi örgütlenmiş ve dükkâncılar dışında yapanlar için gayet kârlı bir şeydi.

"Bir iki kişi verme olasılığınız var mıydı acaba, efendim? Orada kaç dükkân olduğunu biliyorsunuz. Ve bu insanlar yaptıkları işi gayet iyi biliyorlar. Yoksa mağazaların güvenlik servislerince yakalanırlardı."

Resnick kapıyı açtı. "Bir konuşayım bakayım. Belki bir iki kadın memuru üniformalarından kurtarabiliriz."

Lynn Kellogg gülümseyerek geçti âmirinin yanından. "Erkekler de alışveriş eder, efendim."

Resnick, insan gününe ancak bu kadar kötü başlar diye düşünüyordu. Lynn Kellogg yumruğunu sıkmış olsaydı Divine en azından sekize kadar sayılacak bir süre yerde kalabilirdi. Bunu düşününce bir an gülümsedi ama sonra genç Kevin Naylor için söylenenleri hatırlayınca ciddileşti. İlk fırsatta onunla da konuşması gerekiyordu.

Önünde son model kırmızı bir Citroen yola çok hızlı çıktı ve az daha köpeğini dolaştıran bir yayayı ezecekti. Resnick sürücünün gergin yüzünü görmüş, camlarının kapalı olmasına rağmen arabanın dört hoparlöründen çıkan müzik sesini duymuştu.

Harold Roy ya işe geç kalmıştı, ya da evden kurtulduğuna seviniyordu. Resnick arabasını garajın önüne park etti, kapıyı çekmeden yavaşça kapadı ve kilitledi.

Maria Roy kente inip de Harold'un parasının bir kısmını daha harcama fikrinden vazgeçmişti. Orada oturdukları dokuz ay boyunca yeterince alışveriş yapmıştı. Özel kişilere hitap eden giyim mağazalarından bıkmıştı, John Lewis'ten tayt ya da Habitat'tan yeni bir abajur almak düşüncesi bile kalbini sıkıştırıyordu artık. Bu sabah en iyisi evde tembellik eder, bir iki arkadaşıyla telefonlaşır, öğleden sonra da gidip saçlarını yaptırdı.

Şimdilik Harold'un evden çıkmış olması yeterliydi.

Yeniden çay demlemek ya da yukarı çıkıp banyo yapmak arasında karar veremeyerek gazetenin sayfalarını çevirdi. Ancak o anda zilin çalmasıyla bunların ikisini de yapamadı.

Pencereden gri beyaz balıksırtı kolunu seçtiği bir palto gördü. Kapıyı açmadan önceki o birkaç saniye içinde hırsızının geri dönmüş olabileceği geçti aklından.

Ama karşısında uzun boylu, açık başlı, paltosunun yakası içine kahverengi bir atkıyı rastgele sokuşturmuş bir adam vardı. Resnick kadının yüzündeki şaşkınlığı, gözlerindeki o düşkırıklığı bakışını kaçırmadı.

Hafif bir gülümsemeyle, "Özür dilerim" dedi.

Kadın anlamayarak başını kaldırırken bir eliyle de sabahlığının önünü tutuyordu. "Özür mü?"

"Beklediğiniz kişi değilim galiba?"

"Beklemek mi?" Maria, şimdi de papağana döndüm, diye düşündü.

"Sanki birini bekliyor gibiydiniz de.."

"Şey, kocam acele çıkıp gitti de..."

"Sanırım gördüğüm oydu."

"Hızlı sürüyorsa odur. Çoğunlukla senaryoyu evde bıraktığı için küfür ede ede geri döner."

Resnick başını salladı. "Anlıyorum." Bir an sustuktan sonra, "Benim kim olduğumu bilmek istemez misiniz?" diye sordu.

Maria Roy gereğinden derin bir soluk alıp başını salladı.

Resnick cüzdanını çıkartıp kimliğini gösterdi.

"Resnick mi?" dedi Maria.

"Detektif."

Maria erkeğin yüzüne baktı: Gözleri siyahtı ve çevrelerinde pek çok yorgunluk kırışığı vardı. O sabah tıraş olmuştu ama ya sinekkaydı olmamış ya da fazla özen göstermemişti. Sol kulağının altında eski gözyaşları gibi koyu renkli kuru kan damlacıkları vardı.

"Son gelen yalnızca bir memurdu" dedi. Resnick bu kere daha uzun gülümsedi.

Maria adamın içeri girmesi için kapıyı açarak, "Ben de çay yapmak üzereydim" dedi.

Resnick kahveyi tercih ederdi ama yine de şekersiz ve bir dilim limonuyla çayı aldı. Kadının mutfağında dolaşmasına garip bir aşinalıkla bakıyordu. Üzerindeki sabahlık her ne kadar dizlerine kadar iniyorsa da, zaman zaman açılıp baldırları görünüyordu. Gerçekten ipek mi, yoksa taklit mi diye merak etti. Kadın bir tabağı çeşitli çöreklerle doldurup üzerinde hâlâ kahvaltı kalıntıları olan masada karşısına oturduğunda sabahlığın gerçek ipek olduğuna kanaat getirmişti.

"Çay iyi mi?"

"İyi."

Kadın kırk yaşını aşmıştı ve daha genç görünmek istiyorsa daha uygun ışığa ihtiyacı vardı. Bu Resnick için

hiç önemli değilse de kadın için çok önemli olduğunu hissediyordu.

Resnick çörek tabağını iterken kadının gülümsediğini gördü ve nedenini anladı.

"Benim, geri dönen kocanız olduğumu sandığınızı söylediğinizde senaryodan söz etmişiniz. Kendisi yazar mı?"

"Yazar mı?" Maria başını salladı. "Yazar olsaydı böyle bir yeri kiralayacak paramız olur muydu?"

"Harold Robbins" dedi Resnick. "Jackie Collins."

"Doğru. Ama o zaman da Los Angeles'te olurduk, burada Midlands'da değil."

Resnick fincanını tabağından ayırdı. "Ne iş yapar?"

"Harold mu? Söylentilere göre yönetmenmiş."

"Tiyatroda mı?"

"Artık değil. Televizyonda." Kadın bir sigara aldı, yaktı ve içine çekti, başını yana çevirerek dumanı üfledi.

"On iki aylık kontratı var. Bir dizi çekiyor."

"Neden burada?"

"İyi bir soru. Herkes iş Londra'da yapılır sanır ama aslında Londra birbirlerini yemeğe götürdükleri yerdir." Eliyle dumanı uzaklaştırdı. "Harold'un peşinden gitmeye başladığımdan bu yana gerçekten dünyayı gördüm diyebilirim. Birmingham. Manchester. Southampton. Belfast... orada süpermarketten kadın bağı almaya giderken bile iki kere üstüm aranırdı." Bir kül tablası arandı ama erişebileceği uzaklıkta bir tane göremeyince bir santimlik külünü tabağının kenarına silkti. "Şimdi de buradayız işte."

Resnick çayından bir yudum daha aldı. Earl Grey'le pek seçemediği başka bir karışımdı.

"Bir yönetmen ne iş yapar, hâlâ doğru dürüst öğrenmiş değilim" dedi.

"Harold'un sorunu da o işte." Kadın sigarasının kalan üçte ikisini bastırıp ayağa kalktı. "Harold'a bu ilginin nedeni nedir?"

"Yalnızca konuşuyoruz" dedi Resnick.

"Buna zaman bulduğunuza gerçekten şaşırdım."

"Aslında sizi rahatlatmaya çalışıyorum."

"O zaman kocam hakkında konuşmak, yapacağınız en son şeydir."

"Özür dilerim."

"Gerek yok."

"Çamurlu bir alan mı?"

"Bataklık" dedi kadın.

"Ah."

Maria adama bakmaya devam etti: Kırmızı mavi çizgili kravatı gömleğinin üst düğmesinin yanlış renkli bir iplikle dikilmiş olduğunu saklayamıyordu.

"Belki de konuyu değiştirmemiz iyi olur" dedi Resnick.

"Belki."

"Ev kiralık dediniz, sizin değil demek."

"Bir yıllık kontrat yaptık. Sahibi Kanada'daymış galiba."

"Ama sigorta sizin üzerinize, öyle mi?"

"Bizim adımıza yapıldı."

"Eşya listesinden hatırladığım kadarıyla epey bir para sözkonusuydu. Bazı mücevherler yüzlerce sterlin değerindeymiş. Belki daha da fazla."

"Harold taşındıktan sonra şirketle görüştü. Evin güvenli olduğundan emin olmak için birini göndermişlerdi. Sonunda tatmin oldu sanırım."

"Bağlantısı olmayan bir hırsız alarmıyla mı?"

Maria'nın gözleri kasıldı. "Onu yaptırtmamız istenmişti."

"Neden yaptırtmadınız?"

"Yaptırıyorduk. Biri geldi sanırım ama Harold adamın çok yüksek bir fiyat istediğini söyledi. Başka biriyle görüşecekti. Ama fırsat bulamadı sanırım."

"Gelen adamın adını hatırlıyor musunuz?"

Maria başını salladı. Adam kırmızı beyaz spor ayakkabılar, açık renkli deri bir ceket giyiyordu ve soluğunun kokusu babasının yaşlı köpeğini hatırlatmıştı ona.

"Kocanız hatırlar mı?"

"Belki. Neden? Önemli mi?"

Resnick başını salladı. "Sanmam."

Maria çakmağını çaktı. Detektifler genelde çok daha umut vaad edici olurlardı. Evet, bu halk arasında birlikte görünmek istemeyeceği kadar pejmürdeyse de aslında yakışıklı sayılırdı. Eh, iriyarı oluşuna bir şey diyemezdi. Bir an karnında soğuk bir karıncalanma oldu ve yine oturma odasında viski; kadehinin üzerinden Grabianski'nin o rahat duruşuyla kendisini gözetlediğini görür gibi oldu.

Resnick sözü değiştirdi. "Bu soyguncuların neye benzediklerini düşündünüz mü? İlk gördüğünüz, örneğin."

Maria hiç düşünmeden, "Aslında sizi andırıyordu" dedi.

"Ama zenciydi."

"Efendim?"

"Bana benziyordu ama zenciydi. Gelen memura..."

"Ha, evet."

"Zenciydi demek?"

"Evet."

"İkisi de mi?"

"Evet. Kesinlikle."

"Bir kuşkunuz yok?"

"Eh, bunun kuşkusu olamaz, değil mi?"

"Ama benim gibi. Biri."

"Sanırım..."

"Öyle demiştiniz."

"Biliyorum."

"Aslında dediniz..."

"Evet, biliyorum. Demek istemiştin ki..." Maria elleriyle belirsiz bir hareket yaptı. "Boyu, genişliği, işte öyle..."

"Benim yapımda mıydı?"

"Evet."

"Bir seksenden biraz fazla mı?"

Maria başını salladı.

"Yüz kilo?"

"Herhalde, eğer..."

"İriyari?"

"Evet." Ellerini açıp kapattı. "İriyari."

Resnick not defterini açtı. "Gelen memura verdiğiniz ifadede her ikisinin de orta boylu olduğunu söylemişsiniz. Sanırım dar kalçalı da demişsiniz. Daracak blucinler, meşin ceketler, kıvrıkcık saçlar." Resnick arkasına yaslandı. Dümdüz bir kadranda yalnızca akreple yelkovan olan saat, saat başına gelince klik diye bir ses çıkarttı. "Burada her iki adamın da iriyarı olduğunu gösteren bir şey yok. Öyle değil mi, Bayan Roy?"

"Yok."

"Peki, bunu nasıl açıklarsınız?"

Namussuz, diye düşündü Maria. Beni kıstırdın ve bundan zevk alıyorsun.

"Bir yanlış yapmış olmalıyım."

"Şimdi mi, o zaman mı?"

"O zaman."

"Bundan emin misiniz?"

"Evet."

"Düşünecek zaman buldunuz da ondan."

Maria'nın ağız kurumuştu, buzdolabına gidip bir meyve suyu almak isterdi ama bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. "Her şeyi rahatça düşünecek zaman buldum tabii. Kafam şimdi o andaki kadar dağınık değil."

"Aradan geçen zamanın size daha net görmenizi sağladığı başka şeyler var mı?"

Maria başını ağır ağır salladı. "Sanmıyorum."

"Örneğin kasayla ilgili bir şey."

"Kasanın nesiyle?"

"Kasanın yerini siz göstermediniz, değil mi?"

"Elbette ben göstermedim. Ne aptalca bir..."

"Yalnızca açtınız."

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Onlara şifreyi söyledim. Biri açtı."

"Bana benzeyen mi, benzemeyen mi?"

"Hatırlamıyorum."

"Biraz düşünün, Bayan Roy. Yanıt vermekte acele etmeyin."

Kadın içini çekti. "Ötekiydi."

"Bana benzemeyen?"

"Evet."

"Dar kalçalı."

"Evet."

"Ve siz yatak odasında bir kasa olduğunu ima edecek bir şey söylememişsiniz, değil mi?"

"Hayır, bunları adaminıza anlattım zaten."

"Pekâlâ." Resnick öne eğildi. "Başka bir şekilde sorayım. Hırsızlar içeri girdiklerinde kasanın yerini biliyorlar gibi bir izlenim edinmiş miydiniz? Yanıt vermekte acele etmeyin."

Maria acele etmedi. "Bundan pek emin değilim" dedi sonra.

"Doğruca kasaya gitmediler mi?"

"Hayır. Bilemiyorum. Sanmıyorum. Yani ben sürekli olarak her ikisinin de yanında değildim."

"Kasayı bulduklarında da mı?"

"Evet."

Resnick ayağa kalkarak kadını şaşırttı. Fincanı ile tabağını alıp musluğun yanına bıraktı. Maria bir an onun fincanı yıkayacağını sandı.

"Bu kadar mı?" diye sordu.

Resnick kadına döndü. Maria, gözlerinde amansız bir şey var, diye düşündü. İlk içeri girdiğinde, ya da kendisine çay yaptığında değil de, şimdi, böyle bir şeye ihtiyaç duyduğunda. Bir koku almış gibi.

"Eğer hatırladığınız başka bir şey yoksa?"

"Sanmıyorum."

Resnick sokak kapısına doğru giderken, "İzin verirseniz hesaplarınıza bakması için birini göndereceğim" dedi. "Bir yanlışlık olmaması için." Durakladı. "Bir ara kocanızla da konuşmak isterim."

"Harold'la mı? Neden? O burada değildi ki?"

Resnick'in dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Onu alarm konusunda bir şeyler yapması için ikna edin. Aynı tehlikeyle ikinci kere karşılaşmak istemezsiniz." Kapıyı açtı. "Ne de olsa adamlar geri gelmeye niyet edebilirler."

6

"Şunu görüyor musun?"

Grabianski pencere önündeydi. İskemle üzerinde olmasına rağmen dürbünü yönlendirmek için başını çevirmişti.

Grice ise bir iki adım berideydi. Bir elinde bir jambonlu sandviç, diğerinde bir gazete vardı.

"Bunu okudun mu?" Grabianski başını salladı.

"Burada yazdığına göre geçen yıl ülkede kaç hırsızlık yapılmış biliyor musun?"

Grabianski bilmiyordu; kesin olarak bildiği on yedi tane vardı ve onun dışında fazla bir bilgisi yoktu.

"Yetmiş üç bin" dedi Grice. "Yetmiş üç."

Grabianski bunun çok olup olmadığını bilmiyordu: Ama kulağa çokmuş gibi geliyordu.

"Geçen yıldan yüzde sekiz daha azmış." Grice gazeteyi düzeltirken sandviçi ağzına soktu. "İçişleri Bakanı bu düşüşten memnun olduğunu ve suça karşı mücadelenin bütün yurttaşların sorumluluğu olduğunu söylemiş." Sandviçin sosu ağzının kenarından süzülüp gazeteye damladı.

"Mahalle komiteleri" dedi Grabianski.

"Kişisel güvenlik."

"Alarm sistemleri."

Grice başını salladı. "Bir yandan yüzde sekiz azalma, diğer yandan sokaklarda saldırı da günde 420'ye yükselmiş. Yılda kaç vaka demek bu?"

Grabianski kafadan bir hesap yaptı. "Bayram günlerini saymazsak 150.000 civarında."

"Tamam! Yani hırsızlıkların iki katı!" Sandviçin kalanını Grabianski'den yana salladı. "Memleketin halini bundan daha iyi anlatacak bir şey olamaz."

Grabianski başını ağır ağır sallayarak pencereye döndü.

Resnick, âmirinin masası karşısındayken Jack Skelton'un odada olmamasına rağmen esas duruşta durmamak için kendini güç tutuyordu. Bu her zaman dimdik duran, saçının her teli itina ile taranmış, ayakkabıları taze boyanmış olan Skelton'dan gelen bir şeydi. Masasının üstündeki her şeyin düzenli oluşundan: Sumenin yanında aynı açıda kırmızı, siyah ve mavi üç kalem; kâğıtlar ataşlanıp ait oldukları gözlerde; günü belirten kırmızı kurdelesini yerinde kalın ajandası; üç eş gümüş çerçeve içinde hemen hemen aynı saç tuvaleti ve elbise ile karısının ve kızının mutlu bakışları.

"Charlie."

"Buyurun, efendim."

Resnick arkasına dönünce âmirinin kolalı gömlek kollarının iki kere kıvrılmış olduğunu gördü. Zarif ama iddiasız mavi taşlı gümüş bir iğne kravatını yerinde tutuyordu. Koyu gri takım elbisesinin ceketi kapının arkasında asılıydı. Jack Skelton'un hâlâ çalışmayı seven bir polis olduğunu göstermesinin bir biçimiydi bu.

"Otur, Charlie."

"Başüstüne, efendim."

Skelton da oturdu, ajandasını açıp kapattı. "Harrison'un bölgesindeki bu soygun hakkında, eski dostlarımızın bir ziyaret daha etmeleri olasılığı mı var?"

"Mümkündür, efendim."

"Öyle mi dersin?"

Resnick kolunu masanın kenarına dayar dayamaz geri çekti. Yanlış bir hareketti bu. "Bunlar profesyonel hırsızdı, orası kesin. Evin içi konusunda çok titizdiler. Ne bulacaklarını bilemezlerdi ama boşuna vakit geçirmeyeceklerini tahmin edebilirlerdi."

"Armut piş, ağızma düş, öyle mi?"

"Büyük ve eski evler, efendim. Paranın tümü ipoteğe ve çocukları özel okullara göndermeye harcanmıyorsa mutlaka bir şeyler vardır."

"Mücevher, para, kürk, tahvil falan... hatırladığım kadarıyla videolara ve stereolara dokunmamışlar."

"Doğru, efendim. Çalıntı malların hiçbiri ele geçmedi. Girdikleri her yerde ya güvenlik sistemi yoktu ya da vardı ama çalışmıyordu. Royların evinde bir alarm kutusu vardı ama onu safdışı bırakmak için bir çaba gösterilmemişti. Ve bu da işlerini savsakladıklarından değildi. O zaman geriye ne kalıyor, şans mı?"

"Hatırladığım kadarıyla sen pek şansa inanmazsın, Charlie."

Resnick başını salladı.

"Güvenlik şirketlerini son soygunda soruşturmuştuk" dedi Skelton.

"Hem de defalarca. İşten kovulan ve kin besleyebilecek bir mühendisi bir ara izledik ama bir sonuç çıkmadı."

"Hâlâ ortalıkta olup olmadığını biliyor muyuz?"

"Öğrenebiliriz."

Jack Skelton ellerini masasına dayayıp iskemlesini geri itti. "Yalnızca önsezilerle silahlı olarak işe karışmandan Hartson pek memnun olmayacak."

"Beni o işe Başmüfettiş yönlendirdi, efendim. O, Hartson'u yumuşatır."

"Şimdilik, Charlie, şimdilik." Skelton kurdeleyi tutup ajandasını açtı; ajanda bu kere açık kaldı. Randevuları kırmızı ve maviyle yazılmıştı; Resnick bunların arasındaki farkı merak etti. "Eğer sıradan bir iş çıkarsa ve bizimle bir bağ bulunamazsa işten uzak dur. Geçen yıl yetmiş üç bin hırsızlık vakası oldu, Charlie. Bunlardan yüzde kaç çözülendi sanıyorsun?"

Uzun süredir parmaklarının ucunda yükselmiş olmak Grabianski'nin bacak kaslarını ağrıtmıştı. Dürbünü indirip tabanları üzerine bastı.

Neredeyse yirmi dakikadır gözetliyordu ve hâlâ emin değildi.

İlk başta kalkık kuyruklu küçük kahverengi kuşun bir çit kuşu olduğunu sanmıştı. Dallar arasından geçişini seyretmek çok hoştu. En iyi hırsızlar gibi hiç dikkati çekmezdi. Ötmediği zaman tabii. Ötüşü çok berrak ve bu kadar küçük bir kuş için şaşırtıcı derecede yüksekti. Zaten çit kuşu olduğundan kuşkulanasına neden de bu olmuştu.

Kuşun ötüşü çok kısıydı ve hiç de o kadar tatlı değildi. Grabianski dürbünü gözlerine yaklaştırıp ayarladı. Kuyruk -kuyrukta bir şey vardı- havaya dikileceğine gövdenin kıvrımını izliyor, sivrileşerek biteceği yerde iki yana açılıyordu. Ve gövdesinin altındaki o şey bir beyaz leke değil miydi?

Kuş hiç aksamadan ağaç gövdesinden yukarı tırmanınca artık hiç kuşkusuz kalmadı: Bu bir certhia familiaris'ti. Bir ağaç tırmanıcısı.

Grabianski yine ayak parmakları üzerinde yükselip dallan taramaya başladı. Hah! İşte orada! Dürbünün ayar düğmesini hafifçe çevirdi. Evet. Ağaç kabuğundaki böceklere erişebilmek için gagasının kıvrılmasına bak.

"Grabianski!"

Grabianski şaşkınlığından düşmemek için iskemlenin arkılığına tutunmak zorunda kaldı.

"Dikkatli ol. Dikizcilik yasaktır."

Karakolun girişi Çinlilerle silme doluydu. Resnick ekşili domuz yememiş olmanın suçluluğuyla öğle yemeği elinde, kalabalığı yarmaya çalıştı. Onun yerine kara ekmek üzerine salam ve turp, bir dilim çavdar ekmeği üzerinde parma jambonu almış, bir kâğıda da iki tombul hıyar turşusu sardırmıştı.

Kapıdan içeri girdikten sonra bir memura, "Neler oluyor?" diye sordu.

Memur merdivenleri işaret etti. "Çavuşunuz içlerinden birini sorguya çekiyor, efendim."

Resnick başını sallayıp yoluna devam etti. Sorgulama odasının kapısını tıklattıktan sonra başını içeri uzattı. Graham Millington siyah kadife yakalı kırmızı bir smokin giymiş gözlüklü bir Çinliyle karşı karşıya oturuyordu. Aralarındaki masanın üzerindeki ses alma cihazı bir sessizliği kaydeder gibiydi.

Resnick kapıyı yavaşça kapayıp iç odaya gitti. Patel konuştuğu telefonu bir eliyle tutarken diğeriyle kaynamış olan su güğümüne erişmeye çalışıyordu.

"Evet, hanımefendi" dedi. Bunu aşırı bir nezaketle söylemesine rağmen Resnick aynı şeyi bininci kere tekrarlamakta olduğunu hissetti. "Evet, hanımefendi. Evet."

Resnick adamın çevresinden dolanıp güğümü kaldırdı. Patel'e çay isteyip istemediğini işaretle sordu.

Patel gülümseyerek başını salladı.

"Evet, hanımefendi" dedi. "Sanırım en iyisi sizi nöbetçi çavuşuna bağlamak olacak. Evet, o hemen bu konuya eğilecektir. Evet, hemen. Evet. İyi günler."

Resnick güğümüne çay poşetlerini attı.

Patel telefonu kapatınca, "ilginç bir şey mi?" diye sordu.

"Bir röntgenci" dedi Patel. Bu fikir pek hoşuna gitmiş gibi gülümsedi.

"Demlenince bana da bir fincan getir."

"Başüstüne, efendim."

Resnick odasına girmeden telefonlar iki kere daha çalmıştı. Kesekâğdının bir yanını kesip açarak masasının üstüne bir örtü yaptı. Ya bunu yapar ya da ekibinin raporlarını sirkeye bulardı. Her gün genelde hardal ve mayonez karışımı olursa da, bugün sirke olacaktı.

Patel çayını getirdiğinde birinci tursusunu ısırmaktaydı; ikincisine başladığı sırada yüzü bir yas tablosunu andıran Millington içeri girdi.

"İrkçilik yapmak istemem ama lanet herifin dediklerinden bir şey anlamıyorum."

"Bir çevirmen ister misin?"

"İnsanın aklından geçeni okuyan biri olsa daha iyi."

"Bir ben deneyeyim mi?"

"Size karşı bir saygısızlık etmek istemem, efendim ama Lynn'in daha başarılı olacağını düşünüyordum."

"Kadın cilveleri mi, Graham?"

"Pek değil, efendim. Lynn'in yüzüne bakıp da aptal rolüne devam edemeyeceğini düşündüm. Kültürlerinde kadına saygı vardır, değil mi?"

Onlar ancak kadınların ayaklarını bağlarlar, diye düşündü Resnick.

"Yani Lynn'in dışarı çıkmasını mı istiyorsun?"

"Yalnızca bir saat kadar, efendim."

"Peki."

Millington başını salladı, ayağa kalktı.

"İtfaiye memurunun raporu geldi, değil mi, Graham?"

"Az önce geldi, efendim."

Resnick masasının üstüne baktı. "Bana ulaşmamış."

"Şimdi gönderirim, efendim."

"İyi."

Millington kendi masası üzerindeki kâğıtları bir düzene sokarken, bir açık bıraksam hemen yakalıyor, diye düşündü. Raporu alıp doğrulunca Patel'in karşidan kendisine gülümseyerek baktığını gördü. Onu asıl senin üstüne satmalıyım, diye düşündü, o zaman birbirinize sinsice numaralar çekersiniz.

Mücevherler çok saygın bir Glasgowlu kuyumcuya gönderilmiş, o da kısa bir süre sonra takma bir ad altında iki hesaba eşit miktarda para transfer etmişti. Bu hesaplar da takma adlar altında açılmış bulunuyordu. Faiz ödemeleri tarihleriyle çakışan aralarla paralar Man Adası'na gönderildi.

Grice mali durumlarını gözden geçirme bahanesiyle yılda bir kere Douglas'a gitmekten büyük zevk duyardı. Aslında o güne kadar gerçekleşmemiş olan isteği, TT motosiklet yarışlarında yarışçılardan birinin o tehlikeli virajlardan birini dönerken motosikletinden uçtuğunu görebilmektir. ;

Grice ile Grabianski yılda bir kere Grice'in mali zirve demekten hoşlandığı toplantıyı yaparlardı. İki adam birlikte "çalıştıkları" zamanlar dışında yalnızca bu nedenle bir araya gelirlerdi. Elde ettikleri geliri eşit olarak paylaşırlar ve bunları herhangi bir risk olasılığını arttırmadan kullanırlardı. Grice, Portekiz'in kuzeyinde küçük bir villa almıştı ve zaman zaman da Uzakdoğu genelevlerini ve masaj salonlarını turlayarak Avustralya'daki eski bir arkadaşını ziyarete giderdi.

Grabianski'nin Scottish Highlands'de Orman İdaresi'nin konutlarında bir devremülkü ve Macclesfield'de küçük bir evi vardı. Yürüyüşü Sevenler Derneği ile her yıl deniz aşırı ülkelerde yürüyüş turlarına katılırdı: O güne kadar Türkiye, Girit, Himalayalar ve Yeni Zelanda'da yürüyüşler yapmış olup şimdi de Peru'ya hazırlanıyordu.

Meslekleri dışında ortak hiçbir şeyleri olmayan iki insandılar. Birbirlerini sevmezlerdi ve aslında sevmelerine de gerek yoktu. Ama her ikisi de çok dikkatli insanlardı, ilişkilerini büyük bir sebat ve sabırla geliştirirlerdi; genelde önce Grabianski bunları yumuşatır, ardından işi Grice ele alır, ceplerini fazla doldurmamaya dikkat ederek heveslerini yüksekte tutardı. Kentlere karşı tavırları da tedbirli çiftçilerden farksızdı: İş yaptıkları kentleri sık sık nadasa bırakırlardı.

"Bu bir kilo malı düşünüyordum" dedi Grice.

"Eee?"

"Onlara malı geri satın alma fırsatı versek iyi olur."

Resnick salamlı sandviçinin son lokmasını da ağızına atıp bir yudum soğuk çayla mideye indirdi. Naylor'un dış büroda dolaşıp durduğunu görünce içeri çağırıp konuşması gerektiğini düşündü. Uykusuz mu kalıyordu? Debbie hala güçlüklerle boğuşmakta mıydı? Bunlar kaygı verici şeyler değildi, her ailede olurdu. Ama eğer konuşmak istiyorsan...

Resnick o anda, konuşmanın en son istediği şey olduğunu farketti. Millington'un ön raporunu alıp şöyle bir

göz gezdirdi. Sorguya çektiği kişinin birkaç lokantası vardı ve daha pek çok lokantanın da büyük hissedarıydı. Küçük oğlu mahalleden Çinli olmayan bir ailenin kızıyla evlenip kendi lokantasını açınca baba çok kızmıştı.

Bu üç hafta önceydi. O günden sonra sık sık cam kırılmaları ve daha ağır olaylar gerçekleşmişti. İtfaiyenin raporuna göre oğlanın yeni lokantasındaki yangın kundaklamaydı. Büyük bir kızartma yağdı tenekesi bodruma taşınıp orada yakılmıştı. Lokanta kapalı ve üst katta oturanlar da bir partiye gitmiş olduğundan can kaybı olmamıştı. Resnick genç adamın işyerini sigorta ettirmeye vakit bulmuş olacağını umdu.

Sigorta.

Kesekâğdını bir top edip fırlattı, kâğıt çöp sepetinin kenarına çarpıp yere yuvarlandı.

"Patel?" diye kapıdan seslendi.

"Efendim?"

"Bir dakika baksana."

Naylor'un yazı makinesi üzerinden kendisine bakışı Resnick'in duyduğu suçluluğu arttırmıştı.

"Patel, Jeff Harrison'un oraya git, Featherstone adında genç memurla bir konuş. Harold ve Maria Roy soygununu araştırmaya o gitmiş. Arkadan girip önden çıkış. Profesyonel bir iş."

"Başüstüne, efendim."

"Kadınla konuştum; bana ve Featherstone'a söyledikleri birbirini tutmuyor. Bak bakalım yalan mı söylüyor, yoksa yalnızca kafası mı karışmış."

"Detektif Harrison bir şey demeyecek mi?"

"Dilediğiniz gibi çalışın' dedi. Yani aşağı yukarı o anlama gelen bir şey. Yukardan onayımız olduğuna göre emniyette sayılırız. Ha, kadının sigorta konusunu araştır. Kime sigortalı? Sigorta şirketini nasıl bulmuş? Ev sahibinin sigortasını devam ettirdiklerini söyledi ama bu doğru olmayabilir. Sana belgelerini falan gösterirse bakarsın. Ve belki de kimin gelip poliçe miktarını yükseltmelerini tavsiye ettiğini de öğrenebilirsin."

"Hepsi bu kadar mı, efendim?"

Başkasından gelse Resnick bunu patavatsızlık olarak kabul ederdi. "Şimdilik" dedi ve kaçınmanın mümkün olmadığını bildiği için Naylor'u odasına çağırdı.

İki adam biraz da huzursuzlukla birbirlerine baktılar. Resnick, Naylor'un biriyle konuşmak istediğini hissediyorsa da, o kişinin kendisi olmadığından da kuşkulanıyordu.

"Debbie nasıl?" diye sordu.

"Şey... iyi işte..."

"Geceleri güç geçiyor, değil mi?"

"Evet, efendim."

"İkiniz için de dayanılmaz olmalı."

Naylor ayağa kalktı, ayaklarını sürüdü; gömleğinin yakası birden dar gelmeye başlamıştı. Orada olmak yerine olmak isteyeceği yüz yer vardı.

"Yardım alabileceğiniz biri var mı?"

Naylor'un gözlerinde panik belirdi.

"Biri olmalı... ne bileyim, bölge hemşiresi falan..."

"Sağlık memuru var. Kadın sık sık geliyor ama Debbie neden geldiğini anlamadığını söylüyor." Debbie dört ziyaretin üçünde kapısını kilitler ve evde kimse yokmuş gibi yapardı, ama Naylor bunu Resnick'e söyleyecek değildi.

"Ya doktor? Onun bir yararı yok mu?"

"Pek yok, efendim. Debbie diyor ki..."

Resnick birden devreden çıktı. Hep böyle yapar ve hiçbir şey sormadan, konuşulanları dinlemeden beklerdi. Başını kaldırınca Naylor'un sözünü bitirmiş olduğunu gördü.

"İstersen biz bir danışman falan arayabiliriz" dedi. "Bu iş senin çalışmanı aksatıyor." Resnick genç memurun gözlerindeki bakıştan cinsel birleşmenin iğrenç bir yolunu falan tavsiye etmiş gibi hissetti kendini. "Eğer ikiniz dertlerinizi profesyonel biriyle konuşmak isterseniz, buna olanağımız var tamam mı?"

"Evet, efendim."

Bir an önce gitmek istiyor. "Pekâlâ, Kevin."

Naylor kurma oyuncak gibi dışarı fırlarken Resnick arkasından başını salladı. Bir an o insan idaresi kursuna gitmiş olmasının belki de iyi olacağını düşündü, sonra telefonu kaldırıp Midlands TV'nin numarasını çevirdi.

Aşırı makyajlı bir ses, "Bay Roy çekim mekânında" dedi. "Arzu ederseniz sizi yapımçı sekreterine bağlayabilirim."

Resnick arzu ederdi. "Meşgul, bekler miydiniz?"

Resnick bekledi.

7

Harold Roy'un babası oğluna komik şarkılarda ve ikinci sınıf klarnetçilikte uzmanlaşmış bir orkestra şefinin adını vermişti. Küçük Harold'u on üç yıl boyunca akşamları ve haftasonları çeşitli müzik aletleri -piyano, keman, klarnet (elbette) ve hatta! çok huzursuz bir üç ay tuba- çalmaya zorladıktan sonra pes etmişti. Oğlu adaşının yerini alamayacak, müzisyen olmayacaktı.; Harold'un bir Noel toplantısında üzerine masa

örtüsünden bir önlük geçirip komik bir şarkı -Ben Hayır Demesini Bilemeyen Bir Kızım- denemesi bile başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Salonunda pek hafif bir iki alkış duyulmuş, teyzelerinden biri yüksek sesle, "Zavallının hiç müzik yeteneği yok" demişti.

Anababasını düşünceliğine uğrattığını bilen ve bunu telafi etmek isteyen Harold tiyatro okuluna ilgi göstermişti. Anababası da bu kararı karşısında ellerini çırpmışlar ve gence gerekli bütün teşviki göstermişlerdi. Ki, zaten bu da banka: hesabına yatırılan para ve Lewisham ile New Cross'ın sınırlarında bir evdi.

Howard daha ilk başta yanlış bir adım attığını anlamıştı. Derslerde kekelemiş, dans ve hareket, metronom karşısında boşa geçen öğleden sonralarının bir tekrarı olmuştu. Ancak burada tempoya uymayı reddeden parmakları değil, ayaklarıydı. Macbeth'te tek satırlık bir konuşması olan bir maiyet lordluğu, Harold'a bu deneyimden utanca düşmeden çıkan tek kişinin yönetmen olduğunu göstermişti.

Ve böylece bir meslek doğmuş oldu.

Harold gurur duyacak bir şeyi olmadığını bildiğinden başkalarının el atmadığı projeleri benimsedi: Bir bodrumda herbiri ayrı bir istasyona ayarlı on iki radyo ile kapalı kalmış bacaksız bir adam hakkında bir kara mizah örneği; annesi hizmetçilik yapan, babası veremden ölmek üzere olan ve kızkardeşi Cardiff sokaklarında kendini satan işçi sınıfından bir gencin biyografisi; Vietnam köylüleri hakkında ve her gece yirmi yedi tırmık ile bir kova domuz kanı gerektiren, aralıklarıyla on üç saatlik konuşmasız bir destan.

Bunlar altmışlı yıllardaydı ve Harold Roy geriye dönüp bakmaması gerektiğini biliyordu. Balon patlamadan önce standart repertuara döndü: Lady Windermere's Fan, The Importance of Being Earnest, Charley's Aunt. Her dört Agatha Christie'ye karşılık bir John Osborne.

Maria'yla da böyle tanışmıştı. Çekici, öfnekirli, soğuk cinsellikli Maria, Jimmy Porter'in karısını kocasından ayrılması için ikna eden, sonra da adamın yatağını paylaşıp ütülerini yapmak için yanına yerleşen en iyi dostu oynamakta kusursuzdu. İkinci perde açıldığında iç çamaşırlarıyla ütü tahtasının başındaydı ve Harold da buruşuk gömleğin içine küçük notlar gizlemeye başlamıştı. Maria bundan çok hoşlanmıştı, o sıralarda serbestti ve Harold da zarafetin doruğunda görünüyordu. Kendisini yıldız yapacağını umduğu erkeğin peşine takıldı, oysa Harold'un yaptığı tek şey kendisini hamile bırakmak oldu.

Narkozdan çıkan Maria, hiç olmazsa zengin olabilirsiniz, diye düşündü.

Harold'un televizyondaki ilk işi Granada için canlı bir drama yönetmek oldu. Elini kolunu bol bol sallıyor, her iki cinsten oyuncusuna "sevgilim" diye hitap ediyordu ama en önemlisi ekiple dost olmuştu ve günlük iş bitince kameramanın içkısiz kalmamasına özel özen gösteriyordu. Boynuna pahalı bir mercek asmıştı, sürekli onun içinden bakıyor, hep en iyi açıyı arıyordu. Her şeye evet der, ağzından hayır sözcüğü çıkmazdı. Ajansı kendisine en son Dennis Porter eserini, en yeni John Mortimer'i getirirdi.

Şimdi de Midlands Televizyonu'na piyangodan bir servet kazanan bir işçi sınıfı ailesi hakkında biz dizi çekiyordu: Dividends.

Resnick otomobilini pub'in avlusuna park ederken kedilerinin, önce eve uğrayıp kendilerini beslemediği için fazla içerlemeyeceklerini umdu. Ama bu işin de fazla uzun sürmeyeceğini tahmin ediyordu. Mekan, servis arabasının yanında, koltukları arasında dar masalar bulunan çift katlı bir otobüstü. Akşamdan kalan salatalar kayık tabakların çevrelerine yapışmıştı; kahve ve çay güğümlerinin yanında meyve ve peynir tepsileri vardı. Her şeyi bastıran bir de kızarmış yağ kokusu duyuluyordu.

Resnick, Midlands TV logosunu taşıyan bir minibüsün camını tıklattı. Sürücü yüzünü örten Sun gazetesini indirip camı açtı.

"Harold Roy'u arıyorum" dedi Resnick.

Sürücüde tanıdık bir şey vardı ama o sırada bunun ne olduğunu çıkaramadı.

Adam Broxtowe Estate'in sokaklarına doğru başını salladı. "Orada."

"Teşekkür ederim." Resnick camın kapanıp gazetenin eski yerine kaldırılmasını bekledi. Sonra alçak çiti atlayıp caddeye çıktı. Trafiği yönetmekte olan üniformalı memur kendisini tanıyıp çevresindeki dört beş çocuğun arasından çıktı.

"İyi akşamlar, efendim. Buralarda olduğunuzu bilmiyordum."

"Değilim."

"Başüstüne, efendim."

"Bu iş için fazla mesai alıyorsunuzdur umarım."

"Alıyorum, efendim."

Kaldırım kenarına park etmiş iki minibüsün içinde aktörler sıralarını beklerken okuyor, kâğıt oynuyor, bulmaca çözüyorlardı. Köşeye yakın duran üçüncü minibüsten dışarı kalın kablolar uzanıyordu. Işıkların hemen berisinde set işçileri eldivenli ellerini ovuşturuyorlar, sigara içiyorlardı. Resnick gördüğü genel grev fotoğraflarını hatırlamıştı.

Mavi pilot ceketli, kenarları beyaz yıldızlı kırmızı beyzbol ayakkabılı genç bir kadın Resnick'in yanından geçti. Ceketin sırtına orta parmağı havaya kalkık bir el resmi işlenmişti.

Kadın elindeki telsize, "Naomi!" diye seslendi. "Laurence'ı istiyorum. Hemen!"

Resnick cihazdan çıkan yanıtı sökemedi.

"Sen!" diye kadın parmağıyla Resnick'i işaret etti. Eldiveninin her bir parmağı ayrı renkteydi. "Çabuk minibüsün arkasına geç!"

"Ama ben..."

"Geri dedim sana!"

Resnick kaşını kaldırıp minibüse doğru döndü. O sırada kırmızı Citroen'in direksiyonunda gördüğü adam yana açılan kapıdan dışarı atladı. Harold Roy'un üzerinde uzun bir mavi ceket, blucininin altında kahverengi çizmeler vardı. Kırmızı yünlü gömleğinin boynuna beyaz bir eşarp bağlamıştı.

"Chris, Tanrı aşkına ne beklediğimizi söyler misin? Son on beş dakikadır sahne de ışıklar da hazır bekliyor."

"Laurence" dedi kız, sesindeki düşmanlığı gizlemeye gerek duymadan.

"Ne olmuş Laurence'a?"

"Üstünü değiştiriyor."

"Şimdi mi? Üstünü şimdi mi değiştiriyor? Anons edildikten yarım saat sonra mı?"

"Başka çare yoktu. Devamlılık."

"Eğer kostüm kısmı bütün gününü başlarını birbirlerinin kışlarına sokarak geçirmeseydi bunun daha önce farkında olurlardı."

"Olay halledildi, Harold. Kontrol altına alındı artık."

"Ben kontrol falan değil, onun burada olmasını istiyorum."

"Geliyor."

"Şimdi mi?"

"Şimdi."

Harold iki adım gerileyip çevresine bakındı; ekipten birkaç kişiyle figüranlar onları seyrediyordu. Çoğu bu arada konuşmalarına devam etmiş ya da sıkıntılı bir tavırla sırtlarını bir yere dayamış, kıpırdamadan durmaktaydılar.

Harold ortaya konuşarak, "Mackenzie yine neden geciktiğimizi soracak" dedi. "Ve bu kere suçun ait olduğu yere yönelmesine dikkat edeceğim."

Chris yanıtını işlemeli parmağıyla vererek dönüp yürüdü.

Birkaç dakika sonra kadın Resnick'in bir kahve reklamından tanıdığı aktörle geldi. Arkalarında atkuyruğu saçlı, parlak eşofmanlı zayıf bir adam aktörün ceketinin sırtından iplikleri çekerek koşuşturuyordu.

"Tamam, herkes yerini alsın."

Harold Roy arkasındaki minibüsün kapısını kapattı. Resnick bunun gidip de adama soyulan evinden söz edecek zaman olmadığını anlamıştı.

Telefonun ucundaki ses, "Alo!" dedi.

"Alo?" Maria televizyonda Dallas'ı seyrediyordu. Sevgili Harold'una neden böyle bir şey düşmezdi ki?

"Alo" diye ses tekrarladı.

"Kimsiniz?" Ses tanıdıktı; stüdyodan biri, hatta yapımcı olabilir miydi? "Mac sen misin?" dedi. Theodore James Mackenzie Dividends'in yapımcısı ve fikir babasıydı; keyfi yerinde olduğu zaman Mac diye çağırılmaktan hoşlanırdı.

"Hayır." Bir anlık sessizlik. "Kim olduğumu biliyorsun."

Maria o zaman tanıdı karşısındaki adamı. Başını duvara yasladı. 72 ekran kiralık Sony televizyonlarından Sue Ellen JR'a, "John Ross'u benden asla ayıramazsın!" diye bağılıyordu.

"Tanıdın, değil mi?"

Maria elleri titreyerek telefonu kapadı.

Laurence, sokakta on metre yürüyecek, sokak lambası altında saatine bakacak, beş metre daha yürüdükten sonra bir evin yatak odası pencerelerine bakarak, "Cheryl, beni yatağından kovduğuna pişman olacaksın!" diyecekti.

Dallas değildi, ama yine de pek kolay gelmiyordu.

Bu sahneyi pek çok kere tekrarlaması gerektiğinden bir iki denemeden sonra Resnick dönüp trafik memurunun yanına gitti.

"Daha ne kadar kaldı?" diye sordu.

Memur saatine baktı. "Bir saati geçmez, efendim."

"Saatle çalışıyorlar demek?"

"Hem de nasıl! Beş, dört, üç iki, bir ve biri hemen düğmeye basıyor."

"Bazıları gibi değil desene" diye Resnick hafifçe gülümsedi. "Hani ipotek taksitini ödemek için çalışacak biraz daha zamanım olsa diyenler."

"Ben madenciler grevindeki primlerimle bir karavan aldım, efendim. Ingoldmells'de. Sabah kalkıp da perdeyi açınca gördüğünüz şey yalnızca deniz. Sis yoksa yani."

Resnick başını sallayıp iki adım geriledi. Polis memurunun paçalarını çekiştiren ve ayakkabısına salyalarını

akıtmaya çalışan kötü beslenmiş çocuklardan ikisi dikkatlerini kendisine çevirdiler.

Biri Resnick'e, "Sen televizyondan mısın?" diye sordu. Bir yanağındaki parlak ciğer renkli lekenin doğum lekesi mi yoksa yanık mı olduğunu söylemek mümkün değildi.

Resnick başını salladı.

Saçları kafasındaki yara kabuklarının görüleceği kadar kısa kesilmiş arkadaşı, "Ben sana söylemedim mi?" dedi.

"Yalan söylüyor! Yalan söylüyorsun, değil mi, bayım? Seni televizyonda gördüm."

"Hayır" diyen Resnick döndü.

Lekeli çocuk, "Haydi söyle" dedi.

"Yerinizde olsam biraz daha dikkatli olurum" dedi polisi "O bir detektiftir."

Resnick teşekkür edercesine baktı memura.

"Patronun mu?"

"Sayılmaz."

"İddiaya girerim ki, patronundur. Hey, bayım, şuna bir emir versene."

"Haydi, defolun buradan artık!" Memur çocukları elleriyle iteledi, çocuklar çekim ekibinden sigara dilenmek için o yana yollandılar.

"Anababalarının nerede olduklarını ve çocukları neden sokağa saldıklarını sormak herhalde saflık olur" dedi Resnick.

"Birinin otomobilinden radyo çalacaklarına ya da yağmur borusundan bir evin banyosuna girecekleri yerde burada gözönünde olmaları çok daha iyidir."

İşte Resnick o zaman Sun gazetesinin altında uyuyan sürücünün neden tanıdık geldiğini hatırladı.

Maria Roy birinci viskiyi çok çabuk içmişti, ikinci kadehi ise yudumlamak için kendini zorladı. Hoş, aslında bu iyi bir fikir değildi ya. Bir yerde yudum yudum içmenin insanı daha çabuk sarhoş ettiğini okumamış mıydı? Yoksa kamışla içmek mi daha etkiliydi?

Evin alt katında odadan odaya girip çıkıyor, adam tekrar telefon ettiğinde hazırlıklı olacağını, sakın olacağını söylüyordu kendine. Bu kere mantıklı davranacak, adama ne yapmaya çalıştığını, ne istediğini soracaktı.

Evde üç telefon vardı ve üçü de çalmıyordu işte.

"Alf?"

Alf minibüste uyukluyor değildi artık. Servis arabasının arkasında dört tane sandviç yapmakta olan beyaz önlüklü bir adamın yanında duruyordu.

"Alfie?"

"Çavuş."

"Detektif" diye Resnick adamı düzeltti.

"Beni tanıdığınızı sanmamıştım."

"İlk başta emin değildim." Resnick bir adım gerileyip adama dikkatle baktı. "Saçlarından." "Saçımda ne var ki?"

"Senin saçın yoktu."

Alf Kevin elini başının üzerinden geçirdi. "Esaslı, değil mi? Modern teknoloji işte."

"Yani bunca saçın ekildiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır. Deliller kadar sahte, değil mi? Peruka. Midlands'da çalışmaya başladığımdan beri. Makyaj bölümünde bir iki tanıdık var. Beni ölçüp biçip renk testleri yaptılar; sonuç yüzde yüz garantili mimari bir tasarım. Dokuz kuvvetinde kasırgaya dayanır."

"Biraz konuşalım, Alfie." Resnick önündeki çok sayıda sosisi ayırmakta olan adama baktı.

"Ben konuştuğumuzu sanıyordum."

"Şurada" dedi Resnick.

Alf Levine bir sigara yakmak için durakladı. "Sandviç hazırlanana kadar dönmezsem, bana seslenirsin" dedi.

Maria aşağıdaki tuvalette oturuyordu: Klozetin kapağı kapalı, etekleri inikti, iki eli arasındaki boş kadehi parmakları arasında yuvarlıyordu.

"Haydi namussuz herif, aç şu telefonu artık" diye söylendi.

8

"Resnick yok galiba?"

Millington emniyet âmirinin sesiyle ayağa fırlarken dizini masaya çarptı, kahve kupasını ikinci çabasında tutmayı başardıysa da, çoğu ellerine, yere ve okuduğu dergiye döküldü.

"Hayır, efendim. Öğleden sonra kendisini hiç görmedim."

Skelton bir ilkokul öğretmenler odası ile yirmi dakika sonra gideceği özel tenis kulübünün soyunma odası

arasında bir yer olan çevresine bakındı.

"Bir notunuz var mıydı, efendim?"

Başın hafifçe sallanışı, "iyi geceler, çavuş."

Graham Millington beklenen nazik yanıtını verdi, âmirinin elinde spor çantasıyla kapıdan çıkışına baktı. Terli bir avukatla beş oyun, sonra bir iki cin tonik ve ardından karısının yemeğini sıcak tuttuğu evine dönüş. Bazılarının işi iştî. Millington'un karısı ise ikinci sınıfta olduğu Rusça kursuna gitmiş olurdu ve kendisi de ya yolda bir şeyler atıştırır ya da barda iki birayla bir jambonlu sandviç yedi.

Millington mendilini çıkartıp masanın üstünü, parmaklarının arasını sildi. Emniyet âmirinin o geç saatte büroda bir tek kendisini çalışırken bulması iyi bir şeydi; ama çay içip Divine'in masasında bulunduğu Penthouse'a göz gezdirirken gelmenin bir âlemi var mıydı?

"Sicilini biliyorlar mı?"

Alf Levin, "Midlands eşit fırsat ilkesini benimsemiş bir şirket" dedi.

Michael Caine ve Bob Hoskins'le kaç kere birlikte oynadıklarıyla böbürlenen bir grup figürandan mümkün olduğu kadar uzakta bir köşe masada oturuyorlardı.

"Ne kadar yattın?"

"On sekiz ay, hayır hayır, yaklaşık iki yıl."

"Esaslı hüküm giymişsin desene."

Levin bira kadehini kaldırdı, kadehin altına yapışmış altlığı çıkardı. "On iki yıldır."

"Dokuz yılda çıktın."

"Daha az."

"İyi halden mi?"

"İçersinin kalabalığından."

Resnick öne eğildi, bir dirseği pek el sürmediği bira kupasına değiyordu. "Cezanın işe yaradığını görmek iyi bir şey. Seni de namuslu yola döndürmüş işte."

"Bunu yapan cezaevi değildi."

"Yoksa iman ettiğini mi söyleyeceksin?"

"Hayır. Esaslı bir şartlı tahliye memuru."

"Saman yığını içinde bir iğne."

"Hem de çok esaslı. Bana kalacak bir yer buldu, randevuları kaçırmamamı sağladı, hatta bir iki rehberlik toplantısına gitmeme bile neden oldu. "Alfie'nin yüzü bir gülümsemeye kırıştı; o peruka ile kırk küsur yaşından çok daha genç gösteriyordu. "Ben ve rehberlik toplantıları!"

"Yararlıydı demek?"

"Hayır ama önemli olan o değil. Önemli olan "kadının bana bu işi bulması. Okuldan çıktığımdan beri ilk kez namuslu yaşıyorum."

"Gerçekten düzeldin mi, Alfie?"

Levin elini göğsüne bastırdı. "Tanrı şahidimdir."

Resnick birasını bırakıp çevresine bakındı. "Bu gece burada olduğunu sanmıyorum, Alfie."

"Ben onun her yerde olduğunu sanıyordum."

"Demek iman ettin" dedi Resnick.

"Cliff Richard'ın bir plağını satın aldım. O sayılır mı?"

"Yalnız mısın?" diye sordu Grabianski.

Maria adamın güçlükle duyabildiği bir fısıltıyla, "Evet" dedi.

"Efendim?"

"Evet."

Maria hattın öteki ucundaki gülümsemeyi tahmin edebiliyordu.

"Buluşmalıyız."

"Olmaz."

"Mutlaka."

"Neden?"

"Neden bilmiyormuş gibi davranıyorsun?"

Bilmiyordu Maria, söylemeyi de denemedi.

"Şimdi?" dedi adam.

"Hayır. Olamaz. İmkânsız."

"Hiçbir şey o kadar imkânsız değildir."

"Harold..."

"Kocan mı?"

"Kocam."

"Ne olmuş kocana?"

"Az sonra gelecek."

"O gelmeden çık evden. Buluşalım."

"Hayır."

"Öyleyse ben sana geleyim."

"Hayır!" Çok acele, neredeyse bir çılgılık.

Erkeğin güldüğünü duydu. "Pekâlâ. Öyleyse yarın buluşalım. Olmaz demeye kalkışma."

Maria almacı tutan elinin terlediğini hissediyordu. Terinin almaçtan damladığını görmek için bakmasına gerek yoktu, Başka yerlerinin ondan da ıslak olduğunu hissediyordu.

Gözlerini yumdu. "Peki."

Alf Levin, "Sen benden gammazlık etmemi istiyorsun" dedi.

"Bu gammazlık sayılmaz."

"Eski dostlarım hakkında muhabirlik yapmak."

"Yardım, Alfie. Yurttaş olarak görevin."

"İslah olmuş bir yurttaş."

"Tam üstüne bastın."

Alf Levin başını arkaya attı, elindeki pakette kalan gevrekleri ağzına boşalttı. Bu baharatlı nesnelere de kusuru insanı acıktırması ve de susatmalarıydı. Tadı ne olursa olsun.

"Bir tane daha ister misiniz, Bay Resnick?"

"Ben vereceğın yanıtı tercih ederim."

"Ben pek o çevrelerde dolaşan biri değilim ki."

"Ama dolaşabilirsin."

"Pek çok şey yapabilirim."

"Doğru olan nedenlerle."

"Namusluluğın da kendi özel ödülleri vardır."

Alf Levin boş gevrek paketini buruşturup ayağın kalktı. Bar önünde oturan figüranlar da kalkmışlar, konuşa konuşa kapıya doğru yürüyorlardı.

"Hadi, Bay Resnick, yola çıkmadan önce o soslisli sandviçlerden bir ikisini mideye indirmek istiyorum" dedi.

Yemeğe katılmadan bir kenarda duran Harold Roy arkasını dönüp gümüş matarasının kapağını açıp plastik bardağını kahveyle doldurdu. Resnick adama anlayışla baktı. Yönetmen epey derdi olan bir insana benziyordu; üstelik kahve de berbattı.

Harold boş bardağı elinde buruşturup çöp kutusuna attı, sonra bara doğru yürüdü. Resnick de üç tabure beriye oturdu.

Resnick, Harold'un duble votka tonik ısmarladığını duyunca gülümsedi. Aslında bu ben olmalıydım, diye düşündü: Büyükbabası her akşam bir tabak çiroz, ince kıyılmış kırmızı soğan ve mayonez yedi. Kara ekmek. Votka. Her gece.

"Ne istemiştiniz?" diye tezgâhın ardındaki kadın sordu.

"Guinness."

"Büyük mü?"

"Küçük."

Resnick köpüğün altında serin ve dolgun tadıyla ilk yudumunu aldı. Dışardan çalışan motor sesleri gelmesine rağmen herkes gitmiyordu. Gruplar halinde insanlar, normalden daha tiz seslerle konuşarak içeri giriyorlardı. Resnick'in sağ omzunun dibinde altın küpeli ve meşin ceketli bir genç bir St. Clemens istedi.

"Neşelen biraz, Harold!" Biri adamın omzuna bir şaplak indirdi. "Çok daha kötü olabilirdi."

Harold'un aynı fikirde olmadığı belliydi; söyleneni duymazdan gelmişti. Müzik kutusuna para atılmış, birkaç kişi Tom Jones'a katılmışlardı. Resnick bir süredir Harold Roy'a ilgi duyan tek kişinin kendisinin olmadığını farkındaydı. Sigara otomatıyla yüksek bir yapma plastik yucca bitkisinin arasında duvara dayanmış olan saçları dökülmüş ve üzerinde bol bir meşin ceket olan bir adam kara saçlı, çizmeli hoş bir kızla konuşurken arada bir kızın başı üzerinden bara doğru bakıyordu. Eğer konuşmak istediği ben değilsem, mutlaka Harold'dur diye düşündü Resnick. Adamın yaklaşmak için zamanını kollar gibi bir hali vardı.

Ama herkes onun gibi değildi.

Dividends'in yapımcısı yönetmenin yanına gitmekte acele ediyorsa da kapı ile Harold'un tabure üzerinde sessizce oturduğu yer arasında sıkması gereken birkaç el, okşaması gereken bir iki omuz vardı.

Yapımcı Harold'un yanına oturunca, "Bu kere ne aksilik oldu?" diye sordu.

"Şimdi sen de başlama, Mac." Harold kadehinden başını kaldırmamıştı.

"Kimsenin bir şeye başladığı yok, Harold."

"İyi."

Harold canı sıkılmış bir tavırla başını salladı, kadehini barın ardındaki kadına doğru iterek bir tane daha istediğini işaret etti.

"Kimsenin bitirmeye yaklaştığı da yok ama."

"Hani başlamayacaktın..."

"Ben görevimi yapıyorum, Harold. Ama ne yazık ki, sen de aynı şeyi yapar gibi görünme zahmetine bile girmiyorsun artık."

Ekipten ve oyuncularından bara gelenlerden şimdi çıt çıkmıyordu; yan salondaki üç bilardo masasından topların sürekli şakırtısı gelmekteydi. Tom Jones yerini Elvis Presley'e bırakmıştı.

Harold Roy'un gözleri kızarmıştı; alkol ve öfke biraz da utanç karışımı. Resnick bir an adamın bağıracacağını, bir yumruk atacağını ya da taze doldurulmuş kadehinin içindekini fırlatacağını sandı. Ama o an gelip geçti. Bakışlarını kaçırırken yirmi kişi derin bir soluk almış gibi oldu.

"Kaç sahne gerideyiz, Harold?"

Harold başını salladı. "Bunu sabaha konuşamaz mıyız? Büroda?"

Mackenzie'nin sesi amansızdı; Resnick adamın yüzünü görmese de bu aşağılama sahnesinden ne kadar hoşlandığını tahmin edebiliyordu.

"Bir mi? Yoksa bu kere yalnızca iki mi? Kaç?"

"Dört."

"Ne dedin?"

"Dört."

"Kaç?"

"Dört!"

Harold kalkmaya çalışırken ayağı tabureye takıldı, tabure bir an sallandı, sonra yere devrildi. Elindeki kadehle sendeleyince votka üstüne döküldü.

"Bir zamanlar beynin olan şeyi içki ve kullandığın öteki şeylerle böylesine sulandırırsan ayakta durabilme bile şaşmak gerek" dedi Mackenzie. Harold'un bir yumruk savuracağı mesafeye girmişti konuşurken. Belki de bunu yapmasını istiyordu. "Unuttuysan hatırlatayım" dedi. "Yayma girmeye hazırladığımız bir programımız var. Biraz daha gecikersen bir saatlik yerine on beş dakikalık diziye döneceğiz." Harold'a bakışında acıma yerine yalnızca horgörü vardı. "Saat sekiz buçukta büroda" dedi.

Mackenzie geldiği hızla salondan çıkarken bu kere ne bir el sıkışı, ne bir tatlı söz vardı. Kapı ardından kapanınca içerde-kiler hep bir ağızdan konuşmaya başladılar. Resnick birasını bitirdi, aslında içmek istediği viskiyi ısmarlamadı. Harold barın önüne dönmüş, bir duble votka daha bekliyordu. Otomobilini burada bırakıp bir taksi çağırır mı acaba, diye düşündü Resnick.

Bu söz düellosu sırasında Harold'u gözetleyen adamın salondan çıkışını görememişti. Adam Harold'a her ne söyleyecekse herhalde daha uygun bir zamanı beklemeye karar vermiş olmalıydı. Resnick saatine bakınca adama hak verdi: Her şey bir yana evde beslenmeyi bekleyen dört kedi vardı. Bu zamana kadar başının çaresine bakmış olan Dizzy dışında diğerleri epey telaşa düşmüş olmalıydı.

"İyi geceler" dedi.

"İyi geceler, bayım" dedi kadın.

Harold Roy'un başı yana çevrildi, bakışları Resnick'in üzerinden geçtiyse de detektifi görmedi. Mackenzie içki ve kullandığın öteki şeyler demişti. Resnick kapıyı açıp direksiyona geçerken bunu düşündü. Sonra Mackenzie'yle onun gibi adamların sahip oldukları gücü böyle herkesin gözü önünde göstermelerine yol açan şeyin ne olduğunu düşündü. Teşkilatta da onun gibilere rastlamıştı ve sayılarının hiç de az olmadığını bilirdi. Üniformalırken üç yıl böyle birinin altında çalışmıştı: Herif insanı arkadaşlarının önünde azarlamaktan zevk duyar ve sonra da geçmesi için kapıyı açmanı beklerdi. Ben böyle olmaya başladığım anda bu işi bırakırım, diye düşündü. Kesinlikle. İkinci vitese geçip ana caddeye çıktı. On dakikaya kalmaz kent merkezinde olurdu.

Sorun herhalde bunu yaptığının farkında olmaman, diye düşündü. Dikiz aynasında kendine bakıp gülümsedi: Genç Lynn Kellogg'tan ta Jack Skelton'a kadar omzumu tıklatıp bana doğru yolu gösterecek insan kıtlığı yoktu ya.

Jack Skelton sırtını perdesi kapanmış pencereye dönmüş, koltuğunda oturuyordu. Yoldan geçen trafik pek azdı. Kalkıp ışığı yakmaya üşenmişti. Spor çantasını bıraktığı yerden seçebiliyor, eşofmanından yükselen hafif ter kokusunu duyabiliyordu. Bu sefer saate bir kere bile bakmadan on sekiz dakika oynamıştı.

9

Resnick daha ayağını kaldırıma basmadan Miles karşılamaya koştu; kedi motorun sesini sokağın başından duymuş, sahibini karşılamaya çıkmıştı. Şimdi bahçe duvarının üstünde duruyor, kuyruğunu kaldırmış, kığını göstererek dönüyordu. Resnick uzanıp kedinin başını, kulağının arkasını okşadı.

"Haydi gel de bir şeyler atıştıralım" dedi.

Miles duvarın üstünde koştu, Resnick kapıyı açmadan yere atlayıp parmaklıklar arasında süzüldü.

Resnick evin kapısını açmadan Dizzy'nin de orada olduğunu farketti; her zamanki gibi sessizce, nereden çıktığı belli olmadan en önemli anda belirivermişti. Şu anda da Miles'ı dürtüklüyor, eve ilk girenin kendisi olması gerektiğini gösteriyordu.

Resnick ışığı yakıp halının üstündeki postayı aldı. Dört zarf ve bir kartvizit. Zinciri takıp sürgüyü itti.

Koridordan geçerken ürperince radyatörlerin havasını en son ne zaman aldığını düşündü; ya da saat çok

geçti ve otomatik devreye girip kazanı kapatmıştı.

Pepper ekmek tenekesiyle kahve makinesi arasına girmişti. Bud'ın beyaz kuyruğu masanın ayağının yanındaydı.

Miles ile Dizzy, Resnick'in iki yanına geçmişler, tiz seslerle miyavlıyorlardı.

Resnick bir işe yaramayacağını bilerek, "Susun" dedi.

Kutuyu açıp yeşil, mavi, sarı ve kırmızı kaplara birer miktar koyup üzerlerine Tanrı bilir her neyse, kurutulup toz haline getirilmiş bir şeyler serpti. Tam yağlı sütü kedilere verip, yarım yağlıyı kendisine ayırdı. Saat kaçtı acaba? İki avuç çekirdek kahve öğütüp üzerine suyunu kattıktan sonra ceketini çıkardı, kravatını biraz daha gevşetti, ayakkabılarını çıkardı. Oturma odasında raftan bir Lester Young plağı seçip stereoyu hafifçe açtı. Johnny Guarneri ile New York City: '43 Noeli'nden üç gün sonra, Yeni Yıl tombul, gümüş bir elma gibi parlıtlı. O zaman her şey mümkün görünürdü. 'I Never Knew'. 'Sometimes I'm Happy'.

Mutfağa dönünce çavdar ekmeğini dilimlemeden önce Dizzy'yi Bud'ın kabının önünden çekti. Bir kutudan sardalyeleri soya yağma boca etti, küçük bir soğan kesip halkaları balıkların üzerine yerleştirdi, en üstüne de kaşar peyniri rendeledi. Sonra kartviziti ve sandviçi alıp müziğin yanına gitti.

Claire Millinder kartın altına imzasını kırmızı keçe kalemle atmıştı. Seni evinde ve işinde aradım. Neden bir telesekreter almıyorsun?

Graham Millington bir kere, "Sana bir mikrodalga fırın lazım" demişti. "O zaman sürekli sandviç yemekten kurtulursun."

Jack Skelton da işlerin garip bir biçimde gevşek olduğu bir öğleden sonrasında, "CD'lere karşı bu tavrını hiç anlamıyorum" demişti.

Bir kere de Naylor'un Lynn Kellogg'a şöyle dediğini duymuştu: "Debbie'ye kalırsa şimdi bulaşık makinesi almak, onu gereğinden fazla kullanmamıza neden olacak." Resnick bunun bebek doğmadan önce mi, doğduktan sonra mı söylendiğini hatırlamıyordu.

Resnick'in telesekreter almamasının nedeni kötü haberleri kendisinden uzak tutmak istemesiydi. Duymak istemediğin o mesajları duymamak için.

Lester Young'ın 1959'da çekilmiş bir fotoğrafını görmüştü. Kayıt stüdyosunda trompeti elinde ama çalmıyor. Üzerinde o günün modasına göre bile çok bol bir elbise var, kendisi küçülmüş sanki. Başı öne eğik, yanakları içeri göçmüş ve baktığı her neyse o odada değil. Bir elinde çalgının ağızlığını örteceği kapak var, sanki yerine bir kere taktıktan sonra bir daha hiç çalmamayı düşünüyormuş gibi. Gırtlığındaki damarların daha o zamandan çatladığı ve iç kanama geçirdiği düşünülebilir.

Kahve hazır olmalıydı. Resnick mutfakta kahverengi olmayan ve adresin bilgisayarda yazılmış olmadığı zarfı aldı. O elyazısını en son gördüğünden bu yana kaç yıl geçtiğini hesaplamaya çalışıyordu. Zarfı yırtmak istiyordu, önce ikiye, sonra dörde, sekize, geriye ta konfeti parçacıkları kalana kadar.

"Gel bakalım."

Bud'ı kaldırıp kucağına oturttu. Kahve koltuğun kenarındaydı. 'I Never Knew' parçasının birinci bölümü sona erdi: Biraz saksofon, tamamlanmamış bir piyano cümlesi. Lester orada, trompeti ağzına yakın ama şimdi gözlerini uzaklara çevirmiş. Sanki kapıdan içeri 1943'ten bir şey girmiş gibi. Bir hayalet.

10

Telefon her zaman olduğu gibi saat yediye birkaç dakika kala geldi. Genellikle sabahın ilk çayını içmeye fırsat bulamadan ya arka penceresini zorlanmış ya da sokak kapısını açık bulmuş olan şaşkın bir ev sakininin uykulu sesi olurdu. Ve öfkenin o uyku perdesi aşmış dışarı sızması biraz uzun sürerdi. Rees Stanley kızacak zaman bulmuştu. Obergurgl'daki kar berbattı: Alçak yamaçlarda on santim (on!) ve yükseklerde de yalnızca elli santim ve o da toz gibi. Karısı ve kızı kayma sonrasında pahalı zevklerine dalmış, genç oğlu her nasılsa sol ayağının bütün parmaklarını kırmayı becermiş ve evlerindeki au-pair kızı da yanlarında götürmek de tam bir zaman ve para kaybı olmuştu.

Gatwick'ten eve dönerken otomobilde herkes uyumuş ve Rees sol şeritte uyumamak için tek başına mücadele etmişti.

Şimdi de bu...

Nöbetçi memur ayrıntıları titizlikle kaydedip, küfürleri ayıklamıştı. Kâğıdı yanından geçmekte olan Divine'a uzatarak, "Mark, bu senin işin" dedi.

Divine basamakları ikiye üçer atlayarak yukarı çıkarken kâğıda baktı. Akli başında insanlar neden paralarının çoğunu bankada değil de evlerinde saklıyorlardı sanki? Yastığının altına elli sterlin saklayan yaşlı bir emekliyi anlayışla karşılayabilirdi ama bu...

Divine paltosunu iskemlenin arkasına atıp sıcak su güğümüne yollandı. Resnick ile Millington gelmeden önce yapılacak işler vardı. Gecenin diğer soygunlarının ayrıntıları, gözaltındaki tutukluların durumları, gelen mesajlar; hepsinin düzene konulup şekersiz ve koyu çayla birlikte Resnick'in masasına bırakılması gerekiyordu.

Arka sayfa, ön sayfa, üçüncü sayfa: Aslında istediği ayaklarını uzatıp gazetesini keyifle okumaktı. Ama buna fırsat var mıydı sanki?

"Bir fikri olan var mı?" diyen Resnick çevresine bakındı.

Millington, Divine, Naylor, Kellogg, Patel... hiçbiri bir fikir ileri sürmek hevesliliğinde görünmüyordu.

"Aile kış eğlencesine gitmiş, güvenlik yalnızca duvardaki bir alarm kutusu ki, o da son on sekiz aydır bozuk. Roy işinin tıpatıp benzeri. Ne diyorsunuz bakalım?"

"Şans?" dedi Divine iskemlesini Resnick'in masasından bir karış uzağa çekerken.

"Kimin şansı?"

"Daha önce soyulmamaları" dedi Millington. "Çalışmayan bir alarm sisteminin ne yararı var ki?"

"Görünüü, efendim" diye Patel parmaklarını birleştirdi. "Caydırcılık."

Millington meslektaşını görmezden gelerek başını çevirdi.

"Bu kere işe yaramadı ama" dedi Divine.

Resnick iki parmağıyla masasının altında trampet çaldı.

"Rastlantısal" dedi Lynn Kellogg.

"Nedir o?" diye Divine sözünü kesti.

"Rastlantısal. Şans, tarihli bir tesadüf."

Naylor son günlerde pek seyrek olan bir gülümsemeye, "Sun'da o sözcüğü kullanmıyorlar mı?" diye sordu.

"Yalnızca bulmacalarda" dedi sapına kadar bir Mail okuyucusu olan Millington.

Lynn Resnick'e bakarak, "Demek istediğim şu, efendim" diye devam etti. "Soygunu yapan eğer önceden bir bilgiye sahipse işi neden son ana kadar bıraktı?"

"Belki de evsahipleri erken dönmüşlerdir" dedi Divine. "Stanleyler."

"Esaslı bir noktaya değindin" dedi Resnick. "Belki de öyle olmuştur. Oraya gittiğinde bu konuyu araştır."

Mark Divine, aman Tanrım, benim söylediğim bir şeyi gerçekten kabul etti, diye düşündü.

"O alarm sistemini sor. Kimin kurduğunu, kimin neden devreden çıkardığını."

Graham Millington, "Efendim biri vardı hani..." diye söze başladı.

"Lloyd Fossey."

"Evet, Lloyd. O adda birinin siyah olması beklenirdi doğrusu."

"Ya da Galli."

"İkisi de değildi. Doğma büyüme Sutton-in-Ashfieldli. Sinsi bir tip. Bir gözünde bir kusuru vardı."

"Fossey kovulana kadar yerel güvenlik şirketlerinden birinde çalışırdı" dedi Resnick. "Onun bir garezi olması..."

"Bir ek gelir elde etme yolu bulmuş olabilir" diye Millington atıldı.

"Ama onun bu işlerle ilişkili olduğunu saptayamadık."

"Sinsi herif."

"Bu kere talihin belki yaver gider, Graham" dedi Resnick.

"Elimden geleni yaparım, efendim. Elimdeki şu Çinli işini halledeyim de."

"Onlar da kaygan, sinsi insanlar" diye Divine alçak sesle söylendi.

"Neden öyle diyorsun?" diye sordu Patel.

"Nedeni yok."

"Ama dedin ki..."

"Unut gitsin."

"Hayır, ben..."

"Şimdi olmaz" dedi Resnick. "On dakikaya kadar emniyet amiriyle görüşeceğimden Mark'a ırksal önyargıların tuzakları konusunda rehberlik etmeye vaktimiz yok."

"Ne önyargısı?" diye sordu Divine. "Ben yalnızca..." Resnick yüzüne ters ters bakınca sustu.

"Bu işi öğleden sonraya sıkıştırmaya çalışırım" dedi Millington.

"Güzel. Bir sorun çıkarsa başkasına devredersin." Resnick saatine baktı. "Mark, ilk olarak Stanleyler'e git. Önemli bir şeye rastlarsan oradan telefon edersin. Kevin, Roylar'la Stanleyler'in aynı sigorta şirketiyle iş yapıp yapmadıklarını öğren. Benzer soygunları araştır ve arada bir bağlantı olup olmadığına bak. Sigorta şirketlerinde her hırsızın öğrenmek için çok şey vereceği bilgiler vardır. Sigorta yapılmadan önce şirketten tespiti kimin geldiğini öğren. Eğer geçen seferki ekipse ve içerden bilgi elde edebiliyorlarsa, onları yalnızca yakalamak yetmez, bilgi kaynağını da isteriz. Tamam mı?"

Resnick ayağa kalkınca diğerleri de iskemlelerini iterek ayaklandılar.

Memurları dışarı çıkarken Resnick, "Lynn, sen alışveriş merkezinde misin hâlâ?" diye sordu.

"Evet, efendim." Kadının sesinde bundan pek memnun olmadığını gösteren bir şey vardı.

Resnick, Patel'in koluna dokununca genç memur havaya sıçradı. "Divine'ı terslediğin iyi oldu. Pek anladığını sanmam ya."

"Öyle, efendim."

"Belki da açıklamana izin vermeliydim."

Patel ses çıkarmadan âmirinin yüzüne baktı.

"Maria Roy'un hikâyesine ne diyorsun?" diye sordu Resnick.

"Biraz tutarsız, efendim."

"Öyle mi dersin?"

"Kesinlikle."

"Eve giren o iki kişi... hâlâ siyah ve kısa boylu olduklarında ısrar ediyor mu?"

"Uzun boylu, efendim. Uzun boylu ve siyah. Kadının yanında olduğum süre içinde bile uzadı boylan."

"Ama siyahtılar, öyle mi?"

"Evet, efendim."

Resnick göz kırptı. "Belki de renk körüdür?"

"Sanmıyorum, efendim. Benim deneyimlerime göre renk körü olanların sayısı o kadar da fazla değil."

Resnick başını salladı. "O zaman neden yalan söylediğini merak ettim doğrusu."

Tanrım, benim neyim var böyle, diye düşündü Maria Roy. Burada kapı aralarında saklanmak ve tanımadığım bir erkeği, bir suçluyu beklemek yerine bir doktora, bir psikiyatra görünmeliyim. Kendince soluğu öyle sesli çıkıyordu ki, Debenhams mağazasına girip çıkan kadınların kendisini duyduklarından emindi. Ellerini ceplerinden çıkarttı, eldivenlerini parmaklarından tek tek çekerek sıyırdı, ellerini yine ceplerine soktu. Bu mantoyu neden seçmişti ki? Hiç de zarif görünmüyordu. Yakasını kaldırdı, sonra yine indirdi; öyle casusa benzemişti ve rengi için de hiç iyi olmamıştı. Belediye Binası'nın üzerindeki saat bir türlü on bire gelmek bilmiyordu. Adamın o saatte geleceğinden de emin değildi. Hayır, emindi: Gelecekti.

Onu meydandaki güvercinler arasından gelirken gördüğünde mantosunun üst düğmesini ilikliyordu.

Resnick en uçtaki tabureye oturmayı severdi, ya ona ya da hemen yanındakine. Böylece sosisleri ve hamur işlerini ılık tutan kazanın birimin yanında değil de, pleksiglastan portakal suyu teknesinin yakınında olurdu.

Çalışan iki kızdan biri olan Sarah, "On dakika" dedi. "Tamam mı?"

Resnick elini kaldırarak tamam olduğunu işaret etti. Espresso makinesi eski model bir lokomotif andırıyordu; sık sık buhar üretmesini beklemek zorunda kalıyordunuz.

Elli yaşlarında iki kadın oturup alışveriş torbalarını yanlarına bıraktılar, birer çay ısmarlayıp sigaralarını yaktılar. Diğer müşterilerden çoğu kapalı pazarın esnafıydı, aralarında şakalaşarak tezgâhın altında duran kendi kupalarından içiyorlardı.

Resnick âmirinin odasından çıkarken Skelton'un dediğini düşünüyordu: "Bu bilginin kaynağı, eğer bir kaynak varsa, sence olaya çok yakın olamaz mı?"

"Yapma" dedi Maria.

"Ne yapmayayım?"

"Sen bilirsin."

"Ne?"

"Bana öyle bakma."

Adına çayhane dendiği halde ikisinin de çay içmediği yerin üst katındaydılar. Pencere kenarında oturduklarından fiskiyenin suyunu sokak serserileriyle alkoliklerin paylaştığı meydana, öteki uçtaki Belediye Binası'na, geniş merdivenlerinin iki yanındaki taş aslanlara bakıyorlardı. Yeşil ve üçte ikisi boş bir otobüs geçip ilerdeki yenilenmiş tiyatroya doğru gideceği dik yokuşa saptı. Bir gazete satıcısı son baskının geldiğini haykırıyordu. Patenler üzerinde bir okul kaçağı sürüsü geçti önlerinden. Bir dükkânın önüne asılı, indirimli satılan meşin ceketlerin yanında bir iki çift duruyordu. Kolları sıvalı, bıyıklı, dövmeli gençler. Sıradan şeyler yapan sıradan insanlar.

"Yapma!"

Yalnızca bir fısıltı olmasına rağmen başlar kendilerine dönmüştü. Grabianski'nin yüzünde hâlâ o kendinden emin ve hevesli gülümsemesi vardı. Elini Maria'nın dizine koymuş, eteğini hafifçe yukarı itmişti. Eli kıpırtısızca da, başparmağı bacağında, dizinin alt tarafında daireler çiziyordu.

Garson kadın sıkıntılı bir ilgiyle, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Maria yalnızca gözlerini kıstı, başını arkaya atıp içini çekti.

"Hayır" dedi Grabianski. "Bir şey istediğimiz zaman sesleniriz."

"Ne yapıyoruz?" diye sordu Maria. Aradan birkaç dakika geçmişti, Grabianski'nin parmağı kıpırtısızca ve artık konuşabiliyordu.

"Sabah kahvesi" diye gülümsedi erkek.

Bu bir tür işkence, diye düşündü Maria. Erkek parmağını yine gezdirmeye başlayınca tuttu ve eli erkeğin parmakları arasında kaldı. Grabianski sol bacağının dışını kadının sağ bacağının içine dayayıp öyle bir kuvvetle itti ki, Maria ya gerileyebilir ya da olduğu yerde dönerdi.

"Bize bakıyorlar."

"Sen öyle sanıyorsun."

"Görebiliyorlar."

"Neyi?"

"Şey... yaptığını."

"Ne yapıyorum ki?"

Beni çıldırtıyorsun, diye düşündü Maria.
"Ekmekleri üzerine tereyağı sürüyorlar" dedi Grabianski "Alışveriş listelerini işaretliyorlar, işemeye gidip gitmemeyi düşünüyorlar. Bize bakmıyorlar."

"Bak" dedi Maria.

"Evet?"

"Hâlâ..."

"Evet?"

"Bana söylemedin..."

"Neyi?"

"Telefonda demiştin ki... İstediyin bir şey olduğunu söylemiştin."

Grabianski'nin boğazından gelen kahkahası Maria'yı şaşırttı, onu yatakta, yanında düşündü. Şey, pek yanında değil de... Erkek bir daha gülüp kadının bacağına sıktı. Ne düşündüğümü nasıl biliyor diye kaygılandı Maria.

"Biraz bakar mısınız?" dedi Grabianski. Siyah formalı garson kadının sırtı kendilerine dönüktü ve başkasının siparişini alıyordu. "Bakar mısınız?"

"Evet?" Kadın genç ve yorgundu, parmağında nişan yüzüğü, parlak saten formasının önünde Maria'nın yalnızca kocasının yeterli kokain aldıktan sonra seyrettiği porno filmlerde kullanıldığını sandığı dantelli beyaz bir önlük vardı.

"Hesap."

"Bir dakika, efendim..."

"Kalkıyoruz."

"Bir dakika sonra..."

"Şimdi."

Kadın beline bağlı deftere baktı, bir sayfasını kopartıp ikiye ayırdı, ikisini de Grabianski'nin el sürmediği ikinci fincan kahvesinin yanına bıraktı.

"Teşekkür ederim" diyen Grabianski kadının eline bir beş sterlinlik sıkıştırıp Maria'yı merdivenlere doğru yöneltti. "Mutlaka yine geleceğiz."

Sokağa çıktıklarında Maria, "Sen hep böyle misin?" diye sordu.

"Nasıl yani?"

"Bilmem. Heyecanlı. Kendinle dolu."

"Hayır, sanmıyorum."

Grabianski kadını meydanın alt yanındaki taksi durağına götürüyordu. "Hayır."

"Bir şey mi kullanıyorsun?"

"Kullanmak mı?"

"Bilirsin ya."

Grabianski başını salladı. Asyalı sürücü arkadaşıyla konuşmayı kesip taksinin kapısını açtı. Kadının ardından içeri giren Grabianski, "Buna hiç gerek duymadım" dedi.

Sürücü omzu üzerinden kendilerine bakarken birkaç saniye öylece oturdular.

"Söyle" dedi Grabianski.

Maria kararsız bir tavırla erkeğe döndü.

"Adresini söyle" dedi Grabianski.

Resnick iki espressosunu bitirdi, gazeteye şöyle bir göz gezdirip Sarah'a alışılmış sözcükleri mırıldandı. Saatine bakınca ya Miss Selfridge'de ya da Next'de mevsimin modalarını izler gibi yapan Lynn'i daha fazla bekleyemeyeceğini anladı. Önüne çıkan ilk mezeciden yarım kilo tütsülenmiş sosis, iki yüz elli gram kurutulmuş mantar, biraz turşu ve bir haşhaşlı ekmek, manavdan lahana ve hıyar, peynirciden beyaz peynir, Jarlsberg ve çedar, son olarak da çıkış kapısının yanındaki mezeciden çiroz, turp ve kaymak aldı. İlk dükkânda olduğu gibi burada da satıcı kadın bildiğini bildiğinden kendisiyle Lehçe konuşmuş, ama Resnick İngilizce yanıt vermişti.

Bir ara evi satmaktan da ileri gitmeyi, naklini isteyip başka bir kente yerleşmeyi düşündü.

Ama bunu asla yapamayacağını biliyordu: Yaşamı buydu.

Burada.

Pazar yerinin öteki ucunda, asansörün ve saatin yanında paltolu ve kareli kasketli sekiz Polonyalı durmuş geçmişten konuşuyorlardı. Madalyalar ve askeri seferler: Borç çorbası ve soğuk kışlar. Onları buraya havaalanları ya da mayınlar getirmişti ve burada kalmışlardı. Bu insanlar için votkada her zaman tarhun ya da vişne ya da yabancı bal tadı ve kokusu olacaktı.

Resnick'in gençken bildiği tek votka Warrington'da yapılandı.

Resnick asansör düğmesine basıp alt kattaki otoparka indi. On dakika sonra Midlands televizyonunda olacak ve belki de Harold Roy'la konuşabilecekti.

Mackenzie saat altıya beş kaladan beri ayakta idi. Taze sıkılmış iki portakal suyu ve mısır gevreğinden oluşan kahvaltısını etmeden yirmi dakika havuzunda yüzerken gününü planlamıştı. Şimdi de ütülü pantolonu ve altın kravat iğnesiyle yapımcı bürosunun duman rengi bölme camında aksine bakıyordu: Mavi yünlü kumaştan kruvaze ceketli, otuz beşinden bir gün bile fazla göstermeyen bir adam: Oysa ondan tam on yaş daha büyüktü.

Masasına oturdu, koltuğunu televizyon monitörüne çevirip videoya bir kaset soktu. Ekranda bir gün öncesinin çekiminin ilk sahnesi belirdi.

Mackenzie ciltli bir defteri önüne çekti, dolmakalemini açtı ve not almaya başladı. Harold'un 8:30 randevusunu hatırlayacağını umuyordu. Eğer adamın üzerine çullanacaksa bunu diğerleri gelmeden yapmayı tercih ederdi.

Ekrandaki bir sahneye yüzünü buruşturdu ve erkek kahramanın başrol oynayan sevgilisine yaklaşmaktaki o bir anlık duraksamasını kaç seyircinin fark edeceğini merak etti. O zaman bile erkeğin bu tavrının cinsel tercihinden çok kadının soluğunun kokmasına bağlı olduğunu düşünüyorlardı herhalde.

"Mac..."

Mackenzie dönerken duraklama düğmesine bastı.

"Mac, seninle..."

"Sabahın bu erken saatinde mi, Robert?"

"Şu sahneye bir göz atmanı istiyordum."

"Bir olanağım olsa mutlaka atardım, Robert."

"Çok değil, yalnızca bir iki küçük değişiklik."

Mackenzie omuzlarını silkti. "Ötekiler gelmeden dün çekilenlere bakmak zorundayım. Toplantı 9:15'te." Robert Deleval'e başından savmak isteyen bir gülümsemeye baktı. "Bu işleri bilirsin."

Deleval elindeki yeşil senaryo sayfalarına baktı. "O zaman Harold'la bir konuşsam, ha?"

"Onun işi başından aşkın değil mi sanki?"

Deleval başını salladı. "Ama Mac, bu satırlar pek parlak değil. Hatta bu haliyle anlamsız bile diyebilirim."

"Buna karar vermek için biraz geç değil mi?"

"Ben bunları ancak dün görebildim. Son gördüğümden bu yana biri değiştirmiş."

"Biri mi?"

"Evet."

"Sence kim yapmış olabilir peki? Bir fikrin var mı?"

Robert Deleval soruyu yanıtlamadan önce bir an yapımcının yüzüne baktı. "Hayır" dedi.

"Pekâlâ, ben Harold'la konuşurum. Bir şeyler yaparız."

"Yeniden yazılması gerekecek."

"Bana bırak dedim." Mackenzie elini uzatıp Deleval'in sekiz on sayfayı vermesini bekledi. Deleval odadan çıktıktan sonra sayfaları yırtıp çöp kutusuna attı.

"Senaristler!" dedi boş odaya. "Onlar olmasaydı dünya çok daha iyi bir yer olurdu!"

Harold Roy yapımcısıyla randevusunu unutmuydu. Sabah geç ve ter içinde, kendi çarşafının kokusuna yüzünü ekşiterek uyanmıştı. Maria aynalarda kendine baktığı zamanlar dışında yüzünde hep o dalgın bakışla, sabahlığıyla odanın içinde dolanıp duruyordu. Harold'un derdi o bir kilo saf kokaini ve her köşe dönüşünde ya da kapı açısında malın sahibiyle karşılaşmayı bekliyordu.

"Haydi haydi, Harold, kaybedecek neyin var ki?" demişti adam. "Hiçbir şey. Ama öte yandan ne kazanacaksın, düşün bir kere. Belirli bir yüzde. Malı bir süre elinde tutmak için. Depo kirası gibi bir şey. Benim şu anda sorunlarım var, o yüzden yanımda bulunduramıyorum. Birlikte kaldığım kadının yanından ayrılıyorum falan filan. Bir yer, bir oda bulacağım, olmazsa bir otele yerleşeceğim. Senden istediğim malı saklaman. El sürmek, denemek falan yok. Daha sonra payını alacaksın. Söz veriyorum. Bir iki haftalık, hayır hayır, bir aylık bir stok. Bak Harold, malın iyi kalite olduğunu biliyorsun. Bunu aklından çıkarma, tamam mı? Bak şurada biraz var, al bir dene hele! Esaslı mal, değil mi?"

Ve Harold senaryoları arasına sıkıştırdığı paketle adamın yanından ayrılmıştı. Hiçbir şey için değilse, adamı susturmak için almıştı; yoksa herif bir fırt da çekti mi, üç ağzı varmış gibi konuşurdu.

Bir başladı mı bir daha susmak nedir bilmezdi.

"Geciktin, Harold."

"Biliyorum, Mac, özür dilerim."

"Tamam, boş ver." Mackenzie kolunu Harold Roy'un omzuna attı. "Haydi gidip bir kahvaltı edelim."

"Ben kahvaltı ettim."

"Ben de ettim. Birer kahve içeriz."

"Toplantımız olduğunu sanıyordum."

"Var elbette."

"Öyleyse neden kahve içmeye gidiyoruz."

"Orada daha rahat konuşuruz."

"Burasının ne kusuru var?"

"Hiç."

Yapım yardımcısıyla yapımçı sekreteri bilgisayarlarının yeşil ekranlarına bakıyor, tuşların üzerindeki parmaklarını kıpırdatmıyorlardı.

"Burası yapım bürosu değil mi?"

"Ne demek istiyorsun? Öyle olduğunu biliyorsun ya."

"Ve biz de yapımdan söz edeceğiz, değil mi?"

"Elbette."

"O zaman burada konuşalım."

Mackenzie derin bir soluk aldı. Bu ukalaya da bu sabah ne oluyordu böyle? "Yani tanık istediğini mi söylemek istiyorsun?"

"Ben yalnızca bu konuşmanın burada olmasını istediğimi söylüyorum. Bunun bir sakıncası mı var?"

"Hayır."

"Eh, öyleyse."

"Sence kahve daha iyi bir fikir değil mi? Kantinde."

"Mac."

"Efendim."

"Ne söyleyeceksen söyle artık."

"Başka bir yönetmen getiriyorum."

"Ne?"

"Başka bir..."

"Ne yapıyorsun dedin?"

"Başka bir..."

"Bunu yapamazsın."

"Harold..."

"Bunu asla yapamazsın."

"Bak Harold, açıklamama fırsat ver."

"Bok açıklarsın. Bu benim dizim."

"Hayır, Harold, sen yönetmensin."

"Çok doğru."

"Dizi benim."

"Sen beni tuttun."

"Biliyorum."

"Elimde anlaşmam var."

"Onu da biliyorum."

"Öyleyse başka bir yönetmen getiremeyeceğini bilirsin."

Mackenzie başını salladı. Bu işin böyle olacağını neden düşünmemişti ki? "Harold, o iş bitti bile."

"Bitti de ne demek? Ne bitti? Hiçbir şey bitemez. Bir bok yapamazsın!"

"Oturup konuşmamız gerek. İş..."

"Konuşacak bir şey yok."

"Aramızda anlaşırız."

"Anlaşacak bir şey de yok."

"Harold, adam bu sabah işe başlıyor."

"Kim? Bu sabah kim başlıyor?"

"Freeman Davis."

"Freeman Davis mi?"

"Glasgow'dan uçakla geliyor. On biri beş geçe. Onu alması için bir otomobil gönderiyorum."

"Freeman Davis trafiği bile yönetemez."

"BAFTA ödülünü kazandı."

"Önemli olan BAFTA ödülünü kazanmamaktır."

"Bu çok ucuz bir söz oldu, Harold."

"O da ucuz bir yönetmen."

"Hayır, Harold, ucuz olan sendin. Bu işi nasıl aldın sanıyorsun? On beş yıldır bu iştesin ve hâlâ çok ucuzsun. Davis bize gayet pahalıya mal oldu."

"O zaman şoför yerine bir mesaj gönder. 'Glasgow'a geri dön. İskoçlar'ın sana ihtiyacı var.'"

"Ona bizim ihtiyacımız var. O nedenle kendisi pahalıysa da, dizinin batmasından daha ucuz sayılır."

"Saçma. Böyle bir şey olamaz. Buraya kadar geldikten sonra hele."

Mackenzie cebinden bir zarf çıkardı. "Şirket dün Londra'da özel olarak toplanmış. Eğer yarım gün daha geciksek kontratı iptal edip zarara razı olacaktırlar. Bunu dün gece otele faksladılar."

Zarfı Harold'a uzattı ama o başını sallayıp yere baktı. "Seni kovuyor değiliz, Harold." Harold bakışlarını ağır ağır kaldırdı.

"Aklına öyle bir şey gelmesin. Hayır. Beraber çalışacaksınız -Freeman'la sen. Biriniz oyunculara prova yaptırırken diğeri kontrol odasında bulunur. Freeman montajı yapar, ince montaj değil, kaba bir şey, ne kadar ihtiyacımız olacağını falan anlamak için. Senin denetiminde tabii. Sen kıdemlisin, Freeman da bunu kabul ediyor. Eğer kabul etmeseydi bu işi zaten ona teklif etmezdim. Kabul etmesinin bir nedeni de sanırım senin gibi deneyimli bir yönetmenle birlikte çalışma fırsatını ele geçirmektir."

Harold hepsinin kendisine bakıp bir şey söylemesini beklediklerini biliyordu ama artık ne söyleyeceğini kendisi de bilemiyordu. İtirazını yapmıştı, kimse bunu yapmamış olmadığını söyleyemezdi. Şimdi ise içi boşalmış gibiydi ve ağzını açtığı takdirde ancak kimsenin duymayacağı kadar hafif bir ses çıkacağından korkuyordu.

Birkaç dakika bekledikten sonra döndü ve sessizce odadan çıktı.

Mackenzie cebinden çıkartmış olduğu zarfı sekreterine uzattı. "Bunu sakla. Bir daha ne zaman ihtiyaç duyacağımız bilinmez."

Sekreter zarfın içinden ikiye katlanmış boş bir kâğıt çıkardı.

Üstü açık kırmızı VW'in yan camında kurşunsuz benzin kullandığını gösteren yeşil bir bant vardı. Sürücüsü kadın uzun boyluydu, bir yetmiş falan ve topukları boyunu biraz daha uzun gösteriyordu. Arka koltuktan krem rengi bir manto alıp sırtına geçirdi, kapıları kilitleyip anahtarı deri çantasına attı, çantasını kolunun altına sıkıştırıp yürüdü.

Adımlarını aksatmadan, "Tanışıyor muyuz?" diye sordu.

"Sanmıyorum, hayır..."

"Bana tanıyormuşsunuz gibi bakıyordunuz da."

"Özür dilerim."

Kadın durup şişmanca ve elbisesi ayakkabılarından biraz daha fazla parlayan adama baktı.

"Yol soracaktım."

Kadın başını salladı. "Kime gidiyorsunuz?"

"Bir randevum var."

"Resepsiyon şu beyaz binanın köşesini dönünce karşınıza gelir."

"Harold Roy."

"Haa."

"Onu tanır mısınız?"

"Evet. Birlikte çalışıyoruz."

"Belki de beni kendisine götürürsünüz."

"Yine de resepsiyondan geçmeniz daha iyi olur."

"Böylesi daha çabuk olmaz mı?"

Kadın yürümeye başlayınca Resnick de yanına geçti; yol uzunsa yetişmekte güçlük çekeceğim diye düşünüyordu.

"Harold'la ne işiniz var?"

"Bunu söylemem doğru olmaz herhalde."

"Ajansı mısınız yoksa?"

"Hayır."

Kadın Girilmez yazılı bir kapının önünde durdu. "Geleceğinizi biliyor herhalde? Yani sizi güvenlikten geçirip de sonra bir celpname falan getirdiğinizi öğrenmem hiç hoş olmaz."

"Öyle bir şey olmadığına yemin edebilirim. Zaten geleceğimi telefonla kendisine bildirmiştim."

"İyi." Kadın kapıyı açtı, Resnick geçene kadar da tuttu.

"Polis misiniz?"

"Onu da nereden çıkardınız?"

"Bilmem."

"Polise benziyor muyum?"

"Hayır."

Duvarları limon yeşiline boyalı uzun ve dar bir koridorda yürüyorlardı. Yolun ortasında boş bir sekreter koltuğu duruyordu. Resnick kadının yürüdükçe arkasından kızıl dalgalar halinde sallanan saçlarına bir kere daha bakmak için yarım adım geride kaldı.

"Bay Roy'un tutuklanmasını mı bekliyorsunuz yoksa?"

Kadın Resnick'e döndü. "Yalnızca zevksizliği nedeniyle."

"Giyim kuşamı mı?"

Kadın durdu. Koridorun sonuna yaklaşmışlardı. "Yaptığı işleri gördünüz mü hiç?"

"Sanmıyorum."

"Eğer görmüş olsaydınız..." Kadının yüzünde bir gülümseme belirdi, dilini bir an alt dudağının içine bastırdı.

"Böyle bir şey söylediğimi unutun. Hiçbir şey söylemedim, tamam mı?"

"Tamam."

"Tek sözcük bile etmedim."

Resnick başını salladı. Kadının gözleri yeşildi ve artık gülümsüyor olmamasına rağmen yine de neşeliydiler. Birinci koridor daha genişti ve duvarlarında çeşitli programların posterleri olan bir ikincisine açıldı.

"Şuradan gidip sağa sapın. Dividends yapım bürosu öteki uçtadır."

"Dividends mi?"

"Harold'un yönettiği dizi yani. Orada değilse stüdyodadır. Stüdyo Üç. Bu koridora dönüp devam edersiniz, tabelaları takip ederek bulursunuz."

"Teşekkür ederim."

"Bir daha aynı otoparkta buluşursak adım Diane Woolf'tur."

Resnick kadının elini sıkmayı düşündü ama bunun doğru olup olmadığına karar veremedi. Ancak kadın da o sırada tuvalete girmişti ve kendisi adını bile söyleyememişti.

Yapım bürosunda iki kişi vardı ve ikisi de Harold Roy değildi. Resnick, Roy'u stüdyo girişinde, ajansıya yaptığı konuşmaya, telefonu adamın suratına kapatarak son verirken buldu. Artık eski ajansı. Günün yarısını Groucho Kulübü'nde Screen International okuyarak geçirmekle iş yaptığını sanan eski bir aktör bozuntusuna kim yüzde on verme enayiliğine devam ederdi. Özellikle böyle durumda verdiği tek öğüt 'işe devam et ve arkanı kolla' olursa...

"Bay Roy..."

"Harold..."

"Harold..."

Resnick'le birlikte elinde birkaç senaryo sayfası sallayan Robert Deleval ile beyzbol ayakkabılı birinci asistanı Chris de aynı anda içeri girmişlerdi.

"Bay Roy, acaba..."

"Harold, bu diyalog konusunda bir şey yapmamız gerek."

"Beş dakikaya kadar hazırız, Harold..."

Harold Roy iki eliyle kulaklarını kapattı, gözlerini yumdu ve hemen hemen sessiz bir çılgılık attı. Bir daha baktığında Chris başını omuzları içine çekerek gitmiş, geride Robert Deleval ile Resnick kalmışlardı.

"Dediğini duydun, beş dakika."

"Bu senaryo ile olmaz, Harold."

"Senaryonun ne kusuru var? Senin yazmış olman dışında."

"Bunu ben yazmadım." Deleval sayfaları Harold Roy'un yüzüne doğru salladı. "Bu boktan şey benden çıkmadı."

Harold sayfaları adamın elinden kaptı. "Bu boktan şeyin varlık nedeni senin ilk verdiğinin gerçekten bombok olmasıdır. Şimdi de bunu televizyona uygun bir hale sokmak için dört dakikan var."

Senaryoyu Deleval'e geri verip stüdyonun dış kapısına yürüdü. Resnick kapının bir karıştan fazla açılmasına imkan vermeyecek şekilde ayağını uzattı.

"Telefon etmişim" dedi.

"Dört dakika" dedi Harold.

"Söz veremem ama bu yeterli olmayabilir."

"Neden söz ettiğinizi anlamadım."

"Hırsızlık, efendim."

"Hırsızlık mı? Ne..." Harold birden hatırladı. "Siz..."

"Resnick. Detektif Resnick."

"Tüh!" Harold bir saatine, bir de stüdyo kapısı üzerindeki yeşil ışığa baktı. Mackenzie gerçekten Freeman Davis'i getirecekse adam geldiğinde işe hâkim durumda olmak istiyordu. En az iki sahneyi tamamlayıp birini de hazır duruma getirmeliydi.

"İşinizin çok olduğunu görüyorum ama sormak istediğim bir iki şey var" dedi Resnick.

"Karım..."

"Biliyorum. Aslında benim istediğim yalnızca bir doğrulama. Fazla uzun sürmez."

Harold hayalinde yatağın üzerinde çömelip kokain paketini kasanın arkasına ittiğini görebiliyordu.

"Bu iş bitince sizi bir daha hiç rahatsız etmeyiz" dedi Resnick.

Harold duvara yaslandı. "Şu birinci sahneyi bitirmeme izin verirseniz lütfen. En fazla bir saat. Öteki sahne dekoru hazırlanırken konuşabiliriz." Harold doğruldu. "Bundan başka bir şey yapamam."

"Pekâlâ" dedi Resnick. "Eğer büronuzdan bir iki telefon etmeme izin verirseniz..."

"Buyrun edin."

Harold stüdyoya girdi, Resnick koridora döndüğünde Robert Deleval'i yanında buldu.

"Siz detektif misiniz?"

"Evet."

"Cinayete falan da bakar mısınız?"

"Bazen."

"O zaman sizinle yine görüşebiliriz."

Resnick adama baktı. "Neden?"

"Çünkü bu namussuz herif benim senaryolarımı öldürmeye devam ederse sonunda ben de onu öldüreceğim."

12

Grabianski takside kendisine el sürmemişti; ne o zaman ne de Maria anahtarını kilide soktuğunda arkasında dururken. O yüzden ellerini sırtına dayadığında az daha havaya fırlayacaktı. "Bekle" dedi. "Dur."

Başı duvara doğru bastırılıyor, gelen postayla dolu alçak sehpa bacalarının arkasını kesiyordu.

"Yukarı çıkalım."

Ama erkeğin başparmakları meme başlarını bulmuştu bile, başı göğüslerine yaklaşıyordu.

"Senin adın ne? Daha adını bile bilmiyorum."

Grabianski."

"Soyadın değil, adın."

"Jerzy."

"Ne...? "

"Jerry."

"Ama dedin ki... "

"Öyle vaftiz edilmişim. Jerzy."

"Adını ne zaman değiştirdin?"

"Günah çıkartmaya gitmemeye başladığım gün."

"Ne zamandı o?"

"Papazı daha fazla utandırmak istemediğim zaman."

Maria erkeğe bakıp, gülümsemesini bekledi. Sırtı yastıklara dayanmış, yüzünde makyaj diye bir şey kalmamıştı. Eşyalarını yatağın ucundan, halıdan, merdivenlerden toplamadan krem rengi ipekli bir kombinezon giymişti.

"Jerzy" dedi.

"Şimdi sen günahlarımı bağışlayacak mısın?" diyerek sordu adam.

Maria uzanıp erkeğin yumuşak ve şaşırtıcı derecede süz kolunun iç tarafını okşadı. Gövdesi hep öyleydi, genç erkeğin o gergin pürüzsüzlüğü. Başını omzuna dayadı, memelerinden biri kaburgalarına bastırıyordu. Grabianski'nin duyamadığı bir şey söyledi. Grabianski uzun zaman o pozisyonda duracak olurlarsa her tarafının uyuşacağını biliyordu. Daha şimdiden çişi gelmişti.

Harold Roy, "Dünyanın en zeki kadını olmayabilir" dedi. "Ama iyi bir günündeysel siyahı beyazdan ayırır doğrusu. Tütsülenmiş somon balığının unutup eve maden suyu ve yeni birkaç külotla dönebilir ama şimdi aslında bundan söz ediyor değiliz sanırım."

Resnick'e bir nane şekeri uzattı, bir tane de kendi ağızına atıp çiğnedi. Ama parçalayıp yemek hep bir düşkünlüğüydü, naneleri ağızında papazın ayın sonunda verdiği gevrekler kadar incecik kalana kadar emmeyi severdi. Yahudi baba, Katolik anne ve bugünlerde din ile ilişkisi ancak bu kadardı: Dilinin arkasında nane şekeri parçaları varken bir sivil polisle komünyon.

"Korkmuş olması gerek, Bay Roy."

"Korkmuş ve korkudan çılgına dönmüş hem de. Hangi kadın olsa aynı tepkiyi gösterirdi."

"O koşullar altında paniğe de kapılabilirdi."

"Berbat bir durum."

"Daha kötüsü de olabilirdi."

"Tahmin ederim."

"Karınız için yani."

Harold Roy bir an için gözlerini kapattı. "Bunu düşünmek istemiyorum" dedi.

"Yine de karınız gelen memurla konuştuğunda hâlâ şok içinde olabilirdi."

"Yani şaşkın mı demek istiyorsunuz?"

"Evet."

Resnick Harold Roy'un ağızına bir nane şekeri daha atmasına baktı.

Bir zamanlar beynin olan şeyi içki ve kullandığın öteki şeylerle böylesine sulandırırın demmişti Mackenzie. Onun nane şekerinden söz ettiğini hiç sanmıyordu.

Harold saatine bakmadan zamanı biliyordu; on dakika içinde stüdyoda olması gerekmektedir.

"Detektif bey, eğer..."

"İnsanların en masumu bile kimi zaman söylediği bir şeyi değiştirmek istemez... sanki bu kendisini suçlu mevkiine düşürecekmiş gibi." Resnick, Harold'un bakışlarının kendisine çevrilmesini bekledi. "Ne demek

istediğimi anladınız mı?"

"Evet."

"Karıınız verdiği ifadeyi herhangi bir nedenle değiştirmek isterse -ki, aradan zaman geçince daha salim kafayla düşünmek imkânını bulmuş olabilir- bize haber verir, değil mi?"

"Elbette. Yani, neden vermesin ki?"

"Size anlattığı şeylerden bazı konularda fikrinin değişmiş olabileceği izlenimini edinmiş miydiniz?"

"Hayır."

Harold camlı bölmeler ardında insanların bilgisayar başında çalıştıklarını, telefonda konuştuklarını, kahve içtiklerini görebiliyordu. Biri başını kaldırdığında benim işime devam edecek yerde burada bu polis memuruyla konuştuğumu görebilir, diye düşündü.

Kalkmak için davranarak, "Detektif..." dedi.

"Anlıyorum" dedi Resnick.'

Bir süre daha ayakta karşı karşıya durdular.

"Karıınızla bir konuşsanız iyi olur" dedi Resnick. "En azın. dan kendisini bizimle temasa geçmesi için teşvik edersiniz."

Harold Roy başını sallarken kapıyı açtı.

"Evinize girenleri bir an önce yakalamamız herkes için iyi olacak. Özellikle çalman eşyanızdan en az bir kısmını elde etme fırsatı varken. Hepsini elden çıkaracak vakit bulamamışlardır henüz."

Harold ne olduğunu anlamadığı bir şeyle suçlanır gibi olduğunu hissetti. "Yolunuzu bulabilecek misiniz?" diye sordu.

"Size daha fazla engel olmak istemem, Bay Roy. Bana zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim."

Resnick pahalı bir berber elinden çıkma saçları ve pahalı giyimiyle adamın odalar labirenti içinde uzaklaşıp gözden kayboluşunu izledi. Şimdilik. Nedenini bilemiyorsa da, Harold Roy'la yine konuşma ihtiyacı duyacağını hissediyordu.

Kadının vücudunun ağırlığından ve soluk alıp vermesindeki değişiklikten Maria'nın uyuyakaldığını anladı. Eğer başını hafifçe yana çevirebildiği takdirde komodinin üzerindeki radyolu saati görebileceğini biliyordu. Midesinin hafif hafif şikâyete başlamasına şaşmamak gerekirdi. Çayla beraber bir şeyler yemeliydi. O garson kadın da kendine ne havalalar vermişti ama. Grabianski gülümsemi: Orada öyle oturup da masanın altından Maria'yı okşamaktan ve milletin ne yaptığını bilerek belli etmeden kendilerine bakmaya çalışmalarından çok keyif almıştı.

Maria'nın ağzının kenarından tükürükleri göğsüne akıyordu.

İyi olmuştu, hem de çok iyi, hayal ettiğinden kat kat iyi. Sekse gereğinden fazla değer verildiğini düşünerek aylar, hatta yıllar geçmişti; yabancı kentlerin kirliliği, çarşıların üstünde, pahalı seks: İnsanda zevk duygusunun kayboluşu. Ve sonra da bu.

Maria inleyerek başını çevirince tükürüğü göğsünden ağzına kadar çiklet gibi uzadı, sonra koptu. "Özür dilerim, uyuya kalmışım."

"Önemi yok."

Grabianski örtünün kenarını alıp kadının ağzını sildi. "Sen ne yaptın?" diye sordu Maria.

"Sen uyurken mi? Yapabileceğim fazla bir şey yoktu." Erkek gülümseyince Maria, şu işe bak Tanrım, diye düşündü. Beni makyajsız, gözlerim çapaklı, ağızımdan salyalarım akarken görüyor ve böyle gülümseyebiliyor.

"Seni seyrettim" dedi Grabianski.

"O kadar mı?"

"Düşündüm."

"Neyi?"

Gülümseme adamın yüzüne yayıldı. Eli kadının memelerine uzandı.

"O kadar mı?" diye sordu Maria.

Grabianski örtüyü üzerinden atarken kadının gözlerindeki düşkünlüğü ile kaygıyı kaçırmadı. "Eğer biraz daha işemezsem patlayacağım" dedi.

Maria erkeğin uzaklaşan kalçalarına bakarak, "Soldan ikinci kapı" dedi.

Ama sonra yatarken onun evi gayet iyi bildiğini hatırladı.

Resnick stüdyoya girdiği dar koridordan geçerken Diane Woolf'u hatırlamıştı. Kadını tekrar aramak için iyi bir neden düşünemediğine pişmanlık duyuyordu.

Otoparka girince Alfie Levin'le karşılaştı.

"Bay Resnick."

"Alfie."

Yeniden mi doğdu yoksa yalnızca zamanını mı kolluyor? Alf Levin, Resnick'in aniden karşısına çıkmasından duyduğu korkuyu saklayamamıştı: Eski düşman.

"Hâlâ Harold Roy'u mu arıyorsunuz?"

"Bu kere buldum."

"Buraların en popüler insanı değildir."

"Bunu ben de anlamaya başladım."

"Ve onu arayan yalnızca siz değilsiniz."

Resnick beş metrelik bir merdiven taşıyan, tütün ve boya kokan iki adamın geçmesi için yana çekildi.

"Bana bir şey mi söylemek istiyorsun, Alfie?"

"Sizin kastettiğiniz anlamda değil, Bay Resnick."

"Ne demek o, Alfie?"

"Yalnızca konuşma arasında çıkan bir konu hakkında bir bilgi iletme. Muhabirlik falan değil."

Resnick başını sallayarak bekledi.

"Zayıf biri, saçları seyrelmiş..." Resnick, Alf Levin'in perukasına bakmakta ve ayırım çizgisini aramakta olduğunu farkettiler. "... kamyoneti park ettiğimde oralarda dolaşıyordu. Dividends çekiminin o gün kaçta sona ereceğini biliyor muydum?"

"Biliyor muydun?"

"Evet ama bunu ona söyleyecek değildim."

"Neden?"

"Eğer dürüst bir iş peşinde olsaydı resepsiyona giderdi, değil mi? Herkes gibi."

"Sence ne istiyordu?"

Alf Levin başını salladı, elini pantolon cebinden çıkartıp avuçları yukarı gelecek şekilde Resnick'e uzattı.

"Bence Bay Roy'un başı zaten yeteri kadar dertte. Bir de ayağına doğru dürüst ayakkabı alacak parası olmayan birinin..."

"Ayakkabı mı?"

"Evet, adamın ayağında spor ayakkabısı vardı. Hem de gayet pis. Bana kalırsa Bay Roy'dan para sızdırmak niyetindeydi. Belki de kötü güne düşmüş bir oyuncu falan."

"Onu daha önce de buralarda görmüş muydun?"

"Bir iki kere belki."

"Harold Roy'la konuşurken mi? Onu ararken mi?"

Alf Levin düşündü. "Bilemeyeceğim, Bay Resnick. Ama onu en son ne zaman gördüğümü söyleyebilirim."

"Ben de" dedi Resnick. "O gece ben de oradaydım, hatırladın mı?"

"Hiç unutulabilir miyim?"

"O zaman neden söz ettiğimizi unutmuyacaksın, değil mi?"

"Konuşan sizdiniz."

"Ama sen de söylediklerimi düşündün."

"Size söylemiştim..."

"Ben senden tanıdığın biri hakkında gammazlık etmeni istemiyorum, Alfie. Ben yalnızca biraz konuşmak istiyorum. Şimdi yaptığımız gibi. Bundan fazlasını değil."

"Size inanmıyorum, Bay Resnick."

"İnansan iyi edersin."

"Kimin için iyi? Sizin için tabii. Ama benim?.."

Resnick, elini Alf Levin'in omzuna koyarken bunun kendisine neler hatırlatacağının farkındaydı. "Sigorta, Alfie. Artık namus yolunu seçtiğine göre sigortanı da düşünme zamanı geldi demektir."

Resnick Alfie'nin yanında otomobiline doğru yürürken Harold Roy'un Citroen'ini araştırıyordu. Zayıf ve seyrek saçlı birinin çevrede olması olanaksız değildi. Onun eşkalini kayıtlarda incelemeliydim, diye düşündü. Divine ya da Naylor olsaydım herifi gözaltına almıştırm bile.

Kapıdaki güvenlik memurunun önünden geçerken Kevin Naylor'un kendilerine yeni bir yön verecek bir şey bulup bul. madiğini merak etti. Graham Millington da Lloyd Fossey'le tanışıklığını tazeleyecek zaman bulmuş muydu acaba? Bir yerde bir şey artık ortaya çıkmalıydı, yoksa son seferde olduğu gibi, kendileri daha yaklaşılmaya fırsat bulamadan ipin ucunu elden geçirirlerdi.

Maria Roy'un üzerinde pek az şey vardı ve o bile Jerry Grabtanski'nin giydiklerinden fazlaydı. Koltuğa dayanmış dururken bacaklarının titremesine engel olamıyordu.

"Votka almışsın" dedi Grabianski o eski gülümsemesiyle (eh, artık Maria için böyle olmuştu). "Alacağını tahmin etmiştim."

Erkeklerde Maria'nın hoşuna giden bir küstahlık vardı. Anlattığı ortağı gibi değil. Grice'tı adı. O farklıydı: Sert ve mizah duygusundan yoksun. Grice'i yalnızca insanların aşağılandıkları şakalara gülerken hayal edebiliyordu.

"İster misin?"

Maria başını salladı.

Onu ilk kez böyle gördüm, diye düşünüyordu: Bu odada, kapıdan girdiği anda ben aynen şimdiki gibi - titremiştim. Buraya ait biriyim gibi çıplak nasıl da duruyor. Hâlâ formda bir vücudu olduğunu ve utanması

gerekmediğini bilen bir insan; vücudunun ne hissettiğini, ne yaptığını, nasıl görüldüğünü bilen biri. Grabianski kadına doğru yürürken ellerinin boş olması için kadehini sehpaye bıraktı.

Olayı ilk o gün keşfeden çocuklar gibi; haftalarca arabalarda ve sinemalarda buluştuktan sonra ilk kez birinin ödünç verdiği yatağa giren çiftler gibiydiler. Maria bir erkekle –on yedi yaşında bir delikanlıyla- ilk birlikte oluşunu hatırladı. Annesine yalan söylemiş, Weymouth trenine binmiş, sevgiliyle rıhtımda buluşmuştu. Otelde iki geceden sonra bitkinlikten istasyona kadar yürümekte güçlük çekmişti.

"Konuşmamız gerek" dedi Grabianski.

"Şimdi olmaz."

"Gayet iyi olur."

Maria erkeğin önüne baktı. "Emin misin?"

Grabianski sırttı. "Eh, belki biraz sonra."

"Evet. Maria uzanıp erkeğe dokundu, gözlerini kapadı.

Annesine ve babasına ayrı ayrı ve birlikte ve sık sık söylediği gibi Harold Tanrı'ya inanmazdı. Her ikisine de. Ama bugün işlerin gidişatına bakılırsa mucizelere inanmak için ikna edilebilirdi. Hatta mavi süet ayakkabılı İsa'ya bile.

Polisten kurtulduktan ve Deleval'i yazı makinesi ve bir tomar kâğıtla kullanmaya niyeti olmadığı düzeltmeler yapmak üzere bir odaya tıktıktan sonra olaylara el koyabilmişti. Kostüm ve makyaj ekibi pek ayak altında dolaşmamış, ezberlerini unutan oyuncular durumu iyi idare etmişlerdi. Sonunda planlanan bütün sahnelerin çekimleri yapılmış, hatta yarınki sahnelerden birini bile tamamlamışlardı.

Fas'ta bir haftalık bir çikolata reklamı çekiminden gelen Freeman Davis güneşten bronzlaşmış ve keyifliydi. Bu işteki gerçek profesyonellerden biriyle çalışmaktan mutluluk duyacağını söylediğinde usta bir dışçı elinden çıkma kusursuz dişlerini göstermişti. Harold da aynı derecede yapmacık bir hevesle adamla tokalaşmış, sonra da Mackenzie Freeman'ın adama şimdiye kadar çekilen sahneleri göstermek için alıp götürmesini izlemişti.

Zavalılık, diye düşündü Harold.

Stüdyodan çıktığında gerçekten o kadar keyifliydi ki, uzun zamandır ilk kez sevişebileceğini hissetti. Hatta Maria'yla bile. Yemekten sonra ikinci şarap şişesini açıp Streatham Caddesinden aldığı o videolardan birini çıkarırdı.

O kadar keyifliydi ki, Stafford'u gördüğünde artık iş işten geçmişti.

Ellerini parkasının ceplerine sokmuş, spor ayakkabılı ayaklarından birini ötekisinin arkasına yerleştirmiş olan Alan Stafford minibüslerden birinin kenarına yaslanmış bekliyordu. Stafford'un başı henüz ondan yana dönmeden Harold durdu. Yeterince atık davranıp davranmadığını bilemeyerek, park etmiş duran iki Volvo'nun arasına girdi. Beklemek, otomobilin kenarından başını uzatıp bakmak istediye de, araçların arasından geçerek hızla Citroen'ine doğru yürüdü. Geriye baktığında Stafford'un kendisini izlemediğini görebilmişti; belki de adam onu görmeden kaçabilmişti. Hava iyice kararmış olduğu için zaten göreceği de koyu bir gölge olurdu.

Bu kadar kilo da fazla, diye düşündü Harold. Geçen haftaydı, ya da iki hafta önce. Bir iki dizide birlikte çalıştığı bir modacı sigara paketini almak için masanın üzerinden uzanırken makarna tabağının içine yığılıp kalmıştı. Ve henüz kırk yedi yaşındaydı! Bir facia!

"Harold."

Sesi duyunca Harold'un ağızı açıldı, gözleri kapandı, kanında dolaşan adrenalin salgısı arttı. Tepedeki turuncu ışıkta parkanın kukuletası içindeki yüzü garip bir parlaklıkla parlayan Alan Stafford Citroen'in arkasından çıktı.

"Ne oldu, Harold?"

"Hiç. Ben.."

"Benimle karşılaşmak istemedin."

"Hayır, ben..."

"Benden kaçıyordun."

"Hayır, Alan. Senin orada... Seni görmedim."

"Beni görmedin mi?"

"Hayır."

"Benimle karşılaşmamak için elli metre koştu."

"Doğru değil bu."

"Otomobiline hep bu yoldan mı gidersin?"

"Evet. Hayır. Ben..."

"Senin için egzersiz oldu, Harold." Stafford uzanıp Harold'un gömleğinin altından etini parmakları arasında sıktı. "Senin yaşında bir insan için bu kadar tehlikelidir, Harold...." Harold'un etini burdu, "...o kadar iştahlı biri için..."

"Biliyorum, işin komik yanı ben de şimdi aynı şeyi düşünüyordum."

"Neyi Harold?"

"Senin bu dediğini... yani egzersiz yapmam gerektiğini..."

Stafford Harold'un etini canını acıtacak kadar burduktan sonra bıraktı.

"Sırrımız ne durumda?" diye biraz yaklaşarak sordu. Heyecanlı seslerle bir şeyler konuşan iki adam on metre ileriden geçti. Harold az daha seslenecekti.

"Hâlâ güvenli yerde mi?" diye Stafford sordu.

"Elbette."

"Kasanın içinde."

"Evet. Başka nerede..."

"Tamam, Harold. Bir şey yok. İhtiyacım olacak da."

"Yakında mı?"

"Yarın. Öbür gün. Daha karar vermedim ama yakında işte. İyi haber, değil mi, Harold? Sen de payını alacaksın. Yüzde beş demiştik, değil mi..."

"On."

"Doğru." Stafford güldü. "Ondu tabii. Bir kilonun yüzde onu. Neresinden baksan 1200 sterlin, Harold. Yalnızca depo kirası olarak büyük para. Hele mal olarak alırsan esaslı bir kâr."

"Biliyorum" dedi Harold. Ağız kurumuştu. Soğumuş küller gibi. Hissettiği telaşın sesine yansımadığını umdu. Hayatında bir kere olsun inandırıcı bir rol yapmayı istedi.

"Açgözlülük etmemen için yeterli miktar."

"Elbette."

"Bunu duyduğuma sevindim, Harold."

"Evet."

Harold adamın soluğunun kokusunu alıyordu; neydi? Peynir ve ucuz bir tıraş losyonu ve onun altında belki de cin. Bacağının yan tarafına sert ve madeni bir şey bastırıldı. Eğilip bakmak istedi ama kendini tuttu. Onun yerine Stafford'un yüzüne bakarak bir neden arandı.

"Geçen gece çekim yerindeki pub'da konuştuğun herif dedi Stafford.

"Önemli değil. Mackenzie ile birkaç dakika konuştum, hepsi o kadar."

"Bugün yine buradaydı. Onunla görüştün."

"O detektif..."

"Resnick."

"Onunla bugünden önce hiç konuşmamıştım."

"Pub'da senden iki tabure ötede oturuyor olması bir rastlantı mıydı?"

"Herhalde. Bilmiyordum..."

Bacağına bastıran şey her neyse şimdi canını acıtmaya başlamıştı. Harold bağırılmak için kendini güç tuttu. Çevrelerinde araba kapıları kapanıyor, motorlar çalıştırılıyordu. Yakılan farların ışığı üzerlerinden geçti.

"Eğer bana bir oyun yapıyorsan..."

"Bunu neden yapayım ki? Alan, dinle bak..."

"Henüz bilmiyorum. Ama bu riski göze alamam."

"Alan, sana daha önce de söyledim. Polisle bu işimin seninle bir ilgisi yok..."

Kalın bir parka giymiş bir adam Stafford'un solundaki otomobilin arkasında durup bagajını açtı. Butterfly'ın Birinci Perdesinden birinci aşk şarkısını ısılıkla çalıyordu; Harold orada değil de, Nagasaki'ye bakan bir tepede olmayı istedi.

Adam dönüp Harold'a baktı. Harold adını hatırlamadıysa da adamı tanımıştı. "Bir aksilik mi var?" diye adam sordu.

"Hayır" dedi Harold.

Adam bir adım gerilemiş Stafford'a baktı. "Akünüz bitmiş falan sandım" dedi.

Harold diliyle alt dudağını ıslattı. "Ben de iyiyim, araç da" dedi.

"İyi öyleyse." Adam dönüp otomobiline bindi. Hareket etmeden dışarı bir opera uvertürü yayıldı.

"Saat sekizde sana telefon edip malı nereye getireceğini söyleyeceğim, Harold."

"Sabah sekizde mi?"

"Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Ve Harold..." Stafford parkasının yan cebine elini vurdu, "...eğer herhangi bir nedenle bana ait malla gelmezsen, nahoş bir şey olacak olursa, ondan sonra olabilecekleri söylememe gerek yok herhalde."

Harold Roy daha sonra olayları aklından geçirdiğinde Alan Stafford'un park etmiş araçlar arasından geçip gidişini bir türlü hatırlayamadı. Ama çok kesin olarak hatırladığı şey bacağının iç tarafından başlayıp kasıklarına kadar yükselen bıçağın keskinliği idi.

13

Grabianski'nin aklına gelen ilk şey yataktaki kadının tanıdık geldiği idi; ondan sonra bunun Maria olduğunu düşündü. Üçüncü olarak da Roylar'ın yatak odasında gizli bir kamera olduğunu düşündü ve paniğe kapılarak safrasının boğazına kadar yükseldiğini hissetti.

"Şuna bak hele." Grice bir koltuğa yayılmıştı. Büyük bir paket tuzlu fıstık, ballı patlamış mısır ve bir Diet Pepsi hemen elinin altındaydı. "Buzdolabında bundan çok daha sıcak şeyler görmüşümdür doğrusu."

"Onu nereden...?"

"Haydi haydi..."

"Sen ne..."

"Grabianski, sakın ol!"

Ayağa fırlayan Grice ortağının düğmeyi bulmak için çabaladığını, bulunca bastırıp görüntüyü karartmasını seyretti.

Grabianski artık kapanmış olan videonun önünde durmuş ortağına bakıyordu. Grice, Grabianski'nin kendisinden on on beş kilo fazlalığını, formda oluşunu ve süratini pek sık düşünmez, bunu düşünmeye neden olmazdı.

"Bak..." dedi Grice.

"Hayır!"

"Bak..."

"Hayır. Bakan sensin burada. Sen bir röntgenciden başka bir şey değilsin. Burasının bu kadar pis kokmasına şaşmamak gerekir. Bütün gün patlayana kadar mideni doldur ve sonra da videonun karşısında..."

Grabianski, Grice'i omuzlarından yakalayıp odanın bir köşesine fırlatmak üzereydi. Grice bunu anlamıştı. O anın geçtiğini ve ortağının yüzündeki öfke bulutunun uzaklaştığını da fark etti.

"Bunu nereden buldun?"

"Seti mi? Gidip kiraladım. İkisini birden. İşemek kadar ucuz."

"Videoyu... kaseti."

"Onu nereden aldığımızı biliyorsun."

Grabianski'nin elleri iki yanına düştü. "Bok!" Dönüp pencereye yürüdü, duraksadı, sonra kapıya yöneldi.

Grice arkasından yürüyerek, "Jerry" dedi. "Sana bir içki getireyim. Bak, sen yokken ben burasını doldurdum."

Mutfağın ortasında karton bir kutu içinde beş altı şişe içki, iki dörtlük bira duruyordu. Tezgâhın üzerine çorba ve sardalye tenekeleri, iki paket dilimlenmiş ekmek dizilmişti.

Grice kutuya eğildi. "Viski mi istersin votka mı? İki marka votka aldım. Sevdiğinin hangisi olduğunu bir türlü hatırlamıyorum."

"Boş ver."

"Gittim aldım işte."

"Boş ver dedim."

"Tamam."

Grice omuzlarını silkti, başını salladı. Diet Pepsi kutusunu yanında getirmişti, kalanını bir kadehe doldurup üstüne bir parmak viski ekledi.

"Kasadan aldığın kaset, değil mi?" diye sordu Grabianski.

"Evet."

"Tanrım!"

"Doğrusunu istersen kadın pek de zevk alıyormuş gibi görünmüyor." Hatta sıkılmış görünüyor, diye düşündü. Ama ortağının bu konudan hoşlanmadığını hissederek düşüncesini kendine sakladı.

Az sonra, "Onu boş ver şimdi, sen ne yaptın, ne oldu?" diye sordu.

Grabianski taş gibi bir yüzle arkadaşına baktı. "Demek istediğim, kadın teklifini nasıl karşıladı?"

"Lloyd Fossey, efendim." Millington, Resnick'e park yerinde rastlamış, şimdi birlikte karakola yürüyorlardı.

"Onu son gördüğümde Sutton'da sıra evlerin bulunduğu bir sokakta oturuyordu. Kapısının önünde yan tarafında adının yanlış yazıldığı bir kamyonet vardı. Şimdi ise Burton Joyce'da müstakil bir evi var ve karşısında oturan herifin dediğine göre bir Audi sürüyor."

"Durumunu düzeltmiş desene." Resnick merdivenlerden çıkmaya başladı.

"Oraya dokuz ay önce taşınmış. En az üç yüz bin sterlin eder."

Biri bana bunun yarısını teklif etse, diye düşündü Resnick. Yarısını. Hatta daha da azını.

"Boğazına kadar ipotekli olmasının bir önemi yok." Millington, Resnick'in odasının kapısını açıp geçmesi için kenara çekildi. "Yine de bir yerlerden büyük para vurmuş olmalı."

"Ve sen bunu elektronik güvenlik sistemleri tamiratından kazandığını sanmıyorsun, öyle mi?"

"Fossey oraya taşındığında kendini elektronik güvenlik danışmanı olarak tanıtmış. Evini gösterim yeri olarak kullandığı anlaşılıyor. Çiçek tarhından bir menekşe koparıyorsun her tarafta alarm zilleri çalmaya başlıyor."

"Menekşe mi?"

"Yılın bu mevsimi için doğal değil, efendim. Hava yani. Zamansız bahar falan."

Onlardan birkaçını ben de bilirim, diye düşündü Resnick.

Odanın arkalarındaki Patel yazdığı raporu bitirmiş, amiriyle gözgöze gelmeye çalışıyordu. İskemlesini arka

ayakları üstünde dengelemiş olan Divine yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle kulağına dayadığı telefonu dinlemekteydi.

"Ya Fossey?" diye sordu Resnick.

"Balayında, efendim. Öbür gün gelmesi bekleniyor."

"Kanarya Adaları mı?" diye sordu Resnick. "Türkiye mi?"

Millington başını salladı. "Benidorm."

"Eh, hiç olmazsa Skegness değil."

"Gözünüzü kapatırsanız farkını söylemek olanaksızdır, efendim. Öyle diyorlar yani."

Resnick, Millington'un karısıyla çocuklarını her yaz Devon'a, sonbaharlarda da bir hafta karısının Aberdeen'in kuzeyinde bir yerdeki memleketlerine götürdüğünü bilirdi. Karısının Rusya'nın üç kentini turladığı Noel'de Millington evde kalıp ağacını süslemişti.

"Efendim" dedi Patel.

Resnick elini kaldırdı. "Bir dakika."

"Güvenlik sistemleri şirketlerinin bazılarıyla görüştüm" diye Millington devam etti. "Fossey'in ne iş yaptığını bilen birini bulma umuduyla. Anladığım kadarıyla insanlarla tanışıp evlerine gidiyor, özel bir sistemin gerekliliği konusunda uzun uzun konuşuyor ve sonra da sistemi kurmak için çoğunlukla bir başkasını getiriyor."

"Ve kendisi komisyonunu alıyor."

"Doğal olarak."

"Eğer iş bulabilirsen fena değil. Ancak, önerdiğin sistemler hırsızlan evden uzak tutmadığı takdirde bir daha iş bulman da zor olur."

"Doğru. Ama ya iyiden iyiyeye incelediği ve sonra da danışmanlığını yapmadığı evlere ne diyeceğiz?"

"Bunları araştırabilir miyiz?"

"Fossey'i bulup da defterlerini görmeden çok güç. Eğer defter tutuyorsa tabii."

"Bütün güvenlik şirketlerini araştırıp kendileriyle nasıl bir anlaşması olduğunu incelemeye değer."

Millington başını salladı. "Birini bu işe gönderirim, efendim. Sarı Sayfalarda 137 ila 143üncü sayfalar arası. sigorta şirketleri araştırmasını bitirince o işe bakabilir."

"Dönüşünde Fossey'i karşılayacak mısınız?"

"BA 435 sayılı uçak. Karşılacağız elbette."

Millington döndü. Patel hâlâ çevrede dolanıyordu; Resnick sonu gelmez konuşmayı hâlâ yarım kulakla dinlemekte olan Divine'a el etti. "Rees Stanley?"

"Çok öfkeli, efendim. Kar yokmuş. Dediğimiz gibi iki gün erken dönmüş."

Resnick elini sallayarak anlattığını belirtti, sonra Patel'i yanına çağırdı.

"Rolar'ın evine giden memura rastladım, efendim. Maria Roy'un ifadesini alana."

"Rastladın mı?"

"Rastlamış gibi yaptım, efendim. Böylesinin daha iyi olacağını düşündüm."

"Ve?"

"Kadının ifadesini alırken bir tutarsızlık hissetmiş. Müfettiş Harrison'a söylemeye çalışmış ama müfettiş pek ilgilenmemiş. Kadının ifadesinin raporunu yazmasını ve gerisini unutmamasını söylemiş."

Grabianski, Rolar'ın tatil filmini videodan çıkartıp Grice'in gözü önünden kaldırmıştı. Hoş, Grice filmi ikinci bir kere seyredecek değildi: O diken diken olmuş tüyler, o sarkık etler

Kütün keyfini kaçırmıştı. Cinsel çekicilik konusunda bir insanın hoşuna giden şeyin bir başkasını öğürttüğü bilinen bir şeydi-

O sabah evden her zamanki neşesiyle çıkan Grabianski artık aptal âşıklar kadar aksiydi. Tükenmişti. Bedensel sıvıların değiş tokuşunun sonucu işte. Samson'un saçlarının kesilmesinin başka bir şeyin sembolü olduğunu ta eskiden beri bilirdi.

"Kadın fikir için ne dedi? Sence kabul eder mi?"

Grabianski gerçekten kötü durumdaydı. Geleli saatler geçmiş olmasına rağmen daha kuş kitabını bile açmamıştı.

"Parayı ödememesinin ona getireceği sıkıntıyı belirttin mi?"

"Evet" dedi Grabianski inançsız bir sesle.

"O işten başka şeyler de yapmış olmalısın... Tamam tamam, bir şey demek istemedim. Kızmana gerek yok. Yalnızca emin olmak istedim."

"Emin ol öyleyse. Durumu anlattım. Planladığımız gibi. Bir kilo kokainin sokak fiyatı 24.000 sterlidir. Malı onlara yirmi bine geri vermeye hazırız."

"O ne dedi?"

"Söyledim ya."

"Bir daha söyle."

"Kırk sekiz saat içinde yirmi bin sterlin bulma umutları İngiltere'nin bu yılın Dünya Kupası'nı alma şansından azmış."

"Kadın futbol fanatığı mı?"

"Tamam, aynen öyle demedi ama söylediği de o anlama geliyordu işte."

"Sen onun söylediklerini naklet."

"Onlar o miktar parayı bulana kadar cehennemini donmasını izleyebilmişim."

"Sen buna ne karşılık verdin? İstavroz işareti yapmaktan başka yani."

"İstavroz işareti yapmadım."

"Konuya gel."

"Kocasının malı saklamaya razı gelmekle zaten aptallık ettiğini söyledi. Şu anda malın sahibinin kendisine oyun oynadığını sanıp üzerine geleceğinden korkuyormuş. Harold bacalarının kırılacağı ve hatta öldürüleceği korkusu içindeymiş."

"Kadın ne düşünüyor?"

"Maria mı? Çok iyi olur diyor. Özellikle de sonuncu şık."

"Kocasının öldürülmesini mi istiyor?"

"Ağır ağır olmasını tercih ederse de, beynine sıkılacak bir kuşuna da razı."

"Vay canına! Herif ona ne yapmış ki?"

"Son zamanlarda mı? Fazla bir şey yapmamış."

"Aman ne iyi! Demek seninle günbatımına doğru dans ederek uzaklaşmak için kocasının öldürülmesini istiyor."

Grabianski oturduğu yerden kalktı, dürbününü alıp oturma odasının penceresine gitti.

"Onu bırak da beni dinle. Dışarı s karanlık zaten. Sokak lambalarıyla banyo pencerelerinden başka bir şey göremezsin." Grabianski'nin koluna dokundu. "Olay şu değil mi? Öğleden sonrasını yatakta geçirdiniz ve kadın şimdi valizini dolduruyor." Parmağını Grabianski'nin kasıklarına uzattı. "Orada ne var ki? Gülümlü füze mi?"

"Önemli olan ne olduğu değil..."

"Biliyorum" diye Grice arkadaşının sözünü tamamladı. "Ne olduğu değil, onunla ne yaptığın. Seks konusunda konferans dinlemek istemiyorum. Ben bu işin keyfini arkama yaslanıp dokuz numaralı masaj losyonuna bırakırım. Masöz gibi ben de daha çok parayla ilgilenmekteyim."

"Kocasına söyleyip işi kotarmaya çalışacak. Bana söz verdi."

"Hiç kuşum yok. Herif bir teklif mi yapacak sence?"

"Sen olsan yapmaz mıydın?"

"On iki bin teklif eder, senin on yedi demeni bekler ve on beşe fit olurum. Sonra da parayı nereden bulacağımı düşünürdüm."

"Otomobilini satar, bankasıyla konuşur, sigorta poliçesini bozdurur" dedi Grabianski. "On beş bini bulur sanırım."

"Umarım. Burada bir kilo kokain bulundurmak hiç de hoşuma gitmiyor doğrusu."

"Herif kadının söylediğinin yarısı kadar korkuyorsa, parayı ödeyecektir, hiç merak etme."

Grice'in midesi guruldadı. Bir bowling topu ahşap kızak üstünde ağır ağır yuvarlanıyormuş gibi. Grabianski çorba ve sardalyelere baktı. "Yemeğe çıkacak mıyız?"

"Daha sonra."

"Neden şimdi değil?"

"Yapacak işi olan bir tek sen değilsin."

"Bu kere nereye? Cennet Stüdyosu'na mı yoksa Hışırdayan Palmiyeler'e mi?"

"Bir mülk hakkında biriyle konuşacağım."

"Kiralıyor musun yoksa satın mı alıyorsun?"

"Soymak için."

"Ben de geleyim mi?"

"Nasıl istersen."

"Sen git. Bir de yıkan bari."

"Tamam. Albany barında buluşalım. Birer içki içip Carvery'ye gideriz."

"İçki tamam da yemek için başka bir yere gidelim." Grice omuzlarını silkti.

"Canım şöyle esaslı bir Çin yemeği çekiyor" de Grabianski.

14

Kentte dolaşan iki serseri vardı: İkisi de iri yarı, saldırgan, üst başları parça parça olmuş insanlardı. Küfüre başladıklarında insanlar başlarını öte yana çevirip gülerler, ya da başlarını sallarlardı. Resnick görevde olduğu her gün ya birini ya ötekini görürdü; ikisi de o kadar gözler önündeydi ki, koca kentte onlardan başkası yok sanılırdı. Evsizler için yurtlar, küçük otellerin dezenfekte kokan odaları onlar için değildi. Resnick genç biri tarafından durdurulup kendisine ilk ne zaman el açıldığını hatırlamıyordu. Ve gazetelerde bugün 343 iş açığı var diye yazıyordu. Biraz temizlenip de şunlardan birine başvursan, diye düşünmüştü Resnick. Adam, "Bir çay parası" demişti. Resnick adamın yüzüne, gözlerine bakma hatasını işlemişti; on sekizinden fazla olamazdı. "Al bakalım." Delikanlının soğuk avcuna bir sterlin bırakmıştı. Şimdi bunların sayıları her geçen gün biraz daha

artıyordu. Ve gazetede hâlâ 343 iş vardı: Daktilolar, bilgisayar operatörleri, büro memurları, overlok işçileri (yarım-gün).

Resnick sinyal verdi, yavaşladı, kaldırım kenarına park et-ti. Millington kaç güvenlik şirketi var demişti? Yarım düzine sarı sayfayı dolduracak kadar. Kilit altında tutacak malı olan insan sayısı pek çoktu. Her İngiliz yurttaşının hakkı. Ne derlerdi? Bir İngilizin evi onun şatosudur. Elektronik hendekleri ve asma köprüleri, televizyon tarayıcıları ve uzaktan kumandalarıyla Lloyd Fossey.

Bir başka deyiş daha vardı: Ev kadar güvenli.

Anahtarı kilide sokup çevirirken birden soluğunu tuttu, içerde biri vardı.

Resnick hole girdi, kapıyı itti ama kapamadı, anahtarları cebine soktu. Kendisini uyarının ne olduğunu düşünüyordu; yanılmış olabilir miydi? Hayalgücü kendisine oyun mu oynuyordu? Hayır. Plastiğe damlayan su. Musluğun içindeki kâse bir türlü değiştirmediydi conta. O değil. Kendisini karşılamaya koşan, başlarını ayaklarına sürten kediler neredeydi?

Dördü de mutfaktaydı ve başlarını yemek kaplarına sokmuşlardı. Başka türlü bu kadar sessiz olabilirler miydi? Claire Millinder'in üzerinde değişik bir kazak vardı: Otlayan koyu desenli, gri mavi. Mor taytlar üzerine aynı kısa etek, aynı kırmızı çizmeler. Elindeki konserve açacağıyla durmuş, kedileri seyrediyordu.

"Merhaba!"

Kadın dönerken açacak elinden fırladı, taslardan biri diğerine çarptı, süt yere döküldü; Pepper en yakın tencerenin içine atladı, Miles fırının yanında büzüldü, Bud da kendini öteki köşeye atarken Dizzy hiçbir şeyi umursamadan kendi porsiyonunu bitirip yanındakini yemeye başladı.

"Geldiğini duymamıştım."

"Amacım da oydu zaten."

Claire soluklarının normale dönmesini beklerken erkeğe baktı.

"Seni hırsız sandım."

"Ben de seni karım."

Resnick Pepper'i saklandığı yerden çıkardı, Bud'ın kulaklarının arkasını kaşdı, kahve değirmeni içine iki avuç çekirdek kahve attı.

"Burada çok rahatsın, değil mi?"

"Bu evde mi?"

"Mutfakta."

Resnick plastik poşetten yarım çavdar ekmeği, buzdolabından margarin çıkardı. "Sandviç yer misin?"

"Rastladığım erkeklerin çoğu, hatta iyi aşçı olanlar bile yaptıkları işten pek rahat görünmemişlerdir. Sanki bir meydan okumayla karşı karşıyaymışlar gibi. Kullanılmak üzere sıralanmış onca kutu, bir seminerden notlar gibi ocağın üstüne yapıştırılmış pişirme zamanları falan." Claire başını salladı. "Doğal değil bu."

"Sandviç?"

"Peki."

Claire Millinder'in deneyimlerinde sandviç, peyniri ya da tavuğun göğüs etini ve biraz da lezzetsiz bir salatayı ya da düşük kalorili mayonezi iki yandan örten ekmeğin dilimliydi. Resnick içinse bir sandviç, tatlı ve ekşi tatların hardalla karışımı, üstüne bir parça meyve ya da domates dilimlenmiş olarak çok daha tatmin edici bir şeydi.

"Telefon edebilir miyim?"

"Elbette."

Resnick bir elinde iki kahve kupası, öteki elinde tabaklar olduğu halde içeri girdiğinde kadın da konuşmasını bitiriyordu.

"Tanrım, şuna bak! Sen sandviç dediğinde beklediğim..."

"Şunu elimden alabilir misin?"

"Tamam, aldım."

"Hepsini yemek zorunda değilsin."

"Doğru, ama çok esaslı görünüyor." Claire koltuğa oturdu. "İyi ki yemek randevumu iptal etmişim."

Resnick merakla kadına baktı. Tabağın kenarından damlamak üzere olan hardalı parmağıyla sıyrıp ağzına soktu.

"Bir inşaat şirketinden biriyle bir kebabçıda. Yapacağı tek şey ipoteklerden konuşmak ve pantolonumu sıyrmanın bir yolunu aramak. Bir mazeret çıktığına sevinmedim diyemem."

Ben bir mazeretim yalnızca, diye düşündü Resnick.

Kadın kahvesinden bir yudum aldı. "Seni şoka uğratmadım ya?"

"Hayır."

"Erkeklerin çoğu kadınların açık sözlü olmasından hoşlanmaz."

Sokakta bir otomobil alarmı çalmaya başladı. Miles gelip Claire Millinder'in çizmelerini kokladı, sonra hoşlanmamış bir tavırla yürüdü gitti. Rachel orada otururken kediler kucağına atlamışlardı diye düşündü Resnick.

"Gerçekten kızmadın ya? Biraz fazla ileri gittiğimi biliyorum..."

"Eh, buraya geldiğine göre..."

"Kedilerini beslemekten söz etmedim. Geldiğinde beni burada bulmanı diyorum. Aslında müşterilerimi gezdirdikten sonra çıkmalı, kapıyı arkamdan sıkıca kilitlemeliydim." Claire tabağını koltuğun koluna bırakıp bacak bacak üstüne attı. "Bir an başımı dinlemek istedim sanırım. Burası insana bir rahatlık veriyor. Benim kaldığım yer stüdyo dairesi dediklerinden, üç dört yıllık, yatak kalkıp duvara giriyor, ortada dolaşacak yer yok falan. Burası farklı, biraz köhne ama büyük ve yaşanmış bir yer. Burada bir şeyler olduğunu hissediyorsun."

Ayağının ucuyla çocuk odasının kapısını iteledi. Arkada bir şey kapının daha fazla açılmasını önlüyordu.

"Yaşanmış" diye tekrarladı Claire.

Resnick sanki iradesiyle çaldıracaktı gibi telefona baktı! Claire'in sandviçinin yarısına el sürülmemişti. Resnick kalkıp plaklara doğru yürüdü. "Biraz müzik koyayım."

"Hayır. Hayır."

"Özür dilerim, sanmıştım ki..."

"Konuşmayı tercih ederim."

Resnick kadına, tekrar bacak bacak üstüne atmasına, şimdi pek o kadar kendinden emin görünmeyen gülümsemesine baktı. "Bence konuşacak bir şey yok."

Claire derin bir soluk aldı, başını eğdi. Bir süre ikisi de kıpırdamadılar, sonra Claire sinirli bir kahkahayla ayağa kalktı.

"Komik, değil mi?"

"Komik mi?"

"Garip. Burada, senin yanında çok rahatım. Burada otururum, konuşurum, rahatlarım, onu daha iyi tanırım, seni daha iyi tanırım diye düşünmüştüm." Avuçlarını birbirine bastırdı. "Ama senin istediğin bu değil."

"Özür dilerim."

"Eh..." Claire tabağını ve kupasını alıp masanın üzerine bıraktı. "En iyisi..." Çantasını açıyordu. "... anahtarlarını geri vereyim."

Resnick başını salladı. "Hayır."

"Bürodan başka biri..."

"Hayır." Resnick'in eli kadının anahtarları tutan eli üzerine kapandı. "Evden hoşlandığını söylemiştin. Sen satabilirsin."

"Emin misin?"

"Evet."

Resnick elini çektiğinde kadının küçük parmağının kenarında sarı bir leke kaldı: Hardal.

Claire sokak kapısı önünde, "Bak" dedi. "İstersen hiçbir şey yapmayabilirsin ama evi daha satılabilir hale getirmek için yapabileceğin bazı şeyler var." Resnick bekledi. "Önce kazandaki otomatığı çıkart, biraz para harca ve evi bütün gün ısıt. İnsanlar böyle büyük bir eve geldiklerinde hemen gaz ve elektrik parasını, astarlı perdeleri, çifte camları düşünür. Evin ısıtılmasının güç olacağını kabul ederler. Böylece onları şaşırtmış olursun."

"Başka?"

"Biraz para harcama gerekiyor ne yazık ki. British Home Stores'a gidip birkaç lamba daha al. Odaları daha aydınlık daha sıcak gösterecek bir şeyler."

"Dahası da var mı?"

"İyi bir temizleyici bul. Profesyonel birini. Sürekli demiyorum ama bir gün, iki gün falan."

"Düşünürüm."

"Hepsini mi?"

Kadın dışarı çıkarken Resnick kapıyı tuttu. Sokak lambasının ışığı çimenler üzerindeki gölgesini daha uzun gösteriyordu.

"Eğer müşteri gezdirecek olursam önceden telefon ederim."

"Karakola mesaj bırakabilirsin."

"Tabii."

Kadın şimdi evin dışına çıkmıştı ama aslında ikisi de gitmesini istemiyorlardı.

"Sence fiyatı düşürmeli miyim?"

"Belki de hayır. En azından şimdi değil."

"Pekâlâ. İyi geceler."

"İyi geceler. Ve bak..."

"Önemli değil."

"İyi geceler."

Claire Millinder'in ayakseslerini, Morris Minor arabasının kapısının açılıp kapanmasını dinledi. Uzaktan işitilen alarm hâlâ kesilmemişti. Claire'in farları karşı duvarı yaladı, gözden kaybolmadan önce kadının yüzünü son bir kere daha gördü.

Oturma odasında Dizzy ile Pepper, Claire'in sandviçinden kalanları yemekle meşgulüdü. Resnick plaklarına

baktı, Johnny Hodges'i düşündü, Lester Young'ı düşündü ama bir karara varamadı. Mutfağa gidip açtığı çekmecedeki eski karısının açılmamış mektubunu çıkardı. Posta damgası Abergavenny idi. Gazocağını yaktı. Alev zarfın kenarını yaladı, kâğıt tutuştu. İyice yanmaya başladığında evyenin içine attı, bıçağın ucuyla dürtükleyerek yanışını seyretti.

Sonra suyu açtı ve küller akıp gidene kadar bekledi.

15

"Harold" demişti ses. "Freeman'la Royal'da Penthouse Bar'dayız, gel de hep beraber bir iki kadeh içelim. Biraz gevşeriz. Rahat rahat konuşuruz da."

Sanki samimiymiş gibi.

"Kim o?" diye Maria merdiven başından seslendi. Bornozun altındaki bacakları, yaptığı banyodan parıldıyordu. Küvetin içinde geçirdiği o kadar saatle giyim kuşama boşuna para harcıyor, diye düşündü Harold.

"Hiç."

"Biri olmalı."

"Öyle sanmamızı istiyor."

Harold karısını kendi düşünceleri ve talk pudrasıyla bırakıp huzur aramaya gitti. O anda bir fırt kokain çekseydi iyi olurdu. Burnunun iç mukozasına kimin patron olduğunu gösterirdi o zaman. Onun dışında en iyi şey olan içki şişesini açarken, yetmişli yılların o rock yıldızlarının burunlarının içlerini yeniledikleri doğru mu acaba, diye düşündü.

Kadehindeki içkiye bakınca dubleye çıkarmaya karar verdi. "Harold! Bana bir içki getir."

Harold karısının cırtlak sesini duymamak için gidip kapıyı kapadı.

"Şuna bak, şuraya. Şunlara bak."

Grabianski dev bir saksının çevresinden başını uzattı. "Nereye?"

"İşte. Köşedeki masa. Piyanonun öte yanında."

Grabianski yirmi beş otuz yaşlarında, dekolte siyah elbiseli, borsayı sarsacak kadar altın takılı iki kadın gördü. "Ee?"

"Haydi, yanlarına gidelim."

"Yanlarına mı gidelim?"

"Onlara katılalım."

"Birlikte mi?"

"Jerry, sen bir şey mi çektin?"

"Yalnızca açım."

"Yemeği ona mı tercih ediyorsun?"

"Kesinlikle."

Grice umutsuzca başını salladı.

"Üstelik herhalde birini bekliyorlar" dedi Grabianski.

"Tabii. Önlerinde oda anahtarını sallayıp cüzdanının şişkinliğini yoklamalarını isteyecek ilk erkeği."

"Bizim oda anahtarımız yok."

"Daha iyisi var. Beş dakikalık yolda bir daire."

Grabianski ayağa kalktı.

"Aferin" dedi Grice. "Ama soldaki benim, tamam mı?"

Grabianski bir fark görememişti. "Ben oraya gitmiyorum" dedi.

"Yine mi işeyeceksin?"

"Yemeğe gidiyorum. Sen burada kal ve pahalı bir cinsel hastalık kap."

Grice, Grabianski'nin ceketini tuttu, ikisinin de üzerlerinde Royle'ın ve Stanleyler'in evlerini soyarken giydikleri en iyi takım elbiseleri vardı. Fikir Grabianski'den çıkmıştı: Gençliğinde pek çok centilmen hırsız Raffles hikâyesi okumuştı. En sevdiği film Hitchcock'un Hırsız Yakalamak filmiydi. Aynaya baktığında Cary Grant'ı göremeyince hep düş kırıklığına uğradı.

"Geç kaldık" diye Grice söylendi.

"Yemeğe mi?"

"Baksana."

Kadınların masasına iki erkek oturmuş, heyecanlı seslerle konuşuyorlar, karılarına söyleyecekleri yalanları düşünerek kadınların dekoltelelerinden içeri bakmaya çalışıyorlardı.

"Gidelim" dedi Grabianski.

"Hâlâ Çin yemeği fikrinde misin?"

"Evet."

Maria Roy aşağı inmeden üstünü üç kere değiştirmişti. Harold'un en son ilgi gösterdiği, hatta dikkat ettiğinin hangi elbise olduğunu hatırlasaydı iyi olacaktı. Sonunda dik yakalı, bol paçalı pantolonlu, portakal rengi

ipeklisini seçti. Bileklerine, kulaklarının arkasına, göğüslerinin arasına parfüm sürdükten sonra fermuarını çekti.

Odaya girdiğinde Harold şiseyi öyle bir yarılamişti ki, bir gün öncesinin çöp torbasını bile giymiş olsa fark edecek durumda değildi.

Kocası koltuğa serilmiş, bir ayağı koltuğun kenarında, diğeri yerdeydi. Hemen yanibaşında herbiri yarı yarıya dolu üç kadeh dizilmişti. "Demine telefon eden Mackenzie'ydi" dedi. "Bok herif gidip o kahrolası sapık Freeman Davis'e dalkavukluk etmemi istedi."

Davis de kim acaba, diye düşündü Maria.

"Beni safdışı edeceklerini sanıyorlar. Freeman bunu yapabilir, neden Freeman'a bırakmıyorsun? Sen rahatına bak, Harold, biraz gevşemeyi öğren. Sen genel tabloyu izle Harold, bırak günlük işleri Freeman yapsın.."

Harold dirseği üzerinde eğildi, kadehlere uzandı ve üçünü de ıskaladı.

"Lanet olsun hepsine! Beni Penthouse Bar'ına çağırılmalarının tek nedeni pencerenin yanına oturup aşağı itmek istemeleri."

Harold biraz daha eğildi, ağır çekimdeymiş gibi yere yuvarlandı ve hareketsiz kaldı.

Lokantanın bölümleri arasında cam bir paravan ve onun da üzerinde Grabianski'nin gördüğü en büyük karides resmi vardı.

"Şunu sarımsaklı sosla bir düşün" dedi.

"Aynı tuvaleti paylaştığımızı düşünmek bile istemem" dedi Grice.

Alçak siyah lake masalardan oluşan lobide yürüyorlardı. Dört kişilik bir grup yemek için içeri girmeden birer cin tonik içmekteydiler. Uzun boylu, smokinli bir Çinli birer içki arzu edip etmediklerini sordu; adamı duymazdan gelerek paravanın kenarındaki iki basamağı çıkıp lokanta bölümüne girdiler. Yüksek topuklu Çinli kadın garson çok dar ve dizinden epey yukarı uzanan yırtmaçlı eteğiyle yanlarına yaklaştı. Notts- Derbyshire aksanını hemen hemen örten tam bir Suzie Wong aksanıyla konuşuyordu. "Şu taraftan, beyler."

Grabianski gülümseyerek başını salladı ve köşedeki masayı gösterdi.

Grice kadının bacaklarına bakarken az daha düşüyordu. "Burası iyi miymiş?" "Öyle diyorlar."

"İyi olsa da olmasa da iyi para ödeyeceğiz" dedi Grice çevresine bakınarak.

On beş dakikalık masaj için 40 sterlin ödeyen bir insanın yemek parası konusunda sürekli sızlanması Grabianski'nin anlayamadığı bir şeydi.

"Birer içki arzu eder miydiniz?" "Bira" dedi Grice. "Büyük kadeh."

"Özür dilerim ama büyük kadehle bira servisi yapmıyoruz."

"Bira yok mu yani?"

"Yalnızca normal kadehte."

"Bana iki tane getir öyleyse. Tamam mı?"

"Elbette, efendim." Kadın Grabianski'ye bezgin bir gülümsemeyle baktı. "Ya siz, efendim?"

"Çay, lütfen."

"Çin çayı mı?"

"Evet."

Kadın masadaki uzun şarap kadehlerini kaldırdı, önlerine birer mönü açtı, sonra dönüp bara doğru yürüdü.

"İkimiz de günün mөнüsünü yeriz" diye Grice kartonu elinden bıraktı.

Grabianski başını salladı.

"Senin derdin ne, biliyor musun?" dedi Grice.

"Nasıl olsa söyleyeceksin."

"Yaşamın boyunca tek istediğın kuş kitabına gördüğün yeni bir türü yazmak ve tırmanacak yeni bir dağ bulmak oldu. Şimdi de lüks lokantalara ve başka erkeklerin karlılarına düştün."

"Ben fıstıklı tavuk ile taze soğanlı balık ve sebze yiyeceğim. Bir de özel kavrulmuş pirinç. Ne dersin?"

Kadın iki kadeh bira, Grabianski'nin çayı ve altın kenarlı işlemeli bir tasla geldi.

Grice parmağıyla mөнü üzerinde istediğı numaraları gösterdi. Grabianski ise teşvik edici bir gülümsemeyle siparişini yazdırdı.

Kadın giderken Grice, "Bana çatal bıçak da getir" dedi.

Maria dudaklarını kusursuz bir O şeklinde büzerek yuvarlak bir duman halkası çıkardı. Harold kanepeye uzanmayı başarmıştı.

Zorlayarak uyuyordu. Televizyon açıldı ama sesi iyice kısılmıştı, Maria oturduğu koltukta ayaklarını altına almış, koltuğun kollarına kadehiyle kül tablasını yerleştirmiş, kitap okuyordu. Bu alışveriş ve düzüşme kitaplarının sıkıcı yanı da birini okudun mu hepsini okumuş sayılacağındı. Bir düğmeye basışta orgazm olan, birinci katla on birinci kat arasında asansörde oral seks yapıp da sonra dudaklarını kokulu bir mendille silip yönetim kurulu toplantısına giren o kadın editörlerden ve halkla ilişkiler müdürlerinden nefret ederdi.

Ama yine de okudukları aklına Jerry Grabianski'nin memebaşları üzerindeki parmaklarını, üzerindeki

ağırlığını hatırlatmıştı. Kendisiyle sevişirken gösterdiği özeni.

Harold uykusunda sıçradı, kolunu uzattı ve homurdandı.

"Harold, neden kuruyup ölmüyorsun yani!" diye bağırdı

Maria.

Altı yüz kırk sayfalık arzu adamın başını sıyırıp geçti. Jerry'nin teklifini neden kendime saklamıyorum, diye düşündü Maria. Kokainin bir daha gelmemek üzere gittiğini sarışın ve satıcısı da onu parça parça etsin. Bunu hak etti doğrusu.

Maria yarısına kadar içtiği sigarasını kül tablasına bastırdı, yeni bir tane yaktı. Yirmi küsur yıllık kocasının başının üzerinde dururken kulağından fırlayan beyaz kıllara, ağzının kenarındaki kırıksıklara, gözkapağının seğirmesine baktı. Mesleği avcunun içinden uçup gitmek üzereydi ve her ne kadar bu onun suçu olmasa da hayatı da herhalde tehlikedeydi.

Ondan nefret ediyordu.

"Domuz eti nasıl?"

"İyi."

"Her zamankinden iyi mi?"

"İyi dedim ya."

"Eğer bu tavuk kadar güzelse..."

"Jerry."

"Efendim."

"Et iyi dedim."

"Hımm."

"İşe dönebilir miyiz?"

"Konuş bakalım."

"İki yer daha soyduk mu bu işten çekiliyoruz."

"Çekiliyor muyuz?"

"Evet."

Grabianski çubuklarıyla bir parça yeşil biber aldı, siyah fasulye sosuna batırıp ağzına attı. "Neden?"

"Kaynaklar" dedi Grice.

Grabianski tabağına baktı. "Kaynakların nesi var?"

"Aklını midenden uzaklaştır bir an için. Şimdiye kadar kusursuzdu, değil mi?"

"Evet."

"Artık bundan emin değilim. En fazla daha bir iki tane."

Salonun ortalarında bir masadan kaba kahkahalar yükseldi. Grabianski gözucuyla müdürün paravanın arkasından çıktığını gördü.

"Sonra?"

"Sonra da ne demek? Her zamanki gibi buradan gideceğiz."

Grabianski yasemin çayını yudumladı. "Ya bu daire? En az üç ay kalırız demedin mi?"

"Ben emlakçı kadına duymak istediği şeyi söyledim."

Beyaz bir erkek eşliğinde siyah bir kadın garson kadın tarafından masalarına götürüldüler. Salonun ortasından bir İngiliz futbol fanatığının o bilinen sesi, şempanze bağıırışı yükseldi.

"Şuna muz atalım!"

Kahkahalar sert ve gürültülüydü. Çift duymazlıktan geldi.

Grice, "Gereksiz riskler konusunda ne düşündüğümü bilirsin" dedi. "Bu kadar süredir yakamızı kaptırmamızın tek nedeni bu."

"Biliyorum." Grabianski Maria'nın dilini derisine sürterek boynuna fısıldadığı bir şeyi düşünüyordu: "Jerry, dünyada bir tek isteğim olabilseydi, seninle sonsuza kadar bunu yapmak isterdim." Grabianski iyi bir seksin sonundaki rehabetin içinde bile sonsuza inanmazdı, ama dokuz aya, bir yıla inanabilirdi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Grice.

"Hiç."

Bunun yalan olduğunu ikisi de biliyorlardı.

Orta masada oturanlardan en iriyarı olanı ayağa kalktı. Diğerleri gibi erkek ve beyazdı ama onlardan daha yaşlıydı. Hatta kırk yaşında bile olabilirdi. Ötekiler ise okuldan yeni mezun olmuş olmalılardı.

"Beslenme saati geldi" diye seslendi adam. Saçları kısacıktı, sırtında kol kenarları yeşil ve kırmızı çizgili siyah bir mont vardı. Önündeki masadan bir tabak aldığı gibi içindekileri yeni gelen çifte doğru fırlattı.

Smokin ceketli müdür o yana seğırtti. "Lütfen..."

Siyah kadın omzuna ve elbisesinin koluna dökülen pirinç tanelerini silkeledi. Yanındaki adam yüzü bembeyaz kesilmiş bir halde ayağa fırlamıştı.

"Ne o, zenci düşkünü? Servisten hoşlanmadın mı?"

Garson kadın öfkeden tir tir titreyen müşterisinin önüne geçip ellerini göğsüne dayadı. "Lütfen oturun,

beyefendi. Siz ona aldırış etmeyin."

Bir tabak kadının sırtına çarptı, yemekler saçlarına bulaştı.

"Lütfen..." diyordu müdür.

Adamlardan birinin oturduğu yerden savurduğu midelerini bulunca müdür inleyerek dizüstü çöktü.

Öteki müşterilerden biri, "Polis çağırın" diye seslendi. "Sen çeneni kapat bakayım!"

Mutfaktan kısa beyaz ceketli iki, sonra da üç Çinli çıktı, birinin elinde bir satır, diğerinde bir süpürge sopası vardı.

Grice Grabianski'nin gerginleştiğini, kollarını masaya dayayıp ittiğini gördü.

"Jerry, sen bu işe karışma."

Garson kadın odanın öteki ucuna doğru koştu, belki telefona gidiyordu, belki de yalnızca kaçmak istiyordu. Ama uzatılan bir ayağa çarptı, dengesini kaybetti, paravanın madeni kenarına çarptı. Dönerek yere düşerken kaşının üstündeki yarıktan kan fışkırtıyordu.

"Jerry!"

Çetenin lideri ayaklarının dibindeki sporcu çantasından bir balta çıkardı.

"Sen bu işe karışma!" dedi Grice.

Grabianski arkadaşına değil, baltanın keskin tarafına bakıyordu. "Nasıl?" dedi. Adam baltayı başının üzerine kaldırdı ve sonra şiddetle masaya indirdi. Arkadaşlarından üçü müdürü kol ve bacaklarından yakalayıp cam paravana doğru fırlattılar.

Grabianski ceketini iskemlesinin arkasına geçirdi, saatini kolundan çıkartıp yemek çubuklarıyla yastemin çayının arasına bıraktı.

Garson kadını yere düşüren genç şimdi kolunu arkaya bükmüş, kadının elbisesinin üst kısmını parçalamaya çalışıyordu. Parmakları arasına üç madeni para sıkıştırmış olan Grabianski onlara doğru yürüdü.

Harold Roy tuvaletin iki kenarını tutup başını soğuk porselene dayadı. Bir de alkolden daha kötü bir şey olduğunu söylerlerdi oysa insanı asla böyle bir duruma getirmezdi. Sabaha ölmekten beter olacağını biliyordu.

Maria banyonun kapısını açıp baktı, öğürerek hemen uzaklaştı. Haroldsuz bir yaşamı nasıl istemezdi. Yatak odasına döndüğünde gülüyordu. Şimdi bunu neden hatırlamıştı ki? Chester Tiyatrosu, yoksa Salisbury miydi? İlk ve tek Ophelia rolü. O zaman henüz öğrenciydi, Kem Kraliçe'nin hem Ophelia'nın rollerini ezberliyordu. Saçlarında o yapma çiçekler olduğu halde sahnede iki kere dolaşmış o çocuksu şarkıları söylemişti. Öğleden sonra matinelerinde öğrenciler birbirlerinin kafasına fıstık atmakla meşgul olduklarından rolünün tek kelimesini bile hatırlayamaması hiç önemli değildi.

Geri kalan zamanında terziye yardım eder, dekorları değiştirir, düello için kılıçları getirir ve kendi rolünün dışında herkesin rolünü ezberlerdi.

Harold'un cenazesine kaç kişi gelmek zahmetinde bulunur, diye düşündü. Mazkenzie'ye The Stage dergisine bir iki satır yazı bile yazdırırlardı.

Jerzy Grabianski.

Jerry.

Harold sendeleyerek gelip kapıya yaslandı. Bakışları Maria'yı buldu. Hayır, orospu çocuğu, sana acımayacağım, diye düşündü Maria. Asla!

Harold içeri üç adım atıp durdu.

"Harold" dedi Maria.

"Ha?"

"Sana söylemem gereken bir şey var."

16

Resnick ayağının ucuyla çocuk odasının kapısını iteledi. Arkada bir şey kapının daha fazla açılmasını önlüyordu. İki kere uyumayı denemişti: Alt kattaki divanda ve kendi yatağında. Bütün yolları da tek tek sıradan geçirmişti: Viski ve süt, müzik, kendince gevşeme egzersizleri, beyni rahatlatan kıpırtısızlık. Ahşabın dokusuna nüfuz etmiş kan izlerini tümüyle silebilmek kadar mümkün. Odada parmaklarıyla duvarlara dokunuyor, duvar kâğıdının kat kat kabarıklığını hissediyordu. Eğer orada yeteri kadar durursa insanın tırnağının altına girmiş parçacıklar kadar inatçı kokuyu sezecekti. Elleri baktı. Kendi parçaları gibi olan ellerine. Evliliğinde bu oda bebek demekti: Yeni bir yaşam olasılığı. Daha sonra Rachel ile ilişkisi sona erince bu başka bir şey doğurmuştu. Doğum hep kanlı bir olayı zaten.

Neden taşınmak istiyorsun

Tanrım!

Resnick kapıyı arkasından kapadı; kilit vardı ama anahtarı yoktu. Rachel. Oda için ne demişti? Manzaralı bir rahim. O gün oraya bunu söylemeye, veda etmeye gelmiyor muydu? Hikâye basitti: Evini ziyaret etmiş bir katil? Ne için? İtiraf mı? Bağışlanmak için mi? Beş Meryem Ana duası ve ucu küt, tırtıklı bir bıçak. Resnick yaşamın kendileri için zarif ve küçük adımlar olduğu insanların varlığına inanırdı. Koridor boyunca ve yukarıda ve aşağıda evin geri kalan bölümü kendisini bekliyordu.

Jack Skelton fincanını alıp bacaklarını gerdi. Bu eve taşındıklarında boyutları kendisine iyi gelmişti. Uygun. Karısı ile emniyet âmiri maaşına, banka hesaplarına bakmışlardı. İkisi de bunun son taşınmaları olacağını biliyorlardı. Çocuklar evi terk ettikten sonra bile, karılarını, kocalarını ve torunlarını getirecek kadar büyük bir yer olmasını isterlerdi.

Saat geniş şöminenin üzerinde, çerçevesi küçük fotoğrafların arasındaydı. Biri yirmi geçiyordu. Alice aşağı gelip yatağa dönmesini söylemişti bile. "Kate geldiğinde söyleyecek bir şey bulamayacak." Skelton L şeklindeki salon ve yemek odasını arşınlamayı bırakmış, karısına bakıp kaşlarını kaldırmış, "Az sonra" demişti.

Alice dönüp yataklarına tek başına gitmişti.

Skelton şimdi yemek masasının yanından geçip mutfağa gitti. Elini güğüme değdirince suyun hâlâ sıcak olduğunu gördü. Neskafe raftaki kavanozundaydı. Bu saatte otobüs olmadığı için kızının nasıl döneceğini merak etti. Onun o gece hiç gelmeyeceğini düşünmek bile istemiyordu.

"Kate."

Skelton kilitte dönen anahtar sesiyle uyandı. Koltukta uyuya kalmıştı ve uyandığı anda yaklaşan ve sonra uzaklaşan bir otomobil gürültüsü hatırladı.

"Katie."

Kızı merdivenin alt başından kendisine döndü. Birkaç ay önce kısa kesilmiş saçları bu gece donmuş dikenler gibiydi. Siyaha boyanmış dudakları dışında yüzü solgundu. Daracık siyah pantolonu üzerine siyah bir tişört, haçlar ve gotik işaretlerle süslü siyah bir meşin ceket giymişti. Bir kalçası üzerinde boş bir kütüklük sallanıyordu.

Kız bir ayağı alt basamakta, bir eli tırabzanda, bir kabadayılık anıtı gibi başı dimdik, babasına baktı.

"Uyumuşum" dedi Skelton.

"Burada mı?"

"Bekliyordum..."

"Ne yaptığını biliyorum."

"Merak ettim."

"Öyle mi?"

"İkimiz de merak ettik, annen..."

"İstemiyorum."

"Ne istemiyorsun?"

"Söyleyeceğin şeyi duymayı."

"Çok haksızlık ediyorsun..."

"Annem bana metelik vermediğine göre sanki veriyormuş gibi davranmana hiç gerek yok."

"Katie!"

Skelton bir kolunu kaldırarak kızma doğru yürüdü. Ne yapacaktı? Tokatlayacak mıydı, yoksa tutacak mı?

Kız gözlerini kısarak babasına baktı: On altısına iki ay önce girmişti.

Skelton gerileyerek, "Kahve ister misin?" diye sordu.

"Ne?"

"Kahve. Birer fincan yapayım mı?"

Kız kulaklarına inanamayarak babasına baktı, güldü.

"Konuşurduk."

Kate başını salladı.

"Peki, yalnızca otururuz öyleyse."

Kız küçümseyerek baktı babasına. "Bunun için biraz geç değil mi?"

"Neden geç olsun ki?" "Bütün bunlar için çok geç."

Skelton içini çekip döndüyse de bu kere kız onu bırakmaya niyetli değildi.

"Bu karşılama komitesi" diye alay etti. "Bu çok acı çeki yormuşçasına bakışlar. Bana saatin kaç olduğunu bilip bilmediğimi sormamak konusunda gösterdiğin dikkat."

Skelton kızının bu düşmanca tavrı karşısında ne yapacağını bilemiyordu. Kızın kulağındaki gümüş küpeler bu loş ışıkta bile parlıyordu. Onun hakkında öfkeden başka her şeyi hissederken öfkenin ne yararı vardı? Kate kendisine duygusal diyecekti. Duygusal budala.

"Ben zaten bir fincan içecektim" dedi.

Kız mutfağa girdiğinde tabureye oturmuş olan Skelton dirseklerini tezgâha dayamış, fincanı iki avcu arasında tutuyordu. Kate öteki tabureyi çekti ama oturmadi; pek de rahat olmayan bir tavırla yere baktı.

"İstemediğinden emin misin?" Kate başını salladı.

Skelton bir polis gibi, bir baba gibi düşünmemek istedi. Aralarına huzursuz bir sessizlik çöktü. Kate kıpırdamıyordu. Skelton kendi kendine, sus dedi, sus ve bekle.

"Nasıl?.." diye söze başladı.

"Biri otomobiliyle getirdi."

"Kim?" Soru engel olamadan ağzından fırlamıştı.

"Tanimadığım biri."

Skelton kızın doğru mu söylediğini, yoksa kendisini incitmeye mi çalıştığını anlamaya çalışarak yüzüne baktı. Kızın yanıtı kendisinin kadar otomatikti.

"Yolda durup parmağımı kaldırdım, iki herif önümde durdu. Kim olduklarını bilemezdim, değil mi?"

"Telefon edebilirdin."

"Öyle mi? Nereye?"

"Bana. Buraya. Ben..."

"Beni almaya gelirdin. Babam, emniyet âmiri. Teşekkür ederim, istemem."

"Öyleyse erken çıksaydın."

"Çıkamazdım."

"Taksiye binebilirdin."

"Neyle?"

"Parayla. Paran vardı."

"Paramı harcamıştım."

"Katie." Skelton dönüp ellerini kıza doğru uzattı. "Bunu yapma."

"Neyi?"

Skelton ayağa kalkarken ellerini çekti. "Bak, gece bu saate kadar dışarda kalacaksan bana önceden söyle."

"O zaman sen de gitme dersin."

"Sana taksi parası veririm."

"Her seferinde mi?"

"Evet, her seferinde."

"Olmaz."

"Neden?"

"Çünkü eve dönme zamanı gelmeden parayı harcamış olurum."

Kız mutfaktan çıkıp yürürken Skelton onun uzaklaşan ve sonra da başının üzerinde gezinen ayakseslerini dinletti. Sabah saçlarını yıkamış, kúpelerini çıkarmış, makyajsız olarak gelecekti. Bluz, kazak ve etek. Beş altı kelime konuşacak, sonra da çekip gidecekti.

Katie.

Telefon çaldığında kediler Resnick'ten önce harekete geçti. Resnick sonunda başının üzerine yerleştirdiği yastığın altında uyuyakalmıştı.

"Alo? Kimsiniz?" dedi.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, efendim. Ben Millington. Tong savaşına benzer bir şey başladı, efendim. Belki de gelmek istersiniz diye düşündüm."

Resnick gözlerini ovuşturdu. "On dakika, Graham. On beş-

Pantolonunu ararken kedilerine, "Millington Tong savaşını ne bilir?" diye söylendi. Bacağının birini pantolonun paçasından içeri soktu. "Karısının gittiği akşam kurslarından duymuş olacak herhalde."

17

"Kevin" diye Resnick odanın öteki ucundan seslendi.

"Buyrun, efendim." Naylor başını kaldırdı: Bir ses kasetinin deliğine kalemini sokmuş bandı geri sarıyordu. Teknoloji insanı yarı yolda bırakacaksa görüşmeleri kaydetmenin ne anlamı vardı?

"O sigorta şirketlerini kontrol ettin mi?"

"Hepsini yazdım, efendim..." Naylor kasetle kalemi bırakıp üstü kalabalık masasındaki kâğıtları karıştırdı. Yanındaki telefon birden çalınca güdüsel olarak aygıta döndü, sonra durup araştırmasına devam etti.

"Daha sonra, Kevin. Bana yalnızca kayda değer bir şey olup olmadığını söyle. Herhangi bir bağlantı falan çıktı mı?"

Naylor başını salladı. Telefon kesildi ama sözünün yarısından fazla yine başladı. "Beş ayrı şirket, dördü ulusal capta, aynı şirketin sigortaladığı ikiden fazla ev yok."

Resnick düşkünlüğüyle ağzını kıvırmak üzere yürüdü.

"Ama efendim..." Naylor ayağa kalkmış, bir kolunu uzatmıştı. ,

"Biri şunu açamaz mı?"

Patel ile Divine odanın karşılıklı köşelerinde ayağa kalktılar.

"Bir iki tanesi aynı aracıyı kullanmış, oradan bir şey çıka bilir belki, efendim."

"Bir araştır" dedi Resnick.

"Bir şey daha var, efendim..."

"Evet."

"Sigorta müfettişleri incelemelerinin sonunda, güvenli sisteminin yenilenmesini ya da takviyesini istediklerinde aracı acente, Fossey'i tavsiye etmiş."

O sabah Resnick'i gülümsetecek fazla bir şey yoksa da, bu haber doğrusu yüzünün aşıklığını gidermeye

çok yaklaşmıştı. "Sen de şimdi herhalde bu acenteyi görmeye gidiyorsun."

"Şu iş biter bitmez, efendim."

Resnick başını salladı, "iyi."

Divine eliyle almanın ağızlığını örttü. "Bir röntgenci hakkında, efendim."

"Aşağı bağla."

"Onlar bize bağladı, efendim."

"Sen yine onlara bağla."

Divine omuzlarını silkerek denileni yaptı.

Resnick odasına girmeden Millington ana kapıdan içeri girmişti. Elindeki plastik bardağın içindeki soğuk kahve, bardağın kenarlarından taşıyordu. Gözlerinin altındaki deri yağmurda kalmış çamaşırı hatırlatmaktaydı "Kevin, Fossey dostumuz konusunda yeni bir şeyler öğrenmiş olabilir" dedi Resnick.

Çavuşun o anda duymak istediği şey bu değildi. Kendisine hemen kırk sekiz saatlik bir izin olanağı verecek bir çizelge değişikliği istiyordu. Yumuşak şilteler ve örtüler, bütün Çin asıllıların ülkelerine gönderilmelerini ve gerçek bir fincanda sıcak kahve istiyordu o.

"İlgilenirsin diye düşünmüştüm" dedi Resnick.

"Şu anda..." Millington sözünün devamını getirmekten vazgeçti.

"Affedersiniz, efendim." Konuşan Resnick'in hemen yanbaşındaki biten Patel'di. "Nöbetçi memur lobide Bayan Olds adında birinin sizinle görüşmek için beklediğini söylüyor."

"Bunun senin soruşturmanla bir ilgisi var mı, Graham?"

Millington içini çekti. "Herhalde, efendim." Resnick odasının kapısını işaret etti. "O zaman bana durumu anlat." Patel'e döndü. "Bayan Olds'dan özür dile, bir çay falan ikram et. On dakika kadar oyala, tamam mı?" Patel itiraz edecek durumda değildi. "Halledemeyeceğin bir şey olursa..." diye Divine arkasından seslendi. Sonra odaya dönüp ortaya konuştu. "Şunun da yüzünün kızarmasına bakınca insan daha hâlâ bakir olduğuna inanıyor."

Saat daha 8:30 olmamıştı. Millington'la altı memur sabahın etken saatlerinden beri Çin lokantasının personelini ve müşterilerini sorguya çekmekteydiler. Sekiz kişi cankurtaranla hastaneye kaldırılmış, beşi ayakta tedavi edilmiş, biri kanamasının durdurulması ve bir baltayla kopan parmaklarının dikilmesi için ameliyata alınmıştı. Patel'le Naylor bir saat öncesine kadar hastanedeydiler.

Yaralamaların çoğundan ve yüzlerce sterlinlik zarardan sorumlu olan çetenin lideri şimdiye kadar verdiği ifadeden şaşmamıştı. Gidip karışıklık çıkarmak için kimden para almıştı! Kendisine kimse beş kuruş ödemiş değildi. Balta? Tesadüfen yanındaydı. O gün bir arkadaşıdan bahçesindeki, meyveleri yaşlı bir bakirenin çiş kadar ekşi erik ağacını kesmek için ödünç almıştı. Tehlikeli bir silah kullanmak mı? Kızıl Muhafızlar'ın yarısı satırlarını sallayarak üzerine gelirken başka ne yapabiliirdi ki? Öteki yanağını mı çevirseydi?

Yanıdaki adamları ya liderlerine körükörüne itaat ediyorlardı ya da zaten bir şey bilmiyorlardı. Yarısı için olay herhangi bir Cumartesi gecesindekinden farksızdı.

Bir gözünün üzerine dikiş atılmış, sol kolu sarılıp boynuna asılmış olan ve Fransız sigaralarının birini söndürüp ötekini yakan lokanta müdürü bir aile kavgası hakkında bir şey bilmiyordu. Bay Chao ile oğlu son gördüğünde aile içi bir toplantısında tatlı tatlı konuşmuşlardı; Bay Chao konuşurken oğlunun kolunu bile tutmuştu.

Tanıklar kavgaya çok gürültücü olan adamların başladıklarını doğrulamışlardı. Ama kimin ne dediği, kimin kimi tehdit ettiği konusunda pek açık seçik konuşuyorlardı. Millington'ın sık sık tanık sandalyesinde görmek istediği bir tipten başka. İriyarı adam kendisi de bir iki yumruk yemişti ama öyle kuru gürültüye pabuç bırakacak birine benzemiyordu. Garip bir adı vardı: Çek veya Polonyalı falan gibi.

"Size sözünü ettiğim bu adam..."

"Kavgaya karışan müşteri mi?"

"Polonyalıydı galiba."

"Buralardan biri mi?"

Millington orasını bilemiyordu. "Adı Grabiński. Onu tanıyor musunuz?"

Resnick başını salladı.

"Bir konuşmak istersiniz diye düşünmüştüm. Teşekkür etmek için falan. Böyle bir kavga koptuğunda polise yardımcı olmak isteyen çok kişi çıkmaz da."

"Belki daha sonra" dedi Resnick. "İlk işimiz seni Suzanne Olds'dan kurtarmak olmalı. Chao'yu herhangi bir şeyle suçluyor muyuz? Kadının sabahın bu saatinde gelmesinin nedeni bu olmalı."

"Keşke bunu yapabilsen, efendim." "Sorguya alacak mısın?"

Millington pek kuşkuluydu. "Bunlardan biri onu suçlamadıkça..."

Resnick ayağa kalktı. "Pekâlâ, Graham. Bayan Olds'u kantinde bir kahvaltaya davet etme zamanı geldi sanırım."

Millington kapıdan çıkacakken geri döndü. "Eğer yumurta ve jambonlu sandviç yerseniz, beni hatırlayın, efendim."

Suzanne Olds bir zamanlar uluslararası üne sahip bir buz patencisi olmayı hayal etmişti: Dünya buz dansı şampiyonu, yanaklarında milli marşın getirdiği gözyaşları henüz kurumadan kendisini profesyonel bir sansasyon yapacak kontratları imzalamayı. Okuldan çıktıktan sonra her akşam buz sahasına giderdi. Cumartesi'leri, Pazar'ları; ailesi Colorado'da Austria'yı ziyaret etmesini sağlamışlardı; kızın paten dersleri evin ipotek masraflarını buluyordu. Onun için çok özveride bulunmuşlar, Fransa güneyinde ikinci bir yazlık ev almamışlar, kışın ailece tatile çıkmamışlar, her sabah kızlarını derse götürüp sonra da almışlardı. Ve ne için? Bir hayal, ama kimin hayali? Pazar günleri televizyon önünde eski siyah beyaz filmler: Sonja Henie buklelerini sallayıp patenlerini ayağına geçirip dans ederek Tyrone Power'in kollarına atılıyor, alkışlar ve hayal edebileceğinden büyük servetler.

Suzanne Olds on beş yaşındayken üçlü axle denemesi yaptı ve buz dansı hayali orada bitti.

Bu kadar basit işte.

Dizine yapılan üç ameliyattan sonra doktoru bu kadarı yeter dedi. Suzanne üniversiteye gidip tarih ve ekonomi okudu. Yirmi sekiz yaşındayken altında şirketin otomobili Fulham Broadway'de bir birinci kat dairesi vardı; tayyör içinde gayet gösterişliydi, istatistik konusunu çok iyi biliyordu. Suzanne Olds ve pazar araştırması birbirleri için yaratılmıştı sanki.

Kadın otuzuncu doğumgününün ertesinde ciddi bir evlilik teklifini reddetmiş ve istifasını vermişti. Ve hemen ertesi sabah da hukuk fakültesine kaydını yaptırtmıştı.

"Beni neden buraya getiriyorsunuz?"

"Sorgu odalarının hepsi dolu da."

"Sizin büronuzun ne sakıncası var?"

"Birlikte kahvaltı ederiz diye düşünmüştüm."

Kadın kirpikleri altından Resnick'e baktı. "Kahve, şekersiz olsun" dedi.

Resnick sırttı, kuyrukta bir iki adım daha yürüdü. Salmonella ve listeria bakterileri polislerin kızarmış yumurta, jambon, sucuk ve yağda kızarmış ekmeğe duydukları iştahı azaltmamış."

"Şu köşeye oturalım, rahat ederiz" dedi Resnick.

Resnick otururken, "Sanırım bu sosyal bir ziyaret değil" dedi.

"O numaradan vazgeçeli çok oldu." Kadın kahveden bir yudum aldı; beklediği kadar kötü değildi. "Sizin sözkonusu olduğunuz yerde yani."

Aslında böyle bir şeye hiç teşebbüs etmemişti. Resnick'in evlilik durumu hakkında bir iki soru, birkaç kere tesadüfen karşılaşma, Resnick'in reddettiği bir hukukçular yemeğine davet, hepsi o kadar işte.

"Şu halde Bay Chao için geldiniz, öyle mi?"

"Doğal olarak kendisi dün gece olanlar konusunda kaygı duyuyor. Ve olaydan çıkartılabilecek yanlış sonuçlar hakkında tabii."

Resnick gülümsedi. Suzanne Olds zarif bir kadın, böyle açık oynadığı zaman da zeki bir hasımdı. Resnick ondan yalnızca birkaç yaş büyük ve üç beş santim uzundu. Kadın arkasına yaslandı, fincanını tek elinin parmakları arasında dengeledi. Saçları geriye taranıp toplanmıştı; üzerinde boynunda siyah bir fiyongu olan kolalı beyaz bir bluz, sırtında koyu gri bir tayyör vardı.

"Sonuçlar" dedi Resnick.

"Saf rolü oynayarak vakit kaybetmeyelim, detektif. Memurlarınız oğlunun işyerindeki talihsiz yangın konusunda müvekkilimi suçlamak için çok uğraştılar."

"Müvekkiliniz mi?"

"Bay Chao ile bir anlaşmamız var."

"Her durumu karşılamak üzere mi?"

"Çok doğru söylediniz."

"Ve şu anda kendisi için yapmakta olduğunuz hizmet nedir?"

"Kendisinin herhangi bir suçu olmamasına rağmen böyle bir olayın vuku bulması karşısında üzüntülerini belirtmek. Ne Bay Chao ne de personelinin bu işle bir ilgileri olmamıştı. Yanında çalışanlara sizinle mümkün olduğunca işbirliği yapmaları talimatını verdiğini bilmenizi istiyor."

"Ve Bay Chao'nun işbirliği, öyle mi?"

"Detektif Bey, müvekkilim bu olayın yer aldığı işyerinin sahibidir. Ne kendisi ne de ailesi olay anında orada değillerdi. Bay Chao bu olayda neden polisle görüşsün ki?"

Resnick acele etmedi; Suzanne Olds ile konuşması bittiğinde kendisini bekleyenler onun kadar çekici değillerdi. "Bayan Olds, eğer dediğiniz doğru ise, neden sabahın bu erken saatinde sizi arayıp da gayet pahalı olan zamanınızdan yararlanmak istedi?"

Kadın kahvesini bırakıp ayağa kalkarken, "Bay Chao'nun iş dünyasındaki gayet önemli durumunu ileri görüşlü ve tedbirli olduğu için elde ettiğini söylemek bilmem yeterli olur mu?"

"Pekâlâ, şimdilik burada bırakalım, diye düşündü Resnick.

Resnick'in masasında kendisini bekleyen üç mesaj vardı: Rees Stanley evindeki hırsızlık konusunda elde

edilen ilerlemeleri görüşmek için aramıştı ve saat on birde bir daha arayacaktı; emniyet âmiri yemekten önce Merkez Karakolu'nda olacaktı ve oradan ayrılmadan Resnick'le konuşmak istiyordu; Jeff Harrison iki kere aramıştı ve tekrar arayacaktı ki kapıyı açıp başını uzattı. "Harrison'dan bu mesaj..."

"Ben aldım, efendim."

"Ne söyleyeceği konusunda bir fikrin var mı, Lynn?"

"Söylemedi, efendim." Kadının yüzü gülümseyince yuvarlaklaşıyordu.

Stanley, Skelton, Harrison: Resnick gidip şöyle konuşmaya karar verdi -adı neydi- ha, Grabianski.

Polonyalılar cemaatinin yeni bir üyesi belki de.

18

Telefon çaldığında Harold Roy önünde bir domates suyu bardağıyla oturmuş çekim senaryosunu düşünüyordu. Eğer o sahne için yarım gün uğraşmayacaklarsa, yakın çekimler için üçüncü bir kamera koymaya değerdi. Hiç olmazsa görüntü seçici bulmaca çözüp tırnaklarını törpülemekten başka bir şey yapma fırsatı bulurdu böylece.

"Alo?" dedi. Arayan Alan Stafford'du. "Dinliyorum elbette."

Kapının ötesinde Maria duruyordu. Konuşulanları pek duyamıyorsa da, kocasının ellerinin terini pantolonuna sildiğini görebiliyordu. Konuşma iki dakika sonra sona ermiş ve Harold yalnızca dört kere "Evet" demişti.

"Harold?.."

Maria sokak kapısına doğru yürüyen kocasının yolunu kesti. Harold'un yüzünde o güne kadar gördüğünü hatırlamadığı gergin bir bakış vardı. Belki de bütün bunlar kendisi için biraz fazla gelmeye başlamıştı.

"Harold..."

"Ne var?"

"Onunla... konuşmaya gittiğinde... kötü bir şey olmayacak ya!

"Bütün gün üzerinde o şeyle mi oturacaksın sen?"

"Milton Keynes'in sunduğu şeyler karşısında işe devam etmek aptallık olurdu" diyordu Grabianski. "Yeni bir yer, vergi indirimi, krediler ve buna karşılık Leicester'deki fabrika, havalandırma sorunları, ısıtma sorunları, derleyip toplamak büyük zarar sokardı ve belki de bir daha kurtulamazdık."

"Böylece taşındınız demek?"

"Topyekün hem de. Beton inekler ülkesine."

"Pişman mısınız?"

Grabianski başını salladı. "Yürüyüş eskisi gibi değil ama..."

"Yürüyüş mü?"

Grabianski, Resnick'in sunduğu koltuğun arkasına yaslandı. Gayet büyük keyif alıyordu. On beş dakika sonra arabasına atlayıp Maria'ya gidecekti. Bir saate kalmadan da yatakta olurlardı. "Leicester'de ki otoyoluna çıktın mı göz açıp kapayıncaya kadar Monsal Dale'de kırların ortasında olurdun."

"Eh, şimdi kentte onu bulmak güç."

Grabianski gülümsedi. "Keşke burada da olsaydı. Ama korkarım burada işten başka bir şey yok." Öne eğilip dirseğini dizine dayadı. "Buralarda da çeşitli satış mağazalarımız var. Sheffield, Manchester falan. Sık sık yolculuk yapmak zorunda kalırım."

"Bu kadar şeyi tek başınıza mı yapıyorsunuz?"

"Ben ya da ortağım, duruma göre işte."

"Ortağınız da mı var?"

"İşe başladığımdan beri."

"Dün gece lokantada sizinle olan kişi mi?"

"Dün gece mi? Evet."

"Bu kere ikiniz birden buradaydınız demek?"

"Evet."

"Ama demiştiniz ki..."

"Duruma bağlı. Görülecek çok kişi vardı."

"Toptancılar."

"Evet. Kimi zaman yükü dağıtmak daha iyidir."

"Fabrika güneşli Milton Keynes'de kendi kendine çalışmaya devam ederken."

"Hem de saat gibi."

"Sizi daha fazla tutmayayım" dedi Resnick.

"Önemli değil, Konuştuğumuza memnun oldum."

Resnick, Grabianski'yi kapıya kadar geçirirken, "Kavgaya herkes karışmazdı" dedi.

Grabianski arkasına döndü. "Doğrusunu isterseniz, eğer düşünseydim ben de karışmazdım. Ama bilemiyorum işte, bir şey insanı dürtüyor..." Gülümsemesi yüzüne yayılarak dışarı çıktı. Resnick de arkasından yürüdü.

Koridorda yanyana yürürlerken, "Sizce olayı başlatan ne oldu?" diye sordu Resnick.

"Kız sanırım."

"Garson kadın mı?"

"Evet."

Resnick merdiven başında durdu. "Milton Keynes'in sanayi kalbinin ortasında şövalyeliğin devam ettiğini bilmek iyi bir şey."

"Ben oldum olası çok romantığım. Dostlarım mahvıma bunun neden olacağını söylerler."

"Milli mirasımızın bir parçası bu" dedi Resnick.

"Sizin ve benim."

"Tanklara karşı süvariler."

"Öyle bir şey işte."

Alt kata inince Resnick girişe açılan kapının anahtarını çevirdi. Dışarda yoğun bir trafik vardı.

Üst basamakta durduklarında Resnick, "Bu yolculuklarda hep otelde kalırsınız herhalde" dedi.

"Ne yazık ki öyle."

"İçlerinde ötekilerden iyisi var mı?"

"Kings Court, hiç olmazsa servisi iyidir."

"Lokantası pek iyi değilse de."

"Anlamadım."

"Yani başka yerde yemek zorunda kaldığınıza göre diyorum."

Grabianski elini uzattı. Takım elbiseli iki adam; yakından bakıldığında ikisinin de gözlerinin çevresinde yorgunluk halkaları görülüyordu, ikisi de uzun bir gece geçirmişler, sabah erken kalkmışlardı.

"Bu işi halledersiniz umarım" dedi Grabianski.

"Sonunda nasıl olsa hallederiz."

"Kendinize iyi bakın."

"Siz de."

Resnick kaldırımında yürüyüp yaya ışığında karşıya geçen ve sonra mezarlığın yanından sağa sapan Grabianski'nin arkasından baktı.

İçeri döner dönmez, "Patel hemen Mansfield Road'da Kings Court Oteli'ne git. Son on günlük müşteri listelerini al."

Resnick'in emniyet amiriyle görüşmesi kısa ve garip bir şekilde sonuçsuz olmuştu; Skelton dalgın görünüyordu, aklı başka şeylerdeydi.

"Chao'nun kentte dostu çoktur, Charlie. Bunu akıldan çıkarmamak gerek."

"Golf kulübü üyesi, öyle mi, efendim?"

"Charlie?"

"Özür dilerim, efendim."

"Millington'un kızdığı zaman nasıl olduğunu ancak sen bilirsin. Eğer hepsi dilsiz rolü oynuyorlarsa bu boğaya kırmızı mendil göstermek gibi bir şey olabilir."

Kırmızı mendil, diye düşündü Resnick. "Soğukkanlılığını kaybetmemesine çalışırım, efendim."

"Öyle yap, Charlie."

Skelton orada oturmuş kendisine bakarken Resnick yapacak işlerim, görüşeceğim kişiler var daha diye düşünüyordu. "Başka bir şey var mıydı, efendim?"

"Hayır. Hayır, Charlie. Hepsi bu kadar."

Resnick, Rees Stanley'i zaten Divine'a devretmiş, adara: sakinleştirmesini ve komşularının ailenin erken döneceğini bilip bilmediklerini öğrenmesini istemişti. Jeff Harrison üçüncü bir kere telefon etmişse de, Resnick bunu kafasının arkasına atmıştı. Her nedense Jeff'le konuşmaya hevesli değildi, özellikle de konu o korktuğu şeyse.

"Efendim?"

Patel, Resnick'in odası dışında bekliyor, detektif yaklaştıkça da omuzlarını dikleştiriyordu.

"Kings Court'un bütün kayıtları bilgisayarda tutuluyor efendim."

"Ve?"

Patel başını salladı. "Anlaşıldığı kadarıyla bir sorun var. Yazıcı çalışmıyormuş."

Resnick içini çekti. "Eh, ben bir ara uğrarım öyleyse."

Maria'nın banyoya giderken koyduğu Barry Manilow plağı boğuk bir sesteki bir piyano eşliğinde bir bas gitarın hafifçe tıngırdatılması. Yatak odası penceresinin dantel perdesinden içeri şaşırtıcı derecede parlak bir güneş giriyor, sigara dumanı ışığı lekeliyordu.

"Bundan hoşlanıyor musun?"

"Evet. Ya sen?"

Grabianski bilemiyordu. Müziğe olan tavrı ortağının büyük ve küçük kuşlara olan tavrından farksızdı;

yalnızca müzikte hızlı ve yavaş vardı. Bu çalanlar da çoğunlukla yavaştı.

"Hey!" diye bağırdı Maria.

"Evet?"

"O."

"Ne?"

"Yaptığın şey."

"Bu mu?"

"Evet."

"Ne varmış?"

"Öyle yapmayı nerede öğrendin?"

Grabianski sağ kolunu ve sağ elinin parmaklarını oynatmamaya çalışarak yan döndü. Dilini kulağının içinde dolaştırırken Maria kıpırdamadan titrer gibi oldu. Aynı şey birkaç kere tekrarlanınca bu kere inledi. Grabianski bunu nerede ve ne zaman öğrendiğini çok iyi hatırlıyordu. Kendisi on beş yaşındaydı, kız da on altı yaşında gözlüklü ve kalın pamuklu donlu bir kapıcı kızı. Binanın arka duvarına açılmış bir kapı aralığı ikisini de alacak kadar genişti. Grabianski kızı anababasından, Noel'de ve doğum gününde de teyzelerinden başka kimsenin öpmediğinden emindi. Hiçbir yerini. Dili ve kulaklarından ise asla.

"Jerry."

"Evet, adım bu."

"Hayır, değil."

"Ama yakındır."

"Biliyorum."

"Çok mu yakın?"

"Mmmm" diye cıvıladı Maria. "Mmmmm."

"Bir ad nedir ki?" diye gülümsedi Grabianski.

Kings Court Oteli hizmetçi ve uşakları için tavanarası daireleri ve bodrumları, at ve araba bölmeleriyle büyük bir konaktan bozmaydı. Şimdi bilgisayar yazılımı satıcılarına, okuyan çocuklarını ziyarete gelen anababalara, otuz günlük turlarla gelip Robin Hood heykeli önünde fotoğraf çektirtmeyi asla ihmal etmeyen Amerikalı ya da Alman turistlere hizmet, vermekteydi. Resepsiyon memuru Resnick'e otelde boş yer olmadığını söylerken kimliğini görünce dudaklarını büzdü, herhangi bir yerde Crimewatch programı için bir kamera olması ihtimaline karşı eliyle saçını düzeltti.

Otuz beş yaşlarında olan kadının üzerinde omuzları kalın vatkalı daracık siyah bir ceket vardı ve göğsünde adının Lezli olduğu yazıyordu.

"Bilgisayarınızda bir sorun varmış" dedi Resnick.

"Ben sizin polis olduğunuzu sanıyordum."

"Doğru."

"O zaman neden bilgisayarımızı onarmaya geldiniz?"

"Öyle bir şeye gelmedim."

"Mesai dışı iş, öyle mi?"

"Onun gibi bir şey işte."

Lezli, Bruce Willis konulu bir fanteziye dalmıştı bile: Saatlerce oturmasını ve çoğunlukla telefonda geri zekâlılarla konuşmasını gerektiren bir işte bu gayet normaldi. Son iki dizidir Maddie erkeği neden kendisinden uzak tutuyordu hiç akli ermiyordu doğrusu. O olsaydı daha birinci bölümün ortasına gelmeden onu müdür odasının halısına yatırmıştı bile. Ama o da televizyon dizisinde değil, gerçek hayatta olurdu.

"Merhaba" dedi Resnick.

"Efendim?"

"Onarıma gelmediğim şu bilgisayar hakkında."

"Bilgisayara ne olmuş ki?"

"Çalışmaya başlamış mıydı acaba?"

Lezli başını salladı, kaleminin ucunu ısırıldı. O sabah beş kere telefon etmiş ve beşinde de aynı ukala ses bir saat içinde birini göndereceklerini söylemişti.

Resnick başka bir taktik denemeye karar verdi. "Dönüşümü ne zaman yaptınız?"

"Dönüşüm mü?"

"Bütün kayıtlarınızı diskete geçirmek yani."

"Durun bakayım, bir yıl önceydi sanırım. Evet evet, bir yıl oldu."

"Ondan öncekiler..."

"O küçük kartlarda."

"Diskete kaydolunca hepsini attınız herhalde."

"Şaka ediyorsunuz. Ben atmak istedim, bana kalırsa atardım ama müdür beş yıl saklamamız gerektiğini söyledi. Buna yasal gereklilik yok, değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Gördünüz mü? Ben de öyle söylemişim. Ama söylediğim hiçbir şeyi dinlemez ki, yalnızca hayır'dan anlar, onun için de bağırمام gerekir."

"Erişilebilir durumdalar mı?" diye sordu Resnick.

"Ne?"

"Eğer önemli bir durum varsa kartları kolayca bulabilir misiniz?"

"Önemli bir durum mu var?"

"Hem de çok."

Kadın Resnick'e gözlerini kırıştıtararak baktı; içeri gidip de tozlu dolaplardan kartları çıkarmayı ve o arada müdürün de kışını seyretmesini hiç istemiyordu.

"Çok büyük bir yardımda bulunacaksınız" dedi.

Lezli büyük bir zahmete girmiş gibi içeri girdi ve beş dakika sonra üstüste konulmuş üç çekmeceyle döndü. Sonra tozunu silmek için kâğıt mendil aramaya gitti.

"Beş yıllık kart bu kadar mı?" diye sordu Resnick.

"Üç" kadın haydi diğerlerini de iste bakalım der gibiydi.

Resnick sonuçtan emin olmadıkça talihini fazla zorlayanlardan değildi. Lezli kartları araştırırken o da bir broşürü inceledi. Araştırma kısa sürdü.

"Hepsini yazmamı mı istiyorsunuz?"

"Zahmet olmazsa."

Grabianski adresini G ve G tekstil Fabrikası, Milton Keynes olarak vermişti; son üç yılda otelde iki kere birkaç hafta süreyle kalmış ve bu sonuncu seferinde ziyaretini kısa kesmişti.

Resnick yepyeni bir merakla kadına baktı. "Otelden bugün mü ayrıldı?"

Kadın başını salladı. "Bunu size bu kadar zahmete girme den de söyleyebilirdim. Üç gün önce ayrıldı. Acil bir durum çıkmış. Kendisi söylemedi ama evinde bir olay sanırım, karısı hastalanmış falan gibi."

"Evli demek?"

Lezli başını salladı. "Evli olduğunu söylemedi ama anlaşılır. En azından ben anlarım."

Resnick tarihler yazılı otel antetli kâğıdı aldı: Bu ziyaretlerden birinin araştırdıkları soygunlardan birinin zamanına denk düştüğünden emindi.

"Teşekkür ederim, çok yardımcı oldunuz" dedi.

Lezli uzaklaşan adamın ardından bakarken hâlâ bir yerlerde bir gizli kamera olmadığından emin değildi. O programları öyle yapıyorlardı, değil mi? Camın ardından Resnick'in arabasına bindiğini gördü. Ama televizyon için çekim yapıyor olsalardı adama biraz çekidüzen verirdiler. Elbisesi ütülenir, o berbat kravatu taktırmazlardı.

Lezli'nin emin olduğu bir şey vardı: Bay Grabianski'nin aksine Detektif Resnick'in evinde kendini bekleyen bir karısı yoktu.

19

Dizinin o bölümünün en önemli sahnesiydi. Baş erkek kahraman piyangoda bir milyon sterlin kazanıp yıkılmakta olan evliliğini güçbela onardıktan sonra yeni servetiyle aldığı bir pizza salonları zincirinin yönetim kurulundan eve dönmekteydi. Diğer ortakları aleyhine dönmüş, altındaki şirket BMW'sinden yeni planlarına kadar her şeyini elinden almıştı. Öfkesinden, şiddetten patlamaya hazır bir halde eve dönen adam ailesini yerleştirdiği sahte gotik saraya dönünce karısını havuzda gazete dağıtıcısı gençle suçüstü yakalıyordu. Çok gerilimli ve çok dramatik bir andı ve Harold her nasılsa bir türlü çekimi başaramıyordu.

Mikrofonuna, "Aşağı geliyorum!" diye bağırdıktan sonra kontrol odasındaki koltuğundan fırladı.

Set âmiri, "Harold aşağı geliyor" diye bildirdi.

"Şimdi mahvolduk" dedi biri.

Kadını oynayan artistin bikinisinin bağcıkları yeniden bağlanıp, diken diken olmuş tenini saklamak için vücut kozmetiği uygulandı. Koca stüdyoyu arşınlayarak havasını ve ezberin-deki satırları korumaya çalışıyordu. Yirmi yaşında, kulağı küpeli ve yüzü ergenlik izleriyle dolu genç ise mavi önlüklü makyajcı kızlardan birini sıkıştırmaktaydı.

Mackenzie kan kokusu almış bir köpekbalığı gibi sete girdi. "Bir aksilik mi var, Harold?"

"Düzeltilmeyecek bir şey değil."

Mackenzie o kadar kolay ikna olacak değildi. Harold kolunu başrol oyuncusunun omzuna atıp adamı kenara çekti "Bak, canım, yaptığın şey benim için çok iyi aslında ama bilmem nasıl diyeyim çok hafif bir içedönüklük var."

Aktör duyduklarına inanamayarak yönetmene baktı.

"Eve geldin, işte kazıklanmışsın, yıkılmışsın, teselli arıyorsun ve neyle karşılaşıyorsun? Hissettiğin o öfkeyi, şoku, çaresizliği biliyorum; bunu görebiliyorum, ama bunu biraz da bize göstermelisin." Harold adamın omuzlarını yüreklendirircesine sıktı. "Biraz daha enerji. Burada olanları düşün. Karının kendisine yaptırdığın havuzdan sırlıklam çıktığını görüyorsun. Seni boynuzladığı havuzdan. Ve onu öldürmek istiyorsun. Bunu yalnızca görmek değil, hissetmek, koklamak istiyorum. Tamam mı?"

"Evet, Harold. Anlaşıldı."

"Çok iyi! Mükemmel!" Harold dönüp el çırpı. "Tamam!" diye seslendi set âmirine. "Ben yukarı, çıkar çıkmaz başlayın."

"Herkes hazır mı?" Set âmiri kadının ayağında bugün zümrüt yeşili beyzbol ayakkabıları vardı; sırtındaki eşofmanın arkasında Washington Redskins takımını desteklediği belirtiliyordu. "Sessizlik, lütfen!"

"Tamam!" diyen Harold koltuğuna oturup senaryonun o sayfasını açtı. "Haydi bakalım!"

Robert Deleval alçak sesle, "Ben yalnızca bu sahne olmadığı takdirde dizinin çuvalayacağını söylüyorum" diye mırıldandı.

Kontrol odasının arkasındaki cam bölmede senaristin yanında oturan tasarım yardımcısı kız çikletini ağzının bir yanından öteki yanına aktararak ilgilenmiş pozuna girdi.

"Bu sahne olmadığı takdirde hiçbir şeyin anlamı kalmaz."

"Hiç mi?"

"Hiç. Bu hikâyenin anlamını veren esas nokta bu."

"Eh, bence ..."

"Hayır, bütün senaryo bu..." Robert Deleval ellerini kızın yüzüne doğru sallıyordu. "Bütün hikâye burada düğümleniyor." Ayağa kalkıp kollarını sallamaya devam etti. "Hikâyenin ana ögesi, para ve ihanet temaları hep burada su yüzüne çıkıyor. Havuz kenarındaki o karşılaşmada. Anlıyor musun?"

Kız başını ağır ağır sallayarak adama baktı. Yarım saate kadar yemek paydosu verilecekti.

"Hazır mıyız?" dedi Harold.

Yanındaki Diane Woolf dilini alt dudağı üstünde gezdirerek elini konsolun düğmeleri üzerine yerleştirdi; her nasılsa hem önündeki üç kamera monitörüne hem de senaryo üzerinde aldığı notlara aynı anda bakıyordu.

Harold set âmirine, "Laurence'a söylediklerimi hatırlat" dedi.

"Tamam, Harold. Lütfen susalım artık. Hâlâ biri konuşuyor. Sessizlik, lütfen! Tamam. Kırk yedi, beşinci çekim. Motor!"

Laurence kapıdan iğrenç denecek kadar kötü döşenmiş odaya girdiği anda açık bahçe kapısından havuzdan gülüşmeler ve birinin suya atlamasından çıkan ses duyuldu. Karısı rolünü oynayan artist mikro bikinisine bir havlu bastırarak odaya girdi.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı kadın.

O anda sevgilisi oğlan da gözlerini kameradan ayırmadan kaygılı bir ifadeyle içeri girdi.

"Demek bu kadar parayı bunun için döktüm, öyle mi?" diye bağırdı Laurence. "Evimizi Sodom ve Gomore'ye çevirmen için!"

"Yanıyorsun." Kadın Laurence'in verecek bir karşılık arandığını düşündü. Lanet senaryoda Sodom ve Gomore diye bir şey yoktu!

Harold yukardaki odada bir ıstırap çığlığı attı: Robert Deleval önündeki cam duvarı yumrukladı.

"Şimdi nasıl bir Babil Orosusu olduğunu anladım!" diye gürlledi Laurence.

"Tanrım, şimdi de Othello'ya başladı!" diye inledi Harold.

"Fahişe!" diye bağırarak Laurence kolunu uzatıp şaşkına dönen artistin bikinisinin üstünü parçaladı.

"Kes!"

"Bok!"

"Namussuz!"

"Orospu!"

Harold'un başı önündeki mikrofona indi, bir kere, iki kere. Diane Woolf gözlerini kapadı; yapım sekreteri soluğunu tuttu.

Mackenzie o anda sevinçten parlayan bir yüzle kontrol odasına girdi. "Çok güzeldi, Harold. Müthiş. Bu kere basardın."

Harold koltuğunda döndü, ayağa kalktı ve yumruğunu Mackenzie'nin ağzının ortasına indirdi.

"Biliyor musun, Harold'la bunu hiç yapmayız" dedi Maria.

"Hiç mi?"

"Hiç."

"Şimdilerde mi, yoksa hiç mi yapmadınız?"

"Belki eskiden bir kere. Çok uzun zaman önce. O sefer bile yapmamız yanlıştı."

"Neden?"

"Kafayı çekmişti, ayağı kaydı ve suya düştü."

Grabianski güldü. Maria, şahane bir gülüşü var, diye düşündü. Hiçbir korkusu olmayan bir erkek gibi. Her şeyde olduğu gibi bunda da Harold'dan çok farklı. Harold kendini asla bırakmazdı. İlaç dolabının bir rafı silme müşhille dolu olduğu halde o hâlâ bir kilise faresi kadar kabızdı.

Grabianski badem kokulu köpükleri avuçlayıp Maria'nın kolları ve göğüslerine sürerken, "Zavalılık ne kaçırdığını bilmiyor" dedi.

"Biliyorum." Maria sırtını erkeğe iyice yaslayıp öpüşmek için boynunu çevirdi. Grabianski'nin bacakları arasındaydı. Dilini ağzına sokunca erkeğin yeniden kalçalarında sertleştiğini hissetti. Bu yaşta bunu nasıl yapıyordu?

"Maria."

"Biliyorum."

"Harold söylemesini istediğimiz şeyi söyleyecek mi?"

"Başka ne yapabilir ki?"

"Bilmem."

"O halde?"

"İnsanlar köşeye sıkıştırıldıklarında bazen çok garip şeyler yaparlar."

"Harold mu?" diye güldü Maria.

Grabianski kadının saçlarının boynuna yapışmasına bayılıyordu; kollarının bacaklarının bu kadınla dolu olmasına bayılıyordu.

"Kokain satıcısıyla ne zaman buluşacak?"

"Bilmiyorum dedim ya. Kesin olarak yani. Bu gece herhalde. Stüdyodan çıktıktan sonra." Öne eğilip elini ikisinin arasına soktu. "Kaygılanma. Kaygılanıyor değilsin, değil mi?"

"Hayır." Grabianski başını salladı. Gerçekten de kaygılanması için bir neden yoktu.

"Su soğudu mu?" diye sordu Maria.

"Biraz."

"Yatağa geçelim öyleyse."

"Biraz sonra" dedi Grabianski. "Rahatına bak."

Mackenzie'nin patlayan dudağından akan kan dinmeden Harold çılgın bir hızla Citroen'ini otoparktan çıkarmıştı. Harold bir bira kamyonunu sollayıp önüne geçerken yapımcı sekreteri de yaranın üzerine flaster yapıştırıyordu. Mackenzie telefona, "Bana bak, bana bizim o avukatın adıyla telefon numarasını versene" dedi. Citroen evin önünde durdu.

"Neydi o?" diye sordu Grabianski.

Şimdi yüzü erkeğe dönük olarak bacaklarını sırtında kavuşturmuş, başını geriye atmış olan Maria cevap veremedi.

Sokak kapısının çarpılmasıyla Grabianski durumu kavradı.

"Maria! Kalk!"

"Evet!" diye haykırdı Maria. "Evet!"

Aşağıdan boğuk bir yankı gibi bir ses duyuldu, sonra hızla yukarı çıkan ayaksesleri.

"Maria, neredesin?"

Grabianski kadının kollarını tutup geriye doğru doğruldu. Ayağa kalkıp bacağını ılık sudan dışarı çıkardı, küvetin içinden çıktı.

"Kim?.." Harold banyo kapısının önünde çakılıp kalmıştı. "Sen kimsin?"

Karşısında, dikilmiş erkeklik organından köpükler damlayan çıplak bir adam vardı. Karısı ise adamın arkasında suyun içinde kaybolmaya çalışıyordu.

Harold, Sodom ve Gomora ve Babil satırlarını atladı. "Boğul orada, orospu!" dedi. "Boğul da kurtulayım senden!"

Grabianski sabunlu elini uzattı. "Harold Roy" dedi. "Ben Jerry Grabianski." Bir havlu çekip aldı. "Dışarı çıkalım. Konuşacak pek çok şeyimiz var."

20

Resnick masasının üzerindeki kâğıtları oradan oraya itti: Grabianski'nin Kings Court'ta kalışıyla soygunlar denk zaman dilimlerine düşüyordu. Milton Keynes'e telefon etmiş, Grabianski'nin iş adresi olarak verdiği sanayi bölgesinin bulunduğunu ama bir tekstil fabrikasının bulunmadığını ve Grabianski adında birinin tanınmadığını öğrenmişti.

Resnick güldü. Kendisini uyaran şeyin ne olduğunu şu anda bile söyleyemiyordu. Bir adam kolaylıkla kaçınabileceği bir kavganın ortasına dalıyordu ve kendisi ne bir serseri ne de biraz heyecan arayan bir delikanlıydı. Resnick'in yaşma yakın bir adam eli baltalı bir çeteye karşı çıkmayı seçmişti. Ve ne için? Garson kadının siparişini alıp çayını getirmesinden hoşlandığı için mi? Resnick buna inanıyor muydu? Ben oldum olası çok romantiğim. Bu bir yurttaşın polisin yurttaşları yapmaları için teşvik ettiği şeyi, görevini, yaptı diye hemen zan altına girdiklerini mi gösteriyordu? Dostlarım mahvıma bunun neden olacağını söylerler. Hayır, Resnick'in kafasında bir sinirin zonklamasına neden olan şey Grabianski'nin inanılabilirliğinde olan bir şeydi. İncecik buz tabakası üzerinde dans etmeye alışkın olan adam altındaki suyun ne kadar yakın, karanlık ve soğuk olduğunu görmek için eğilip bakmayı çoktan terk etmişti.

"Naylor!"

Genç memur bilgisayarın başında oturmuş, alt dudağının iç tarafını kemirmekteydi. Bir dosyadan ötekine geçildiğini biliyordu ama bunun için hangi komutu kullanacağını hatırlayamıyordu. Dün gece okumak niyetiyle

el kitabını eve götürmüştü ama gecesi de diğerlerinden farklı geçmemiştir.

"Naylor, o nesneyle evlendin mi yoksa?"

"Özür dilerim, efendim." Naylor kayıt komutunu verip âmirinin odasına koştu.

Resnick masasının arkasına geçip bacak bacak üstüne attı. "Nasıl gidiyor?"

"Gayet iyi, efendim."

"Bu nesnelere bize zaman tasarrufu sağlayacakmış."

"Kesinlikle, efendim. Bundan hiç kuşku yok. Bütün iş sistemi bir kere anlamakta."

"Aradığın kişi Çavuş Millington'dur."

"Evet, efendim."

"O kursa gitmişti."

Naylor başını salladı. Kantinde dedikoduları duymuştu: İçilen içkiler, Stirling Üniversitesi'nden gelen öğretmen, sabahın ikisinde kadın çavuşun odasına giden ve âmirinin kendisinden önce davrandığını gören detektif.

"Al bakalım." Resnick kâğıtlardan birini Naylor'a doğru itti. "Bu Grabianski." Bir kâğıt daha iteledi. "Bu soygunların yapıldığı dönemlerde Kings Court otelinde kalıyormuş."

Naylor bir beklentiyle baktı âmirinin yüzüne.

"Merkeze araştırttım. Bir şey çıkmadı. Kendisiyle başka bir konuda görüşürken bir iş ortağından söz etti. Birlikte seyahat ettiklerini ima etti ama aynı otelde kalmadıkları anlaşılıyor. Millington'un dediğine göre bu öteki adamın adı Grice'miş."

Naylor bunun arkasından ne geleceğini bilerek sessizce içini çekti. "Pekâlâ, efendim. Bütün oteller ve pansiyonlar bu tarihlerde tek başına gelmiş biri için aranacak."

"Aynı tarihlerde gelip aynı tarihlerde gitmiş olacaklar; bu sonuncu kere erken ayrılmışlar, geldikten üç gün sonra."

"Başüstüne, efendim." Eh, korktuğu kadar değildi. Naylor Resnick'in odasından çıktı. Debbie'ye telefon etmeyi düşündü ama sonra karısını güç bir anında, bebeğin altını değiştirirken yakalayabileceği aklına geldi; hatta uyurken. Bilgisayarın başına geçti, disketi yuvasına soktu; saman yığını arasında bu bir tek iğneyi bulma şansı daha fazlaydı.

Resnick sandviç tezgâhının önünde beklerken insanın aklına hiçbir nedeni olmadan bölük pörçük bir şeylerin takılması ne garip, diye düşünüyordu. Ellili yıllarda bir öğleden sonrasını hatırlamıştı: Bir arkadaşı, arkadaşının da sayfiyede evleri olan dostları vardı. O zamanlar sayfiyede evi olmak pek sık rastlanılan bir şey değildi. Londra'dan otomobille bir saat uzakta. Bir çiftlik: Beyazlaşmaya yüz tutmuş yosunlu bir tahtanın üzerinde beyaz harflerle Lower Brook Çiftliği yazıyordu. Tanrım, ne kadar da çekingendi o zamanlar! Meydanda bir duvarın üstünde oturan köylü kızları. "Charlie! Buraya gel, Charlie!" Bir keresinde arkadaşı bir yere gitmişken tek başına yolda yürürken yanına bir kız yaklaşmıştı. Pat. Patricia. Ondan daha uzun boyluydu ve daha büyük görünüyordu ama bu daha büyük olduğu anlamına gelmezdi. "Yapmaya başladın mı o işi?" diye sormuştu. Kulaklarının nasıl kızardığını, nasıl kaçmak istediğini hâlâ hatırlıyordu. Kız köprü'nün boyası dökülmüş parmaklığına oturup kendisini öpmüş, Resnick'in hâlâ gerçekten yapıp yapmadığına emin olamadığı hafif bir dokunuşla elini bacaklarının arasına sokmuştu. "Haydi, Charlie!" diye alay ederek gülmüştü sonra.

Tezgâhın ardındaki delikanlı, "Beklettiğim için özür dilerim" dedi.

"Önemli değil."

Resnick bir beş sterlinlik uzatıp üstünü bekledi. Sonra kesekâğıdı elinde mezeciden çıktı, yıkılmış evlerden çıkarılan ve zenginlerin evlerine yerleştirilmeyi bekleyen bir dizi şöminenin önünden geçti. Ana caddede ışıkların değişmesini beklerken eşofmanlı ve beyaz Reebok ayakkabılı Skelton'un karakoldan hızlı adımlarla çıkarak uzun adımlarla koşmaya başladığını gördü.

Lobide ilk gördüğü yüz, bir an nereden tanıdığını çıkaramadıysa da, Mackenzie oldu. Harold Roy'un yapımçısının burada ne işi vardı? O bir yana, dudağını kim patlatmıştı öyle?

Resepsiyondaki üniformalı memur, "Merkeze gitmeniz daha doğru olur" diyordu.

"Buna vaktim yok. Stüdyoya en yakın karakol burası. Ben de buraya geldim. Tamam mı?"

"Bir aksilik yok ya" diyen Resnick başını cam bölmeye uzattı.

"Bu bey bir şikâyetle bulunmak istiyor, efendim. Bir darp olayı."

"Yolda saldırıya mı uğradınız?" diye Resnick sordu.

Yapımcı kaşlarını çattı. Memur, "İşyerinde bir tartışma, efendim" dedi.

"Harold Roy'la mı yoksa?"

Mackenzie'nin yüzüne bu kere arkadan yumruğu yemiş birinin ifadesi geldi. "O orospu çocuğunu tanıyor musunuz?"

"Bir bakıma öyle denebilir."

"Keçileri kaçırdı. Normal bir konuşma sırasında suratına yumruğu indirdi. Ne bir kışkırtma ne de başka bir şey. Sonra da çekimin ortasında kapıyı vurdu gitti. Adamın ruh doktoruna görünmesi gerek, tımarhaneye kapatılması gerek."

"Devam et" dedi Resnick memura. "İşin bitince raporunu bir de ben göreyim."
Sandviçini daha ambalajından çıkarmamıştı ki, Millington kapısını tıklattı. "Size engel olmayayım, efendim."
Resnick'in böyle bir şeye izin vermeye niyeti yoktu. Millington, âmirinin bir iki dilim turşuyu salata yaprakları ile kıyılmış kuş çiğerin arasına itip ilk lokmayı ısırmasını bekledi.

"Graham?"

"Suzanne Olds'u görmekten memnun olacağım hiç aklıma gelmezdi, efendim. Nasıl yaptı bilemiyorum ama Chao ile oğlu içerde el sıkışıp gülüşüyorlar ve işlerin böyle kızırmış olmasından duydukları pişmanlığı belirtiyorlar. Bir Charlie Chan filminin sonu gibi, efendim."

Millington erken nöbette olduğu zamanlar eve gittiğinde çocuklarından biri ya da diğeri ile oturup televizyonda film seyredirdi. Karanlıklar Kentinde Charlie Chan, Charlie Chan'in Cinayet Seferi (onu en az iki kere görmüşlerdi), Charlie Chan Balmumu Heykeller Müzesinde. Tam yirmi yedi Charlie Chan filmi vardı; oğlu Angel Row'daki kütüphanede araştırmıştı.

Resnick sandviçinden bir ısırık daha alınca sumenin üstüne bir parça tavuk çiğeri fırladı. Millington, eğer ben böyle yeseydim karım beni garajda yaşamaya mahkûm ederdi, diye düşündü.

"Şu Grice denen adam" dedi Resnick.

"Lokantadaki adam mı? Grabianski'nin arkadaşı?"

"O kavgaya karışmadı, değil mi?"

"Hayır."

"Tebirli biri desene."

"Şimdi söylediniz de aklıma geldi, daha fazla bir şey sanırım. Ürkek diyebilirim."

"Fossey'i unutmadın, değil mi, Graham?"

"Yarın, efendim. Şimdi bu iş bittiğine göre."

Resnick işi bitmişçesine başını salladı; Millington odadan çıkmak üzere döndü. "Lynn'i o alışveriş merkezinden çıkaralım artık. Kafasını bozması bir yana, orada daha fazla kalacak olursa ne olduğu ortaya çıkacak."

"Başüstüne, efendim."

Kapı kapandığı sırada telefon çaldı. Mutlaka Jeff Harrison'dur, diye düşündü Resnick. Neden o içki teklifini reddettim ki? Ancak karşısındaki çok başka biriydi.

"Haberler maalesef pek iyi değil" dedi Claire Millinder. Resnick yüzünü buruşturup bekledi.

"Bu sabah az daha evi satıyordum. Sana sözünü ettiğim o aile. Odaların boyutlarını, bahçeyi falan çok sevdiler."

"Sevmedikleri neydi?"

"Evin kentin yanlış tarafında olması."

"Otobüs diye bir şey olduğunu duymamışlar mı? Arabaları yok muydu?"

"Okul durumu. Bir çocukları ikinci sınıfta, diğeri ilkokul sonda, küçük kız da Eylül'de anaokuluna başlıyor. Anne etnik azınlıklara bir şey demediğini ama sevgili yavrusu Asyalılar arasında sekizde bir azınlıkta kalırsa bunun gelişmesi için hiç de iyi olmayacağını söyledi."

"Umarım uygun bir yanıt vermişsindir."

"En zarif mesleki gülümsememle fikir değiştirdikleri takdirde beni aramalarını söyledim."

"Ama aramayacak." Bir duraklama. "Hayır."

Resnick saatine baktı. "Bana haber verdiğin için teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Bak... belki önemli olmayabilir, yani belki hoşlanmayacaksın ama aklıma bir şey geldi."

"Ev hakkında."

"Elbette."

"Söyle bakalım."

"Ama yüzyüze konuşsak daha iyi olacak sanırım."

Resnick yanıt vermedi.

"Bu akşam evde değilsin herhalde?"

Charlie. Ah, Charlie! "Geç gideceğim" dedi.

"Dokuz suları iyi mi?"

"İyi."

"Çok güzel. Kırmızı mı beyaz mı? Ben getiririm."

"Ben sanmıştım ki..."

"Bazı teklifler ayık kafayla yapılmamalıdır."

"Bak..."

"Şakaydı. Şaka ediyordum. Tamam mı?"

"Tamam."

"Ama şarabı getireceğim. Yorucu bir günden sonra rahatlamak iyidir, değil mi?"

Lynn Kellogg sonunda karakola dönüp boşa geçen bir günün daha raporunu yazdıktan sonra midesinden, en

az yirmi metre öteden duyulan uyarı sesleri gelmeye başlamıştı.

Kevin Naylor'u gördüğünde kantin kuyruğunun ortalarına varmıştı. Naylor duvarın dibinde bir köşe masasında oturuyordu. Öne yığılmış, bir kolu yere sarkmıştı; yüzü tereyağlı ekmeğinin üzerindeydi, sağından bir tutam çorbasının içine girmişti.

21

Lynn Kellogg'un evi kentin eski Dantel Pazarı semtindeydi: Düşünceli girişimciler Victoria dönemi fabrikalara birer de şapel yapmayı ihmal etmemişlerdi. On altı saatlik işgününden önce ruhların biraz rahatlaması için. Bu yüksek tuğla binalardan çoğu hâlâ ayakta ve birer birer yenileştirilmekte, hiç olmazsa onarılmaktaydılar. Bunlardan üçünün arasında Lynn'in oturduğu toplu konutlar ve bir dizi otopark bulunuyordu.

Lynn, Naylor'u iç avludan geçirip birinci kata çıkardı. Kapının içine bırakılmış postada her zamanki renkli broşürler, banka kredi teklifleri ve annesinin salı ve perşembeleri alışverişe çıktığı günler mutlaka attığı Thetford damgalı mektuplar vardı.

"Ceketini çıkar, Kevin. Ben de su ısıtayım."

Oturma odası küçüktü; saksılarda çiçekler, rastgele açık bırakılmış cep kitapları, radyatör üzerinde bir üniforma gömleği ve bir havlu.

"Çay mı, kahve mi?"

"Hangisi kolaysa."

"Kevin."

"Çay."

"Kahve seni uyanık tutar ama."

"Öyleyse kahve olsun."

Lynn mutfaktan fincanları getirdiğinde Naylor Sneintori Market'te müzayededen aldığı yüksel arkalı koltukta kaykılmış uyuyordu.

Harold Roy'un geçirecek bir saati olduğundan Hockley'de bir Şarapçıya girmişti. Bildiği tek şey sakin bir yere girip bir iki kadeh içmek, belki de bir yemek yiyip olayları düşünmekti. Ve de ne söyleyeceğini.

Ama aradığı yer orası değildi.

Işıklar masalardaki mumları gerekli kılacak kadar loş ve içersi tenhaydı. Ancak müzik konuşmayı güç, düşünmeyi imkânsız kılacak derecede yüksekti. Harold da birini ararmış gibi yapıp kendini hemen dışarı attı. Saatine baktı. Elli dakika sonra Alan Stafford ile karşı karşıya gelecekti.

"Bak Alan, bence..."

Köşedeki pub'a gidip duble bir votka tonik ısmarladı, şöminenin önündeki uzun sıraya oturdu. İçerde birkaç kişi, öğrenci olabilecek bir iki genç, başkasının karısı olduğu açıkça belli olan bir kadınla konuşan kahverengi takım elbiseli bir adam, masa masa dolaşan bir köpek vardı.

Maria'nın sadakatsizliğim ilk tepkisi beklenmedik ve tasarlanmamış bir şey olmuştu: Öfke, düşkünlüğü, şok. Saatler sonra olayı başka bir ışık altında görüyordu. Biri o yorgun ve yaşlı vücuttan zevk almak istiyorsa bundan ne çıkardı? Akıl almayacak kadar uzun bir tünelin ucunda bir ışık görünmüştü işte: Kadını elinden alıp giderdi belki, her sabah o sırtı görerek uyanmanın romantikliğe ne yaptığını biraz da o herif, o Grabiński görsüdü.

Olağanüstü. Olağanüstü adam.

Harold'un artık ortak sorunları olduğunu anladığı konudaki teklifi gibi. Bunu bilmek Harold'u her nasılsa güçlendiren, bir tür dayanışma duygusu veriyordu. Stafford'la karşılaşmaktan, durumun kendisi için kötü bir gidişe yöneleceğinden korkuyordu. Başka ne olmuş olursa olsun, Harold Stafford'ı elindeki bıçağı unutamıyordu. Ama Grabiński işin esasına bakıldığında Alan Stafford'un bir işadamı olduğunu belirtmişti. Bu da işti. Kişisel bir şey değildi.

Kadehine bakıp da boşalmış olduğunu görünce şaşırıldı.

Bara dönerken eğilip köpeği okşadı. Bir kediyi bile en son ne zaman okşadığını hatırlamıyordu. Kendini iyi hissediyordu artık: Kurtuluşa kavuşmuş gibi. Bir duble votka daha ısmarladı.

Lynn daha fazla erteleyemezdi. Kevin hâlâ uyuyordu ve kendisi de gömleğini ütölemiş, yarın yıkayacağı çamaşırlarını ayırmış, gaz ocağını temizlemiş, mutfak raflarının tozunu almıştı. Mektup şöyle başlayacaktı: Sevgili Lynn, şikâyet etmek istemiyorum, senin de işinin kolay olmadığını biliyorum...

Ama.

Ama teyzesi Diss'e taşındığından beri konuşacak bir yakını kalmamıştı; doktora son gittiğinden bu yana başındaki o gidip gelen ağrı hiç geçmemişti... Lynn, yavrum, kimi zaman kafamın içine kızgın bir maşa bastırılıyor sanki ve ağrılar geçene kadar gidip karanlıkta oturmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Lynn kaşığı sapıyla zarfı üst tarafından yırttı. Annesinin titrek yazısı, Woolworth mektup kâğıdına mavi Bic tükenmeziyle.

Sevgili Lynn...

Lynn herhalde haftalardır en uzun kesintisiz uykusunu uyuyan Kevin Naylor'a baktı. Birlikte yaşadığı adam

bisikletine atlayıp gittiğinden bu yana evine ilk kez bir erkek giriyordu. Bir çekmecenin arkasında adamın aceleyle giderken bıraktığı bir lastik yama takımı vardı. Lynn onu atmaya niyet etmiş ama her nedense bir türlü fırsat bulamamıştı.

Lynnie, sorun baban. O bin iki yüz tavuğu öldürmek zorunda kaldığından beri...

Lynn elinde bastonu, sırtında naylon yağmurluğu, ayağında uzun çizmeleriyle kümesler arasında gidip gelen zayıf adamı hayal edebiliyordu.

Kevin, uyan artık! diye düşündü.

Harold Roy o kadar keyifliydi ki, randevusuna geç kalmıştı. Yolda yürürken kafası kurtuluş hayalleriyle doluydu. İşe de lanet olsun, Maria'ya da! Parasıyla yatırım yapıp Dean ormanında küçük bir ev alacak, bir kitap yazacaktı. Belki bir de köpek alırdı.

"Hangi cehennemdeydin?"

"Hey!" Harold aşırı bir neşe gösterisiyle ellerini salladı, "Dostlar arasında birkaç dakikalık bir gecikme nedir ki?"

"Sarhoş musun?"

"Keyifliyim." Harold iskemlesini biraz daha yaklaştırdı. Başka bir pub. Müzik daha eski ve daha az gürültülü. Harold, Neil Sadaka'nın sesini tanıdı. Radyo Gem-AM istasyonundaydı. "Keyifliyim" dedi.

"Sen sarhoşsun."

"Hayır, hayır." Parmağını Stafford'un kadehine uzattı. "Ne içiyorsun?"

Stafford masadan geriye çekildi. Pub'da yalnızdılar. Karşısında sırttan gülünç surata bir yumruk savurmamak için kendini güç tutuyordu.

Harold, Stafford'un kadehini kaldırarak, "Bira mı?" dedi.

"İstemez."

Harold ayağa kalkıyordu. "Ben bir votka içeceğim."

"Bok içersin!" Stafford Harold'u yerine oturttu, yüzün yüzüne yaklaştırdı. Kendi sardığı o incecik sigaraların kokusu geldi Harold'a. Pipo tütünü.

"Bana söyleyeceğin şeyler, bitirmemiz gereken bir iş var. "Doğru" dedi Harold.

"Bırak da..."

Stafford adamı ikinci kez çekip yerine oturttu. "Bara doğru bir adım atacak olursan..."

"Tamam tamam, ille de kendin almak istiyorsan, al bakalım. Double votka tonik. Buzlu ve limonlu."

Stafford kalkıp barmene seslendi: Votka ve bir büyük bira.

"Bu şey mi...?" diye sordu Harold.

"Ne?"

"Şey mi?"

"Ne?"

"Söyleyen Connie Francis mi yoksa Brenda Lee mi?"

Lynn'in sonunda Naylor'u hafifçe dürtüklemesi ve erkek gerinip esnerken utanarak beklemesi gerekti. Saat kaçtı? Beşi beş mi geçiyordu? Naylor elleri arasına sıkıştırılan kahve fincanının hâlâ ılık olmasına şaştı.

"Daha uzun uyuduğumu sanıyordum."

"Uyudun. Öteki kahveyi döküp bunu yeni yaptım."

"Ne kadar...?" Naylor saate bakınca birden ayaklandı. "Debbie..."

"Sakin ol." Lynn adamın koluna dokundu. "Ben ona telefon ettim."

Naylor'un gözleri kasılarak çevresine bakındı. Debbie ne düşünecekti? İşten geç çıkacağı zamanlar mutlaka telefon edip bildirirdi. Ve o zamanlar hep işindeydi, oysa şimdi...

"Kaygılanma. Aramızda bir ilişki olduğunu düşünmüyor." Bunu düşünmeden, söyleyeceğini bilemeden söylemişti; pembe dizilerden çıkma bir söz.

Naylor ayağa kalkmıştı, gözleri huzursuzlukla çevresinde dönüyordu.

"Kevin." Lynn fincanı erkeğin elinden alırken elinin tersi erkeğin parmaklarına sürtündü. Bunu bilerek mi yapmıştı? Bilerek yapmanın ne anlamı vardı ki? "Kevin, Debbie'ye senin domates çorbanın içinde uyuyakaldığını söyledim. Eğer kuşkulanaacağı bir şey olsaydı telefon edip burada da uyuduğunu söylemezdim."

Söyledin ama, diye düşündü Lynn; eğer bir şey olmuş olsaydı ve sen de zekiysen.

Naylor telefona döndü. "Onu arasam iyi olacak."

Lynn'in eli erkeği ikinci kez durdurdu. Naylor'un yüzünde kalan renk de hızla kayboluyordu. "Konuşmak istemiyor musun?" diye sordu Lynn.

Naylor elini uzattı. "İstiyorum ama başka bir zaman."

"Şunu hele doğru dürüst anlayayım, Harold." Ne yapıyordu? Bu maskara kılıklı medya tipinin sanki kıtlık varmış gibi birbiri ardından votkaları içişini bir saattir seyrediyor, söylediklerini dinliyor, onu ciddiye alıyor ve

şimdi de Harold diyordu. Sanki arkadaş falanmışlar gibi. Ya da ortak. Ne yaptığını sanıyordu! Ama ne yaptığını biliyordu. Bir kilo kokaini yeniden ele geçirmenin en iyi yolunu arıyordu. Başında aptallık ettiği için bunu hak etmişti doğrusu. Bak Harold -hayır, o zaman onu adıyla çağırmış değildi; o zamanlar yalnızca moda olduğu için kokaine yeni başlamış, yaşını başını almış bir yuppi idi. Pahalıysa iyi olması gerekir. Burnunu mala biraz fazla daldırılmış ve bağımlısı olmuştu. Bak, demişti Stafford, benim bir sorunum var, hem sen bir prim kazanmış olursun, malsız kalmazsın, hem de bana yardım edersin. Hepimiz serbest pazar ekonomisinden yana değil miyiz?

Ve malı Harold'a verip sağlam bir yere saklamasını söylemişti.

Şimdi de millet mal istiyor, para istiyor, yaptığı anlaşmalara uymasını istiyordu. Üzerinde aşırı bir baskı vardı.

Alan, yerine göz dikmiş o kadar insan varken, ayakta kalamazsın. Yalnızca onlar değildi peşindekiler; yerini de stokum da üç haftada üç kere taşımıştı. Narkotik ekibinin iki adım önünde olmalıydı, bir adım yetmezdi.

"Harold..."

"Efendim?"

"Sana saklaman için verdiğim paketin çalındığını ve hırsızın şimdi benimle buluşup malı bana geri satmak istediğini söylüyorsun, öyle mi?"

"Bir indirimle."

"Yok canım!"

"Değerinin üçte ikisine."

"Üçte ikisiymiş, bok!"

"Ne kadar öyleyse?"

"On bin."

Harold Stafford'un yüzüne güldü; aslında gülmek değil de, kıkırdamaktı aslında. Arka planda Dion aşkta yalnızlıktan sözediyordu.

"On iki."

"Bu malın onun tam iki katı değerinde olduğunu öğrendim" dedi Harold.

"Bağırma."

"Kusura bakma. Onun iki katı."

"Benim için değeri o kadar belki. Ama sana ve kalın kafalı dostuna getireceği yalnızca kodestir."

"Beni korkutmaya çalışıyorsun, anladım" dedi Harold.

Seni dışarı çıkartıp çevire çevire dövmek isterdim, diye düşündü Stafford. "On dört bin" dedi. "Başı da sonu da bu. Son söz."

"On beş."

Alan Stafford tütün kutusunu kapattı, sigarasından bir nefes çekti. Yürümeye başlayarak, "Hoşça kal, Harold" dedi.

"Tamam."

"Tamam ne?" Stafford dönmek için acele etmedi.

"Senin dediğin olsun. On dört."

Stafford oturdu. "Parayı bulmak için iki gün gerek. Sana telefon ederim."

"Olmaz" dedi Harold.

"Ne yapayım yani? Çığırta mı çıkartayım?"

"Şey var da..."

"Ne?"

Harold o kadar uzun ortalarda kalamayabileceğini düşündü. Ama kalmak zorundaydı. Maria ile Polonyalı hırsız yukarda düzüşürken aşağıda oturup telefonun çalmasını bekleyecekti.

"Telefon edersin" dedi.

"Edeceğimi söyledim ya."

"İki güne kadar?"

"Öyle bir şey işte."

"Bir içki daha ister misin?"

"Hayır." Stafford kapıya yaklaşmıştı. "Bir içki daha istemiyorum, Harold."

Hah, umurundaydı sanki? Ben bir tane daha içerim. Votka. Ondan esaslısı yok. O bir kilo malın bir kısmının şimdi yatak odasında olmasını istedi. Ama mal gitmişti. Çalınmıştı. Kaybolan şey şimdi bulundu: Sevinin! Barmene, "Hey, sen kayıp kilonun esrarını biliyor musun?" diye sordu.

"Votka mı?" dedi barmen.

Harold başını sallayarak tezgâhın üstüne bir beş sterlinlik attı.

Nasıl bir köpek seçeceğini düşünüyordu. Şarkıyı okuyan Pattı Page miydi yoksa Lita Roza mı? İkisini birbirinden ayırmakta hep güçlük çekerdi.

Lennie Lawrence, St. Anne'da doğmuştu. Namussuzlar kenti yerle bir edip modernleştirmeden önce. Resnick insanlara ev içinde tuvalet ve banyo vermenin neden bu kadar yanlış bir şey olduğunu anlayamıyordu; üstelik Wollaton'da müstakil bir ev almak o eski evlerin dip dibe oldukları eski zamanların özlemi demek değildi.

"Bu saldırı olayına neden bu kadar düşüyorsun, Charlie? Medyaya girmek mi istiyorsun yoksa?"

"Harold Roy" dedi Resnick. "Onunla bir kere daha konuşmak isterim. Evindeki hırsızlıkta beni rahatsız eden bir şey var. Karısının ifadesi tutarsız."

"Sigorta dolandırıcılığı mı sence?"

Resnick omuzlarını silkti. Maria Roy'un gayet açık olan yanlış eşkal teşhisini açıklamıyorsa da, olasılıklardan biriydi o da.

"Şansları açık olsun, değil mi, Charlie?"

"Belki, efendim."

"Çok tedbirlisin. Açık vermeme konusunda aramızda şampiyon sensin diyebilirim. Özellikle kurallar konusunda; doğru doğrudur, yanlış yanlıştır. Biraz da pürütensin galiba, Charlie Resnick."

"Belki, efendim."

"Belki, efendim" diye Lennie Lawrence, Resnick'in sesini taklit etti. "Ser verirsin sır vermezsin, ha?"

"Bu şikâyete biz bakabilir miyiz şimdi? Sizinkileri dışlamadan tabii."

"Öylesi daha iyi olacak, Charlie." "Başüstüne, efendim."

Resnick kapıya vardığında Lawrence arkasından seslendi. "Bizimki..."

"Skelton mu?"

"Neden öyle sinirli olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Resnick başını salladı. "Yok, efendim."

"Geçen sabah epey sinirlendi. Özel bir şeye değil ama. Öyle, birdenbire. Kendisine hiç uymayan bir davranış. Erkek menozu gibi. Ani sıcaklık falan. Pekâlâ, Charlie. Beni geliş. melerden haberdar edersin."

"Olur, efendim."

Resnick Jack Skelton'un kapısı önünden geçerken bir an kapıyı tıklatıp emniyet âmirine ne olduğunu sormayı düşündü. Ama yapmadı tabii; bu verdiği garden partilerden birinde Kraliçe'nin yanına yaklaşip kibarca bağırsak hareketlerini sormaktan farksız olurdu.

Midlands minibüsü sokağın karşısında, yokuş boyunca sıralanan ağaçlardan ikisinin arasına park edilmişti. Alf Levin, Resnick'in gelişini yan aynadan gördü, sigarasını söndürüp yere fırlattı.

Kapıya doğru yürüyerek, "Mayıs'ta bundan kötü havalar görmüşümdür" dedi.

Dizzy taş duvarın üstünde kıcını göstererek dolaşıyordu. Alf Levin yaftayı göstererek "Satıyor musunuz?" diye sordu, "Satmaya çalışıyorum."

"Geçenlerde stüdyoda biriyle konuşuyordum. Elstree kapandığı zaman gelmiş. Ve gelenlerin çoğu gibi Lincolnshire'da küçük bir yer almış. Küçük bir köyde. O zaman fiyatının ucuzluğuna inanası gelmiyormuş. Güneyde o paraya köpek kulübesi alamazmış. Her neyse, şimdi aldığına bin pişman. Yerel pub'da doğru dürüst bir bira yokmuş ve rüzgâr sert estiğinde Sibirya'dan doğruca üstüne geliyormuş. Geceleri karısı ve elektrikli battanieresine rağmen hâlâ üşüyormuş. Bu havada bile."

"Bütün bunları anlatmanın bir amacı var mı, Alfie?"

"Bir buçuk yıldır satamamış da."

"Teşekkür ederim. Günüme neşe kattın doğrusu."

Alfie bir sigara daha yakıp ilk nefesi çektikten sonra avucunun içine aldı. "Ama bu katabilir, Bay Resnick." Resnick parmağını Dizzy'nin kulağının arkasındaki kısa tüylerin arasından çekip bekledi.

"Gammazlık hakkında fikrimi değiştirmiş değilim. Soygunlar konusunda işinize yarar bir şey de bilmiyorum aslında.."

"Ne var öyleyse, Alfie?"

"Hani çevrede dolaşan biriyle ilgileniyordunuz ya."

"Seyrek saçlı. Ayakkabılarını pek beğenmemiştin."

"Adı Stafford. İşi uyuşturucu. Ve yalnızca sigara değil."

"Emin misin?"

"Tanrı şahidimdir."

"Belki de..."

"Hayır, Bay Resnick. Hiçbir şey söylemedim, sizi de görmedim. Beni mahkemeye çağırırsanız dilsiz rolü oynarım. Ama onun yaptıkları insanı nereye götürür ancak Tanrı bilir, şırıngalar, bu HIV işi falan. Bir an önce deliğe tıklması gerek."

Dizzy sabırsız bir hareketle atlayıp sokak kapısına doğru yürüdü.

"Sana borçlandım, Alfie." Levin başını salladı.

"En azından bir fincan çay içersin artık." Alf Levin eve baktı. "Başka bir sefere, Bay Resnick. Burada değil, stüdyo kantininde." Omuzlarını içine çekerek yürüdü, bir şey sorabilir miyim? Evli misiniz?"

"Artık değil."

"Tek başınasınız, ha." Yine eve baktı. "İçerde çok yalnız olmalısınız."

"Teşekkür ederim, Alfie."

"Bir şey değil."

Resnick yerel narkotik ekibinden tanıdığı Çavuş Norman Mann'ı düşünmeye başlamıştı bile. Mann'ın numarası kendisinde var mıydı, eğer yoksa telefon rehberinde kayıtlı mıydı acaba?

Bir şey sorabilir miyim...

Resnick üç dilim jambonu, hardal ve Jarlsberg peyniri dilimlerini kızarmış ekmeğine yerleştirirken eski karısının mektubunu okumadan yırttığı için bir an pişmanlık geçirdi.

... evli misiniz!

Buradan taşınırsa nereye gidecekti? Karısının mektuplarının kendisini bulamayacağı bir yere. Hoş, mektuplar da o kadar çok değildi ya. Bu yıllardır ilkti. Ondan önce ardarda üç tane gelmişti. Biri daha fazla nafaka almak için mahkemeye gideceği tehdidi, ikincisi sınırlarına hâkim olamadığını, işinden atıldığı için kötü durumda olduğunu ve özür dilediğini bildirmişti -özür dilerim, Charlie, seni bir daha rahatsız etmeyeceğim. Aradan üç ay geçtikten sonra da emlakçı kocasıyla yaşadığı evi, yukarı yatak odası penceresinden Snowdon'un görüldüğünü anlatan o garip mektup. Sanki uzak bir akrabasına yazarmış gibi. Resnick o mektubu neden gönderdiğini, yazarken ne düşünmüş olacağını bilemiyordu. Belki de aradaki yüzlerce mil ötesinden bir dostluk. Kadının nedeni ne olmuş olursa olsun mektupların arkası kesilmişti. Ve uzak dostlar için bile yıllar çok uzun bir süreydi.

Artık değil.

Resnick kendi ruh halini gösteren işaretlerden ikisini çok iyi bilirdi: Biri kahve içmemesi, ikincisi parmakları plak koleksiyonu üzerinde dolaşırken içlerinden birini tutup çekmemesi.

Cazdan bıkan bir insan hayattan bıkmış demektir. Biri mi söylemişti bunu? Eğer söylemişse bile gerçekliğinden bir şey kaybeder miydi? Bu ruh durumundayken senden hiç hoşlanmıyorum, dedi kendi kendine.

Norman Mann'ın telefon numarasını buldu, detektife kendisini araması için mesaj bıraktı. Sonra bir avuç siyah Kolombiya kahvesi öğüttü, makineden süzülürken başında bekleyip Miles ve Bud kucağında olduğu halde sandviçinin kalanını yedi. Zil çaldığında Claire Millinder'i de, kendi kendini zorla davet ettirdiğini de unutmuştu.

"Kırmızıda karar kıldım." Kadın kapıdan bir adım beride duruyordu; uzun yünlü bir manto, altında kısa siyah bir etek, geniş çizgili tayt, yüzünde çevresini aydınlatan bir gülümseme. Bej bluzu omuzlarının yumuşaklığını ortaya çıkaracak kadar boldu ve her ne kadar elışı yapacak bir tipi yoksa da, kendisi örmüş olabilirdi.

Resnick'in yanından geçip içeri girdi. "Yeni Zelanda şarabı aradım ama sonunda bunda karar kıldım. Murray vadisi. Aussie Shiraz." Erkeğe döndü. "İyidir ama." Şimdi de şişeyi uzatıyordu. "Yol boyunca sıcak tuttum."

Resnick şişeyi aldı, önden mutfağa girmesini bekledi. Kadının gözleri parlıyordu, yanakları kızarmıştı, yanından geçerken omzu sürtündü.

Claire çömelerek Bud'ı okşadı. Resnick'in eteğinden yukarı bakmaması çok güçlü. "Günün iyi geçti mi?"

"Eh, şöyle böyle."

"Yorgunsundur herhalde."

Resnick karşılık vermedi. Şişenin mantarını çıkartıp ortaya koydu; şarabın soluk alması için beklenmesi gerektiğini biliyordu ama bunun süresini ve nedenini hiç öğrenmemişti.

"Sen aslında şarap içmezsin, değil mi?" "Şişe açacağım var ya."

"Benim de tenis raketim var ama Wimbledon'a katılacak değilim." Claire kalkınca Bud uzaklaştı. Erkeğin beline baktı. "Seni daha çok biracı olarak gördüğümü söylemek istemişim."

"Bu bir süre kalsın mı?"

Claire gülümsedi. "Şimdi tam zamanı."

Resnick oturduğu yerde kadehi parmakları arasında çevirerek odanın içinde dolaşan kadına bakıyordu. Plakları, kitapları, atılmayı bekleyen gazete yığını, duvarlarında asılı herhangi bir şey olmaması.

"Fotoğrafi yok değil mi?"

"Kimin?"

"Bu evi birlikte aldığın kişinin. Karının."

"Sen bir tekliften söz etmiştin."

Kadın Resnick'in konuyu değiştirme çabasına aldırış etmeden, "Bu da hatırlamanın hâlâ ıstırap verdiğini gösterir" diye devam etti. "Ya o ya da onu aklından tümüyle çıkarmışsın." Koltukta huzursuzlukla oturan erkeğe bakınca buraya gelme fikrinin, olup olmadığını daha önce bir saati bir şarap barında geçirmenin anlamsızlığını, aceleciliğinin adama hiç de hoş gelmeyeceğini bildiğini düşündü. Ama umursamazlık bir kere geldi mi, nasıl def edilebilirdi ki?

"Biraz müziğe ne dersin?" Claire erkeğin karşısına oturup şarabını yudumladı.

"Ne istersin?" "Sen seç."

Resnick, Rachel'le bu durumda olduğunda işi kolaydı; karısının ne dinlemek istediğini bilirdi, onu ta kalbine gidecek küçük mesajlar dolu şarkılarla etkileyebilirdi.

Claire onun duraksayarak öne eğilmesini seyrederken bir an için kalkıp yanına gittiğini, ellerini omuzlarına bastırıldığını, erkek dönüp baktığında uzamış sakalının hafifçe yüzüne değdiğini hayal etti.

Ellington'un 1940 tarihli "Jack The Bear" parçası başladı. Jimmy Blanton'un kontrbası melodiyi piyanodan aldı.

"Charlie" dedi Claire. "Sana Charlie mi diyorlar?"

"Bazıları."

"Epey eski moda bir ad, değil mi?"

"Belki."

"Ben sevdim ama. Seni kolay yaklaşılabılır biri yapıyor sanki."

Resnick birahanedeki Guinness ya da Czech Budweiser'i yaptığı gibi başına dikmemeye çalışarak şarabı yudumladı. Sandviçi yediğinden bu yana saatler geçmiş gibiydi, belki geçmişti de. Karşısında her gün yaptığı işten, insanlardan, karşılaştığı erkeklerden bıkmış olan cazip bir kadın vardı. İngiliz polisleri esaslı insanlardır. Hayır, bunu eski filmler dışında artık pek duymazdınız. Yine de yaptığı işte bir şey vardı; belki de yasadışı olanla kaynaşması, bir adım fazla atmak gibi.

Claire Millinder güzeldi, çekiciydi ve bunun kendisini şımartmadığını biliyordu. İnsan onun giyinmekten zevk aldığını hissediyordu. Kendine güveni vardı ve Resnick pek isteyerek de olmasa hafif pişkinliğine hayrandı. Bütün bunlar neden yetmesindi ki?

Kadın North Island'da bir çiftlikte yaşadığı günlerden söz ediyordu. Şarabı biraz fazla hızlı içiyorlardı, Resnick'in başı dönmeye başlamıştı. Ama kadın şişeyle yaklaşınca kadehini doldurmasına ses çıkarmadı.

"Evine bir alıcı bulamadığım için üzgünüm."

"Önemi yok." Kadın Resnick'in koltuğunun kenarında oturuyordu, şişe ayaklarının dibindeydi. "Elinden geleni yaptığına eminim."

"Yaptım da."

Claire parmaklarını erkeğin kolunun üst kısmından geçirdi. Resnick yüzünü ona doğru kaldırırken kadının tırnakları yanağına sürtündü.

"Neden bu kadar çekici bir erkek olduğunu biliyor musun Charlie? Ben bilemiyorum doğrusu."

"Belki de değilim o halde."

Claire gülümsedi. "Tamam, değilsin tabii."

Dili erkeğin ağzının içinden önce dişlerini araştırdı. Kadının dudaklarının içleri yumuşacıktı ve elbette şarap tadındaydı. Neydi? Kara üzüm mü? Eli yanlışlıkla kadının memesine değdi ve elektrik çarpmış gibi geri çekildi.

"Charlie, seni aynı zamanda hem öpüp hem de gülemem." "Hangisini yapmayı tercih edersin?"

Johnny Hodges, Ellington'un "Warm Valley"sine başlamıştı. Yere kayarlarken Claire ayakkabılarından kurtulurken devrilmekte olan şarap şişesini yakalamayı başardı. Parmaklarını gıdıklayan şey kedilerden biriydi herhalde. Resnick kadını ağırlığı altında ezmek istemeyerek yana kaydı. Claire'in parmakları gömleğinin düğmelerini çözüyordu. "Emlakçın olarak ebeveyn yatak odasını görmem gerek" dedi.

Resnick yerde yuvarlanarak uzaklaştı. "Yapma" dedi Claire. "Ne yapmayayım?"

"İçini çekme. Derin derin iç çekecek, sonra gözlerini kapayıp hafifçe başını sallayacaktın. Buna gerek yok. Tamam mı?" Claire ayağa kalktı, eteğini silkeledi, taytının çizgilerini düzeltti. "Daha önce de olmuş bir şey" dedi. Gülümsedi. "Pek sık değilse de."

Resnick kendi oturma odasının yerinde bağdaş kurmuş otururken kendini bir garip hissetti.

Claire elini uzatıp kalkmasına yardım etti. "Senin için ne gerek, Charlie? Gerçek aşk mı?" Resnick sıkılarak başını çevirdi. "Herhalde."

"Ah, Charlie!" Claire erkeğin kolunu sıktı, karnını okşadı, boynuna hafif bir öpücük kondurdu. Mutfağa doğru çekiştirerek, "Açlıktan bayılıyorum" dedi. "Mutlaka bir şeyler bulmalısın. Ayrıca aç karnına o şişeyi bitirirsek karşı karşıya uyuya kalırız ki, bu hiç olmaz."

Claire tabağına bakarak, "Sen yalnızca sandviç mi yersin?" diye sordu.

"Çoğunlukla."

"Ama şimdi yemiyorsun."

"Daha önce yedim."

"Bunlardan mı?"

"Ona benzer bir şey işte."

"O zaman neden bir tane daha yemediğini anladım."

"Sevmedin mi?"

"Yoo, hiç fena değil. Yalnızca bundan sonra bir hafta yemek yiyemem sanırım."

"Senin teklifi konuşmaya vakit bulamadık" dedi Resnick. "Yani, konuştuğumuzu sanmıyorum."

Claire güldü, konuşmak için lokmasını yutmayı bekledi. "Satılmayan yerler için -burası satılmaz diyor

değilim, ha- malsahipleriyle kısa vadeli bir kira konusunu gündeme getiririz. Üç ay, en fazla altı ay. Böylece hem bir gelir vardır hem de evi yine alıcılara gösterebiliriz. Eğer insanlar gidecek bir yer bulmuşlarsa, örneğin işi gereği taşınması gerekiyorsa, bu durumda herkes memnun olur."

"Ben burada kalmayı tercih ederim."

"Dediğim gibi, şu anda konuşuyor değilim. Yalnızca düşünüyorum. Eğer bahara kadar kimse çıkmazsa..."

"Ve ben de hayalimdeki bekâr evini bulursam..."

"Evet, tam öyle işte."

"Bilemem."

"Tabii çeşitli güvenceler vardır."

"Yabancıların evimde olması..."

"Charlie, evini kime satacaktın? Dostlarına mı?"

"Satmak ve kiralamak aynı şey değil. Ya satılmazsa..."

"Hiç mi?"

"Hiç."

"Bir emlak ergeç mutlaka satılır."

"Ama buradan çıkarsam ve sonra herhangi bir nedenle geri dönmek zorunda kalırsam..."

"Charlie." Kadının yaklaşmasında cinsel bir şey yoktu artık; bedensel yaklaşmadı ama ihtiras uçup gitmişti. "Sen buradan gitmek istemiyorsun, değil mi? Burası evin; burada rahat ediyorsun."

Resnick'in bakışları kadının başının ötesine çevrilmiş, bambaşka şeyler görüyordu. "Belki de sorun bu."

Claire erkeği hafifçe yanağından öpüp geriledi. "Dost muyuz, Charlie Resnick?"

Şimdi gülen Resnick'ti. "Belki."

Claire şakadan bir ciddiyetle, "Charlie, burada büyük bir taahhütten söz ediyor değiliz."

"Bak" dedi Resnick. "Şarap bitti ve buzdolabında iki şişi biram var."

Charlie içeri dönünce kadına Mose Alison, Ben Webster, Al Tatum ve erken dönem Lester Young çaldı. Claire üniversitede okurken garsonluk yaptığını, yazları kivi topladığını anlattı. Resnick dinliyor, başını sallıyor, arada sırada sorular soruyordu; ama kafasının gerisinde hep kadının daha önce söylediği bir şey vardı.

"Claire."

"Efendim?" Kadın dilini alt dudağının üstünde kıvrarak erkeğe baktı. Uzun bira kadehini iki eliyle kavramıştı. Resnick o anda kadına doğru yönelip onu ağızından öpebilirdi.

"Hani daha önce bir kiralamadan söz ediyordun, Grabianski adında biri için böyle bir şey yapmış olabilir misin?"

"Erkek mi kadın mı?"

"Erkek."

Claire başını salladı. "Çok rastlanan bir ad değil. Yapmış olsam hatırlardım."

Resnick, Grabianski otelinden ayrıldıysa takma bir ad kullanmak için bir nedeni olabilir, diye düşünüyordu. Claire'e adamı tarif etmeye çalıştı.

"Sana benziyormuş" dedi Claire. "Öyle birini görmedin mi?"

Kadın gülümseyerek başını yana eğdi. "Görseydim hatırlardım" dedi.

Plak sona erince birasını bitirdi ayağa kalktı. "Artık gitsem iyi olacak."

Kadın kapıda durdu. "Bazı erkekler kadınları tahakküm edecek ya da düzecek nesnelere olarak görür. Çoğu aynı beş dakika içinde ikisini de yaparlar. Talihin varsa on dakikada. Sen onlar gibi değilsin."

Resnick teşekkür ederim diyecekti ama demedi; bunun bu kadar basit olduğunu sanmıyordu.

"İyi geceler, Charlie."

"İyi geceler."

Resnick mutfağa doğru yürürken biz herhalde yalnızca kiralık evlerde uzmanlaşmış kurumları araştırıyoruz, diye düşündü; Claire'inki gibi firmalar hiç aklımıza gelmemiştir bile.

Ertesi sabah ilk iş bunu düzeltmek oldu. Resnick'in ilgisini çeken uzun süredir satılmayan ve bu piyasada iyi bir kârla satılması mümkün olmayan bir çatı katı oldu. Kira anlaşmasını imzalayan adam nakit ödemiş, eve hemen taşınmıştı; kiralama süresi işini bitirdikten sonra çekip gitme isteğine uygun olarak çok kısaydı.

İki arkadaşına alternatif bir ikametgâh bulan Grabianski değil Grice'ti ama. Ve Trevor Grice'in iş adresi Milton Keynes'teydi.

23

Lloyd Fossey kentin kuzeyindeki küçük bir maden kasabasının beş aileden dördünün koşullu tahliye edildiği ya da yoksulluk yardımı aldığı bir sokakta büyümüşü. On altı yaşında okulu terk etmiş, başı birkaç kere belaya girmiş, kendisini daha fazla eğitim görmesi için tekrar okula dönmeye ikna eden bir kıza âşık olmuştu. Kız çok geçmeden gitmiş ama Fossey'deki düzelmeye kalmıştı; bir işe girip kovulmayarak herkesi şaşırtmıştı. Babasından dayak yememek için evde, arkadaşlarının alayından korkarak okulda hiç konuşmayan genç bayağı iyi konuşabildiğini öğrenmişti. Pek gösterişli olmasa da, kendinden pek emin görünmese de insanların

kendisinden etkilendiklerini görmüştü. Ve kendisine güvendiklerini. Hem de çoğu zaman daha ilk karşılaşmalarında.

Fossey ilk güvenlik şirketinde çalışırken kendisine gösterilen bu güveni kötüye kullanmaya başladı. Gayri resmi yollardan teklif edilen ekstra işler, boş zamanlarda sistem kurma anlaşmaları. Bunlar hep yarım ağızla yapılan, parası el altından alman işlerdi. İşverenleriye çok daha fazla şeyden kuşkuluyorlardı: Her nasılsa kaybolan komple sistemler açık piyasaya ve insanların evlerine gitmekteydi.

Fossey kovulup polis çağırıldı. Graham Millington dört ayrı kez onu sorguya çekti ve her seferinde bir öncekinden daha kaçamak yanıtlar verdiğini gördü. Fossey bütün yanıtları biliyordu, soruların yarısını sorulmadan önce bilip hazırlığını yapıyordu. Hep en iyi elbiselerini giyer, küçük purolar içerdi. Burnu çok uzundu, yanaklarında kimi zaman yoksullukla gelen ve bir daha pek kaybolmayan o çökmüşlük vardı.

Millington onu işyerinden yaptığı hırsızlıklardan çok diğer soygunlara bağlamak isterdi. Bilgi aktarıp bundan yararlanacak ondan başka kimse yoktu ki. Ama Fossey üzerine uymayan pahalı giysileriyle karşısında oturur, o kötü kokulu purolarını birbiri ardından yakardı. Zanlıların çoğu konuşarak başlarına bela açarlarken Fossey konuşmasıyla sorgucularını serseme çevirirdi.

Millington sonunda adama serbest olduğunu, gidebileceğini söylediğinde Fossey elini sıkışmış ve evini piyasadan yüzde kırk ucuza bir alarm sistemiyle donatmayı önermişti. Evi gezip de hangi sistemin gerekli olduğuna karar vermek için de para almayacaktı.

Ve işte şimdi de Millington ile karısının ancak Cumartesi geceleri şaraplarını içip televizyon karşısında birbirlerine sokuldukları zaman hayal edebilecekleri bir evde yaşıyordu.

"Lloyd Fossey?"

"Benim."

"Beni hatırladın mı?"

Fossey'in iş dünyasında başarılı olmak hakkında okuduğu o kadar cep kitabından hatırladığı bir şey de bir yüzü asla unutmamaktı. Elini uzatarak gülümsedi. "Detektif."

"Çavuş."

"Kusura bakmayın, şimdiye kadar terfi etmiş olduğunuzu tahmin etmiştim."

Namussuz herif, diye düşündü Millington.

"Beni bulduğunuz için talihli sayılırsınız, henüz dün gece döndüm..."

"Balayımdan. Biliyorum."

Fossey'in gözü seyirdi. Neler oluyordu? "Şu anda da bir müşteriye gidiyordum." Lacivert ceketinin kolunu sıyıyıp saatine baktı. "Geç bile kaldım."

"Telefon et."

"Efendim?"

"Telefon et ve biraz daha geç kalacağını söyle."

"Bunu yapamam, ben..."

"Uçağın geciktiğini ya da başka bir şey söyle."

"Ne oluyor, Lloyd?" Yeni Bayan Fossey gözlerini ve de dünden kalma rimellerini ovuşturarak içeri girdi.

Fossey'in gömleklerinden birinin üstüne yine Fossey'in ropdöşambrını giymişti. Millington, Fossey'in bir gün gelip karısına giysi alıp almayacağını merak etti. Belki büyüdüğü zaman. Kadın on sekizinden büyük göstermiyordu ve bu da yirmi beş yaşındaki Fossey'i yaşını başını almış gibi gösteriyordu.

"Bize kahve yap, sevgilim. Bu beyle biraz konuşacağız." "Neskafe yaparım ama, makineyi çalıştırmasını bilmiyorum."

"Onu çalıştırmak için fizik okumuş olmak gerekmez."

"Size zahmet olmazsa ben çayı tercih ederim" dedi Millington.

Kadın teşekkür edercesine gülümsedi, ropdöşambrın önünü kapadı ve mutfağa yollandı. Fossey'e tahammülü öğrenecek ya da kaçacak, diye düşündü Millington. Kendisi kaçacağını tahmin ediyordu.

Fossey çavuşu beyaz deri takımlar, siyah cam sehparlar ve bir sahneyi aydınlatacak kadar çok spot ışıklarla döşenmiş bir odada bıraktı. Bir köşede en az beş farklı marka viski ve üç konyak şişesinin bulunduğu bir bar vardı. Fossey holde müşterisine telefon edip özür diledi.

Millington adamın odaya dönmesini bekledikten sonra karşısına oturdu. Ceket eskisi kadar pahalıydı ama şimdi üstüne tam olarak oturmuştu, açık gri pantolonunun ütü çizgileri tazeydi ve ayakkabıları kutusundan az önce çıkmış gibiydi. Millington için hâlâ sansardı ama şimdi iyi giyinmiş bir sansardı.

"Epey başarılı olmuşsun" dedi.

"Olması gereken bu, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu ülke."

"Öyle mi?"

"Her şeyimizi ona borçluyuz, değil mi?"

Karısı da o anda çay tepsisi ile içeri giriyordu. Kadının üstünde kendi giysileri vardı -pembe bir bluz, daracık blucin-ama yine de bu onu kendi evinde misafirmiş gibi görünmekten alıkoymuyordu.

"Teşekkür ederim, canım."

Tepside üç fincan vardı ama Fossey'in ses tonu karısının aralarına alınmayacağını gösteriyordu. Kadın kapıyı arkasından aralık bırakınca Fossey kalkıp kapadı.

Millington çayı boşaltırken durdu; daha demlenmemişti. "Demek özel girişimcilik gerçekten işe yarıyor?" dedi.

"Elbette. Başka türlü bütün bunlara nasıl sahip olabilirdim?" Fossey arkasına yaslandı. "Bütün gereken hırs; hırs ve biraz da bilgi ve çok çalışmak." Konuşurken iki parmağını öteki elinin avcuna vuruyordu. "Bakın, bu ülkede başarılı olmak isteyen herkes başarılı olabilir. Ve bana işsizlikten, yüksek faizlerden, kapanan sanayi kuruluşlarından falan söz etmeyin. Bunları bilmek istemiyorum. Bana bakın. On on beş yıl önce okuldan atılıp madene inmek zorunda bırakıldım. Şimdi katlı olmadığı için o gibi yerleri kapatıp nükleer santraller kuruyorlar, parayı daha fazla para getirecek işlere yatırıyorlar. İş yapmak isteyen herkes yapabilir. Bunun için başlangıç kredileri banka kredileri, çeşitli fonlar var. İnsan sürekli bir para yağmuru altında, o hallerinden yakman zavallıların derdi kendi başla rına bir iş yapmaktansa oturup sadaka beklemek istemeleridir. Dirseklerini dizlerine dayadı. "Doğru değil mi?"

Millington artık demlenmiş çayını fincanına doldururken Fossey'in yüzüne bakmayarak, "Rees Stanley" dedi. "Harold Roy." Oyalanmaya hiç gerek yok, güzelim. Çayının yanında şekerden daha keskin bir şey. Talihin varsa, herifin soluğunu keser, birkaç dakika susmasını sağlarsın. Millington Fossey'in hâlâ puro içiyor olmasını isterdi.

Millington bir elinde fincanı bir elinde tabağı arkasına yaslandığında Fossey hâlâ bir yanıt bulamamıştı. Şimdi enseledim seni işte.

"Onlara güvenlik, hırsız alarmları falan konusunda danışmanlık yapmıştın."

Çavuşun kapıdan içeri girdiğinden bu yana ilk kez gözlerini kaçırdı Fossey.

Millington, sesinde bir gülümsemeye, "Fazla kaygılanmana gerek yok" dedi. "Hatırlamaman bir sürpriz değil. Yaptığın bu kadar iş arasında hatırlaman da beklenmez zaten."

Fossey bu mazerete dört elle sarıldı. "Doğru."

"Zaten bu yüzden kayıt tutuyorsundur."

Lloyd Fossey çayını bıraktı, yapma kömürler arasından bir gaz alevinin görüldüğü şöinenin başına geçti. Gaz iyice kısılmıştı.

"Ne istediğinizi açıkça söylemeniz."

"Söyledim ya."

"Siz yalnızca..."

"Rees Stanley ve Harold Roy dedim."

"Ama bu isimler bana bir şey söylemiyor ki."

"Doğru. Aslında senin bana bir şeyler söylemen gerekiyor."

Fossey bu kere çifte camlı pencerelere doğru başını salladı. Bahçenin yamacına dikilmiş kiraz ağaçları çiçeklenmek üzereydi. Hâlâ ocak ayında olduklarından çok saçma bir şeydi bu.

"Müşteri mahremiyeti" dedi Fossey. Millington güldü.

"Müşteriler bana evlerini açtıkları için bu konuda konuşmamamı beklerler..."

Millington hâlâ gülümseyerek başını iki yana salladı. Ayağa kalkıp Fossey'e doğru yürürken fiziğiyle onun gözünü korkutacağını biliyordu. Boyu bir seksenden azdı ama geniş omuzları ve geniş göğsüyle Millington'un yapacağı tek şey yürümeye devam etmekte. Fossey kenara çekilmediği takdirde soluğu bahçesinde alırdı.

Ancak çavuş adama iki karış kala durdu. Fossey'in tıraş losyonu diğerleri kadar pahalı ise kazıklanmış demkti. Ya da burnuna gelen yalnızca çok iyi bildiği o ter kokuşuydu.

"Kayıtlar" dedi. "Kayıtlardan söz ediyorduk."

"Büroda..."

"Senin büron yok, işlerini evinden yönetiyorsun."

"Kent merkezinde. Bir büro açmak üzereyim."

"Ama henüz açmadın."

"Her şey, dosyalar falan nakledilmek üzere..."

"Palavra!"

Bak..." Fossey ellerini kaldırdı, Millington'un yüzündeki ifadeyi görünce yine indirdi.

"Evet?"

"Ben sizi arayayım. Bu gün. Bu Stanley, hem de adı neydi, diğeri. Defterlerimi kontrol edeyim. Size telefonla bildiririm. Söz veriyorum."

"Söz mü?"

"Evet."

Millington'un yüzünde Fossey kendisine bulaşıcı bir hastalık teklif etmiş gibi bir ifade belirdi. Adama hareket etme olanağı verecek kadar geriye çekildi.

Fossey koltuğunun güvenliğine dönerken, "İşlerinin çoğunun nereden geldiğini söyleyebilirsin?" diye sordu.

"İlanlardan, Sarı Sayfalar'dan. Kapı kapı dolaşmaktan şaşırtıcı sayıda iş çıkıyor." Artık çayına devam

edebileceğini düşündü. "En çok da kişisel tavsiyelerden."

"Soyulanların dışındakilerden tabii."

"Efendim?"

"Ama onlar seni tutmamışlardır zaten."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Tabii anlamazsın."

"Bakın..."

"Onu daha önce de söyledin." "Eee?"

"Görmek istediğimi bana göstermiyorsun."

"Açıkladım ama. Elimde değil ki."

"Tabii. Nakliyede. Geçici olarak."

"Yalnızca o değil."

"Sonra mahremiyet konusu var."

"İstedığınız kadar alay edebilirsiniz ama...."

"Alay falan ediyor değilim. Senin dediğin gibi profesyonel birinin evlerinin mahremiyetine alınması kuşkusuz sana özel bir durum veriyor."

"Doğru."

"Gayet hassas."

Fossey'in elleri koltuğun kenarlarına, fincanın porselenine, pantolonunun ütü çizgilerine konan kelebekler gibiydi.

"Seni bir bakıma bir doktora benzetiyor herhalde. Teşhis, itiraflar. Neredeyse bir papaz. Bütün o küçük hazineleri; onları nerede sakladıkları."

Kapının ötesinden Fossey'in karısı çay için başka su ısıtmasını isteyip istemediklerini sordu. İkisi de yanıt vermedi.

"Referanslara dönelim" dedi Millington. "Diğer meslektaşlarının referansları. Toplumun güvenliğini düşünen insanlar. Bazı yararlı ilişkiler olmalı: sen beni gör, ben de seni göreyim falan."

"Bunu yasaklayan bir yasa yok..."

"Yok elbette."

Fossey artık çok dikkatliydi. "Eh, zaman zaman öyle şeyler olur tabii."

"Tabii" diye Millington adamı onayladı. Uzun bir sessizlikten sonra, "Ama bu tip düzenli bir anlaşma falan yok, değil mi?" dedi.

Fossey'in elleri birbiri üzerinden kaydı; fincanını şu anda kaldırmaya kalkışsa herhalde parmaklarının arasından kayıp giderdi. "Biri iyi bir iş yapınca insan bunu başkalarına söyler. Aynı şeyin kendisi için de yapılacağını umar."

Millington başını sallayarak bekledi.

"VG Güvenlik: Onlarla epey çalıştım. Anlaşılan benim için iyi şeyler söylemişler. Aklıma başka... ha, ne kadar da kafasızım, o aracı acente var. Sigorta acentesi."

"Adı?"

"Savage."

"O da sana epey iş gönderdi, öyle mi?"

"Epey."

"Karşılığında para verdin mi?"

"Efendim? Anlamadım."

"Anladın elbette. Ona seni önermesine karşılık kaç para ödedin?"

"Ben... duruma bağlı. Yani bir iş çıkmışsa. İnsanlar kimi zaman evlerini nasıl daha güvenli hale sokabileceklerini öğrenmek isterler, sonra da bunu kendileri yaparlar. Ya da kaç mal olacağını öğrenince gerisini duymak istemezler."

"Rees Stanley bunlardan biriydi, değil mi?"

"Size söyledim ya, hatırla..."

"Sigortasını arttırmak istedi, bir fikir almak için acenteye gitti, sigortacı bazı tavsiyelerde bulundu. Diyelim adamın duvarda hiçbir yere bağlı olmayan bir alarm kutusu var, onunla idare ediyor. Sonra sen gidiyorsun ve elektronik ışıklardan, video kameralardan falan söz ediyorsun. Stanley'in düşünmek zorunda olduğu bir kış tatili var. Bunca zaman bir şey olmadığına göre Kir süre daha idare eder diye düşünüyor. Evet, evindeki hırsız alarmı çalışmıyor ama pek çok kimse aynı şeyi yapıyor, alarmın gerçek olup olmadığını kim bilecek ki?"

"Tamam" dedi Fossey. Ayağa fırladı. "Dışarı!"

Millington da doğrularak, "Bunu tavsiye etmem, Fossey" dedi.

"Daha fazla vakit harcamayacağım gibi bir tek sorunu bile yanıtlamam artık."

"Avukatınla konuşmadan yani."

"Hiçbir sorunu yanıtlamayacağım." Oda kapısını açıp kenarda bekledi.

"Ah ah ah!" diye gülümsedi Millington. "Evime gelip de imalı imalı konuşamazsın."

Millington, Fossey'in yanından geçerken ceketini yakaladı. "Sutton-in-Ashfield'den bu yana çok yol aldın, değil mi, Lloyd? Büyük ev, büyük sözcükler. Haklısın, artık ima falan yok. Bundan sonra gerçek neyse, o." Ceketini bırakıp adamın burnuna bir fiske vurdu. "Kendine bir iyilik yap ve o dosyaları bul. Bizi bir de arama emri çıkartma zahmetine sokma.. Bu bizi sinirlendirmekten başka hiçbir işe yaramaz."

Bayan Fossey holde toz alıyordu. Millington ona Bayan demeyi gülünç buluyordu. Kadın evcilik oynayan bir çocuktu yalnızca. Kendi kızından fazla büyük değildi. Düğünün kilisede yapıp yapılmadığını merak etti.

Sokak kapısını açarken, "Çay için teşekkür ederim, yavrum" dedi.

"Bir şey değil." Kadının gözleri bir an parladı, sonra oturma odasının kapısı önünde duran Fossey'e bakınca yine donuklaştı.

"Hoşça kal" diyen çavuş bir an önce oradan uzaklaşmak isteyerek kapıyı arkasından çekti. Oraya tekrar döneceğini hissediyordu.

24

Mark Divine gazetesinin içindeki bedava tatil broşürünün kenarını kopartıp sağ üst çenesindeki dişlerinin arasına soktu. Sabahları tahıl gevreği yemenin derdi de öğlene kadar diş aralarına giren parçaları ayıklayıp camdan dışarı tükürmekti. Four Tops başlayınca otomobil radyosunun sesini biraz daha yükseltti -bunca yıldan sonra hâlâ devam ediyorlardı. Ve aynı dansları yapıyorlardı. Onları Top of the Pops programında görmüştü: Dört tıknazca orta yaşlı adam parmaklarını şaklatarak dönüp duruyorlar. Kendisi kırkın üstüne çıktığında ne yapacaktı bakalım? Böyle bir yerde yaşayacaktı belki. Tanrı göstermesin! O sahte kibarlık, o fiskiyeler, Alman markalı köpekler. En iyisi başka bir kente taşınmaktı. Simon Mayo yerel radyoda disk jockeylik ederken şimdi Londra'da Radio One'da kahvaltı haberlerindeydi. Sonra o kız vardı, neydi adı? Tamam, Sybil. Seksi sesli kız da hava raporunu sunmaktaydı. Divine bazı sabahlar ikisinin de televizyonda çalışmış olmalarını isterdi, o zaman stüdyoda neler olup bittiğini, kızın neden öyle kıkır kıkır güldüğünü anlardı.

Bir motor çalışınca sesi yine kıstı ama kendisini ilgilendiren bir şey değildi.

Islak kâğıdı hâlâ dişleri arasına sokmaya çalışan Divine belki de beş yıl sonra terfi etmiş ve emekli olmuş olurum diye düşündü. O zaman kendisi ve Simon Mayo. Neden olmasın.

Bir otomobil daha çalıştı. Citroen. Divine kontak anahtarını çevirip yerde lastik izleri bırakan bir hızla kaldırım kenarından ayrıldı.

Harold Roy daha evinin önünden caddeye çıkmamıştı ki, işaretsiz polis arabası yolunu kesip ani bir fren yaptı. Harold alışkanlığını bozmayıp da motoru çalıştırmadan emniyet kemerini takmış olsaydı başı ön cama çarpmayacaktı.

Harold Roy'un sersemliği geçmeden Divine yerinden fırlayıp Citroen'in yanına varmıştı. Açık gri elbisesi, açık mavi gömleği ve ipek taklidi kravatıyla durup parmaklarıyla camı indirmesini işaret etti.

"Ne...?"

Divine bir iskambil numarası yapan biri gibi cüzdanını yönetmenin yüzüne doğru uzattı, kimliğini gösterdi. "Memur Divine, efendim. Bir iki soru soracağım."

"Soru mu? Bunun...?"

"Otomobilden iner misiniz, efendim?"

"Neden?.."

"Dışarı lütfen, efendim."

"Benden ne istediğinizi...."

Divine uzanıp kilidi kaldırdı, kapıyı açtı. "Dışarı!"

Patron biraz sert davranabilirdin demişti. Divine'a bu kolaylığı pek seyrek olarak gösterirdi. Hazır fırsat çıkmışken bundan sonuna kadar yararlanmalıydı. Şuna bak hele, sinirlensin mi, alçaktan mı alsın bilemiyordu. Gözleri şişmiş, pek uyumamış anlaşılan; ağlatmak için çok şey gerekmezdi.

"Peki, memur bey" dedi Harold.

Aferin, diye düşündü Divine, yola gel bakalım.

"Hakkınızda bir şikâyet olduğunu biliyorsunuz sanırım, efendim" dedi. "Bir darp suçlaması."

Maria fren sesini duyar duymaz pencereye koşmuştu. Harold aşağıda elini kolunu sallıyor, sivil bir polis memuruyla konuşuyordu. Bunların neden sivil giyindiklerine de hiç akıl erdiremezdi ya. Kendisine gönderdikleri farklıydı en azından. Asyalı porselen kadar zarif. Teni de pürüzsüzdü. Onu hatırlıyordu. Şaşırtıcı derecede ince parmaklar. Yüzüne bakmaya utanıyordu neredeyse. Daha çocuk bile sayılabilirdi.

Grabianski gibi değil.

Harold onları bastığında sanki gün ortasında aynı küvette yakalanmamışlar da tesisat sorunlarından söz ediyorlarmış gibi davranmıştı.

Konuşacak pek çok şeyimiz var.

Ve Grabianski kendisiyle Maria'dan, zinadan, banyo suyunun sıcaklığından söz etmeyi değil, işi kastetmişti. Maria aşağıda olanların o işle bir ilgisi olmadığını umuyordu. Sabahlığının kemerini sıkıp mutfağa döndü. Saate bakınca Grabianski'nin söz verdiği gibi telefon edip etmeyeceğini merak etmeye başladı.

Lynn Kellogg reklamında, hiç görmeyeceğin bir yerin gösterildiği bir eşofmanı almanın ya da hiç kullanmayacağın bir şeyin çekiciliği nerede diye belki onuncu kez düşünüyordu. Dorfmann'ın Çelik Tüpleri, Ortabatının En İyisi. Ypsilanti'de Michigan Üniversitesi. Baker Ananın Şeftalili Kekleri -kendi eliyle pişirilmiş. Levis, Pepe, Wrangler yazan küçük bir logo yeterliydi.

Çizgili yakasız bir gömleği eline alıp 29.99 sterlin fiyatının nesine konduğunu düşündü. Gözü aynada kendine ilişkin yanaklarının hoşuna gidenden daha kırmızı olduğunu gördü. Yüzü otomatik kızaran kız. Eğer o genç tezgâhtar yüzündeki o pis sırtışı silmediği takdirde yanına gidip dünyanın kaç bucak olduğunu gösterebilirdi. Çocuktu daha! On dokuzundan fazla olamazdı. Başında briyantın, yaz sonu indiriminin son gününden alınma Paco Rabanne kokusu boynuna ve koltukaltlarına yapışmış, kepekler ise omuzlarını örtüyor.

Hey!

İşte yine o kız! Gayet hızlı hareket ederek balkonun öteki parmaklığına yakın, Miss Selfridge'den geçip Boots'a giriyor.

Tezgâhtar iki vitrin arasına geçip yolunu tıkadı. Alay edercesine, "Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Gencin yanından geçen Lynn, "Evet, var" dedi.

"Nedir?"

"Olgunlaş biraz."

Patel durduğu yerden dik açıyla uzanan iki caddedeki Porsche ile Ferrarileri saymaktan bıkmıştı. Her iki yönde de bir iki yüz metre ilerlemiş, ancak binanın kapısından çıkana göremeyeceği kadar uzaklaşmamıştı. Resnick kendinizi sakın göstermeyin demişti. Şimdilik binada olduklarını tespit etmek yeter; elde birinin iyi, diğerinin şöyle böyle bir tanımı vardı.

Adamlar birlikte, hatta ayrı ayrı çıktıkları takdirde Patel ne yapacağını bilemiyordu. Resnick, ellerinde valizler falan varsa ya da oradan bütünlük ayrılıyor gibiyseler yardım çağır ve sakın izlerini kaybetme demişti. Bunun dışında duruma göre davran, o girişimciliğini kullan.

Eğer saklanabileceği daha doğal bir yer olsa Patel'in işi kolaylaşacaktı. Hareket etmediği zamanlar kuleli eski bir evi modern bir apartman blokundan ayıran duvarın dibine sıralı yüksek yeşil çöp kutularının ardında duruyordu.

Tamam işte, parfüm şişesi mantosunun aşırı uzun kolunun yanında saklanmış, sonra da o geniş cebin içinde kaybolmuştu. Kendini gösterme. Tamam, kaş kalemleriyle ilgileniyormuş gibi davran, on beş ayrı renk mor. Haydi, haydi!

Kız tezgâhın ucundan dolanırken Lynn ilk başta onun bir şey almamış olduğunu düşündü, ama bir daha baktığında vitrinin üzerinde şu andakinden daha fazla ipekli eşarp olduğuna bahse girebilirdi.

Şimdi nereye? Mağazadan çıktığı takdirde koşarak kaçma tehlikesi vardı ve Lynn bir dahaki sefere kadar onu göremeyecekti. Ama kuşkuları doğruysa kız bu kadar küçük bir şeyle yetinmezdi. Lynn kiraz kırmızısı bir bereye ani bir ilgi göstererek geri döndü. Onu başına geçirip sokağa çıkacak olursa insanlar kendisini yürüyen şalgam çorbası sanırlardı.

Kız hiç duraksamadan alçak basamakları çıkıp mağazanın orta bölümüne doğru yürürken bu kere Lynn hemen arkasındaydı.

"Bayan Roy?"

"Şimdi de ne var?"

"Az önce kocanızla konuşuyordum..."

"Sizi kutlarım."

"Kendisiyle ilgili bir şikâyetle bulunuldu..."

"Mackenzie'nin suratına yumruğu indirdiği için. Geç bile kaldı. Onu buna iten nedenin ne olduğunu bilmiyorum ama Harold'un uzun yıllardır yaptığı en iyi şey buydu."

"Sizinle çok farklı bir konuda konuşmak istiyordum."

"Bir randevum var, hazırlanmam gerek."

"Bir dakikalık içeri girebilir miyim?"

"Hayır."

"Böylesi daha kolay olurdu."

"Size işim var dedim ya."

"Ama komşular..."

"Komşular umurumda mı sanıyorsunuz?"

Divine kadının söylediğinin doğru olduğunu düşündü. Testere gibi sesi ve huyu olan şişman bir kadınla evli olmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyordu.

Maria Roy sabahlığının açık dekoltesine baktı ama kapatmak için bir harekette bulunmadı. "Bütün gün öyle memelerime mi bakacaksın, yoksa ne istiyorsan söyleyecek misin?" dedi.

Divine her cuma akşamı bardan bara dolaşıp kıkır kıkır gülen kızların böyle konuşmalarına alıştı ama kadın anası olacak yaştaysa doğrusu bir sorunla karşı karşıya demektir.

Maria kapıyı polisin yüzüne kapatır gibi yaparak, dedi.

"Soygun konusunda verdiğiniz ifade" dedi Divine. "Yanlış bir teşhiste bulunduğunuza inanıyoruz."

Patel canı sıkıldığı zamanlar İngiltere'nin ilçelerini, Amerika eyaletlerini, Doğu bloku ülkelerinin başkentlerini, kendi doğum yılı olan 1965'ten bu yana dünya squash şampiyonlarını sayardı. Bunları yapmadığı zamanlar da zihnini bu tür şeylerden boşaltır, yalnızca kendi soluklarının ve çevresindeki seslerin üzerinde yoğunlaşırdı. Kent merkezine bu kadar yakın olan burada doğal seslerin böylesine çok olması şaşırtıcıydı.

"Genç adam."

Patel sıçramasına engel olamadı. Dönünce kıvrık beyaz saçlı ufak tefek bir kadınla karşılaştı. Kadının üzerinde bir zamanlar belki de tam gelen ama şimdi birkaç numara bol duran kürklü yakalı bir manto, ayağında kirli beyaz spor ayakkabıları vardı.

"Sen polis misin?"

Kadın eski ilkokul öğretmenleri gibi konuşuyordu Patel bu naftalin ve inci damlası parfümü kokan kadınları kitaplarda okumuştur. Kendisinin Bradford'daki öğretmenleri ise blucin ve sırtlarında Irk Ayrımı aleyhtarı ve atom bombası yasağı sloganlı kazaklar giyerlerdi.

"Ya polissin ya da belediye sağlık memuru. O şikâyet ettiğim fare için gelmedin, değil mi?"

Patel gülümseyerek başını salladı, kimliğini gösterdi.

"İyi" dedi kadın. "O zaman o korkunç adam için geldin."

"Hangi adam?"

"Şurada oturan adam." Kadın Patel'in gözetlemek için gönderildiği apartmanı gösterdi. "Sapık. Röntgenci!"

Lynn elini kızın koluna koydu. "Özür dilerim. Sanırım siz..."

Kız aniden döndü, Lynn'in dizine bir tekme, sonra kasıklarına da dizini indirdi. Kollarını iki yana açarak kendisine şaşkın şaşkın bakan Lynn'e bağırırmaya başladı.

"Bırak beni! Bırak dedim sana! Bırak!"

Yüzü tırmıklanırken Lynn kızın koluna daha bir güçle asıldı.

Kız öne eğildi, olduğu yerde hızla döndü. Lynn birden elinde kızın mantosuyla kaldı. Kız ise olanca hızıyla koşmaya başlamıştı.

Lynn mantoyu sıkıca tutup kaçan kızın ardına düştü. Önüne alışveriş arabalarını katmış yaşlı müşteriler birden çoğalmışlardı sanki.

"Yol verin!" diye seslendi. "Yol verin! Polis!"

Kız yirmi beş otuz metre kadar ileride, ceplerindeki çalıntı malları sağa sola atarak koşuyordu.

"Tutun şu kıızı!" diye bağırırdı Lynn.

Kız sütunlardan birinin yanından döndü, merdivenlerden inecek gibi yaptı, birden sağa dönüp kendisini dışarı ve otobüs durağına götürecekti yolda koşmaya başladı.

Kızın mantosu arkasından gri bir bayrak gibi salınan Lynn de hızlandı. Bir müzik mağazası vitrini önünde duran gençler kendisini alkışladılar. Kız ileride yine yön değiştirip yürüyen merdivenlere yöneldi. Lynn yukarı çıkan merdivenden aşağı inmeye başladı. Çevresindeki bağrıışmalara aldırış etmeden uzanıp öteki merdivendeki kızın kazağını yakaladı, ancak kazak boynunda yırtıldı ve parçası Lynn'in elinde kaldı. İkisi de aşağı doğru koşmaya devam ediyorlardı.

"Hey! Önüne baksana!"

Lynn öfkeli bir adamın kolu altından geçip kendini kızın bacaklarına fırlattı. Birlikte cilalı yere düşüp kaydılar. Lynn'in kafasına bir tekme indi, kulağı birden duymaz oldu. Kızın eteğine yapıştı.

"Bırak beni, pis orospu!"

Lynn kızın saçlarını yakalayıp sertçe çekince kız dizüstü yere yığıldı. Elbisesinin kıvrımları arasında bir altın bilezik kurtulup yerde yuvarlandı.

"Tutuklusun!" dedi Lynn. Kız polisin yüzüne tükürdü.

25

Odayı her kim dekore etmeye çalışmışsa sonuncu duvara geldiğinde ya boyası ya da hevesi tükenmişti. Öteki duvarlarda kâğıdın üzerine birkaç farklı mavi renk çekilmişti. Yerde birbiriyle uyumsuz üç parça halı vardı. Şişmanca bir adam kanepenin bir kenarına oturmuş televizyonda on bir ila on dört yaşındaki çocuklar için hazırlanan bir matematik dersini seyrediyordu. Pencere kenarında yere bağdaş kurmuş biri Leon Uris okumaktaydı. Elinde dürbün olan Norman Mann perdeleri indirilmiş pencereye yakın bekliyordu.

Resnick içeri girerken diğer iki memuru başıyla selamladı.

Norman Mann, "Senin için çok erken değil mi, Charlie?" dedi.

Resnick başını salladı. Saat 4:25'te Dizzy'nin yatak odasının penceresi altında dolaşmasıyla uyanmış; boşuna zaman kaybı olacağını bilerek tekrar yatmış, ama sonunda beş buçukta kalkıp günün ışmasını beklemişti.

Resnick pencereye doğru yürürken Norman Mann perdeyi kaldırdı. Resnick o anda içinde bulunduğu binanın benzerlerine baktı. Mann Resnick'e dürbünü verip belirli bir kapıyı gösterdi. "Pek Uyuşturucu Kenti değil ama küçük bir katkımız işte." Sesinin arkasındaki Edinburgh aksanı bir röntgen filmindeki gölgeler gibiydi.

"Fabrika mı?"

Mann başını salladı. "Sanmam. Bence eskinin ev sanayii. Kokaine biraz maya tozu, biraz su kat, fırına sokup kurut. Kek yapmak kadar kolay. Farkı karşılığında yirmi beş otuz, hatta kırk sterlin alabileceğin bir mal."

"İçeri girmiyor musunuz?"

"İçerde kimlerin olduğunu bilene kadar, hayır." Mann dönüp dürbünü televizyon seyreden memura verdi. "Bu işte bekleme çoktur bilirsin, Charlie. Ama..." Başını diğer memurlardan yana çevirdi. "Kültürümüz de artıyor doğrusu."

İki adam gülüştüler; biri pencerede çavuşun yerini aldı, diğeri kitabının sayfasını çevirdi, sonra yine bir önceki sayfayı açtı, orasını okuyup okumadığını hatırlayamamıştı.

Norman Mann, Resnick'i dar ve küçük mutfağa götürdü. Gazocağı sanki duvardan sökülmiş ve sonra da odanın ortasına bırakılmıştı. Bir köşede ıslak bir gazete kâğıdı içinde bir şey küflenmekteydi. Ne olduğunu sormamak çok daha iyiydi.

"Burada oturan var mı?" diye sordu Resnick.

"Şu anda yok. En son serseriler mekân tutmuşlardı. Sokakta yatmaktan daha iyi. Yine de birileri geçen hafta onları kovalamış. Herhalde belediyeye bir iyilik yapan bizimkiler. Ama bizim için yararlı oldu." Cebinden bir sigara paketi çıkardı, Resnick başını sallayınca blucininin arka cebinden aldığı çakmakla yaktı. "Demek acil durum, Charlie."

"Alan Stafford."

Norman Mann başını ağır ağır çevirerek dumanını üfledi. "Bundan daha sosyete."

"Ne kadar?"

"Her tarafta bağlantısı var. Newcastle, Southampton, Dover, Liverpool. Genellikle araçlar, en az riske en çok kâr. Benim görüşüme göre bazı müşterileri kendine saklıyor. Herhalde sokağın o havasını kaybetmek istemiyor, tabii bu arada sosyeteye girmek de hoşuna gidiyordur."

"Televizyon" dedi Resnick.

"Ben paradan söz ediyorum, Charlie, gerçek paradan. Para ve güç. Kokaine boşuna uyuşturucuların şampanyası dememişler."

"Onu da gözetliyorsun demek?"

Norman Mann, Resnick'in yüzüne baktı. "Zaman zaman."

"Eğer bu kadar önemliyse..."

"Herhalde bir korunma yolu, kara günler için sakladığı bir şeyi vardır. Onu ele geçirmek isteriz elbette. Ama buradakiler, öğrencilere birer çekimlik mal satanlar, açık konuşalım Charlie, bunlardan birini yakaladığımızda daha büyük sonuçlara ulaşabiliriz."

"Ama bu senin ilgilenmediğin anlamına gelmez."

"Gelmez."

Resnick başını salladı, alçak tavanda birikmeye başlayan duman bulutunu eliyle dağıttı. "Çok garip bir şeyle uğraşıyor gibi. Ne olduğunu anlayacak kadar sabit olmayan bir şey. Ama işin içinde onun da olduğuna bahse girerim."

Öteki odadaki memurlardan biri, "Patron, hareket başladı" diye seslendi.

Norman Mann yumruğunu birkaç kere Resnick'in koluna indirdi. "Elimizden geleni yaparız, Charlie."

"Tamam. Ben seni gelişmelerden haberdar ederim."

Mann pencereye dönmüş, dışarı bakıyordu. "Mutlaka beklerim, Charlie. Ha, bir şey daha var.... Stafford'u UNIB'ya da sor, en son bilgiler onlarda bulunur."

Resnick elini kaldırdı. "Teşekkür ederim."

"Çıkarken dikkatli ol" diye Mann uyardı. "Seni bu sokağın serserisi sanmayacaklarından emin ol." Sırıttı.

"En azından dikkatle bakıldığında."

Resnick arabasına dönünce merkezi aradı, yoluna devam etmesini önleyecek bir şey olmadığını öğrendi. O sabah Başdetektifle konuşmuş, Ulusal Narkotik İstihbarat Birimi'nden yeni bilgilerin gönderildiğini öğrenmişti.

"Bir şey daha var" demişti Tom Parker. "Jeff Harrison'la bir geçmişiniz olduğunu sanıyordum."

"Fazla bir şey değil" demişti Resnick.

"Biraz huzursuz ve bunun gerisinde senin olduğunu düşünüyor." Resnick bir yanıt vermeden beklemişti.

"Seninle konuşmaya çalıştığını ama senin telefonlarına çıkmadığını söylüyor. Adamlarından bir ikisini oraya yollamışsın, arkasından bir şeyler çevirdiğin fikrinde."

"Ama ben önce size sormuştum" diye hatırlatmıştı Resnick.

"Belki o zaman yapmak istediğin şeyi tam olarak anlayamamıştım."

"Dediğim gibi, o soygunu oluşturduğumuz diğerleriyle ilişkilendirmeye çalışıyorum. Hepsi bu."

"Hepsi o kadar olsaydı sence Harrison eşekarısı sokmuş gibi hareket eder miydi?"

"Belki de etmezdi, efendim." "Belki en sevdiğin sözcük, değil mi?"

Resnick kafasının içinden sessiz bir belki diyerek gülümsedi.

"Biraz yaramazlık etti diye düşünüyorsun, değil mi? Hayır, belki deme. Hiçbir şey deme. Hazır olana kadar. Ve ondan sonra her şeyi istiyorum, Charlie. Ondan sonra iş senden çıkacak, bunu biliyorsun değil mi?"

Resnick başını sallayıp, "Evet, efendim" demişti.

Resnick şimdi de Midlands TV'nin kapısında otomobilini yavaşlatmış, görevliye kimliğini gösteriyordu.

Ziyaretçi otoparkından arabasını çıkarmakta olan Suzanne Olds, Resnick'i görünce durdu.

Resnick de fren yapıp camdan uzandı. "Müvekkilin" dedi. "Bize bir iyilik yaptın."

"Öyleyse bana bir yemek ısmarla."

"Çin yemeği dışında ne istersen."

"Polonya yemeği olsun öyleyse. Kentte iyi bir Polonya lokantası var mı?"

Polonyalılar geleneksel giysilerini giyerler ve her yemek dolu bir kadeh votkayla başlardı. "Var."

"Senden haber bekleyeceğim."

"Burada ne işin var?" diye sordu Resnick. "Bir müvekkil daha mı?"

Suzanne Olds ışığa duyarlı gözlüğünü bir anlığına çıkardı. "Mackenzie çok sabırsız bir insan. Şikâyetini ciddiye almadığından kuşkullanmış. Eh, şimdi burada olduğuna göre kuşkulan yersizmiş."

"Şirketin, onun bu işin peşini bırakmamasına izin vermesine şaşıtm. Olayı örtbas etmek isteyeceklerini sanırdım."

Bay Mackenzie, Bay Freeman Davis'le montaj odasında ve rahatsız edilmemesi için emir vermişti.

Resepsiyon memuru Bay Roy'un binada olup olmadığını bilemiyordu. Bayan Woolf mu? Kantine bakabilirdi.

Diane Woolf kantinde değildi ama Resnick oradakilerden birini tanıdı. Robert Deleval bir köşede tek başına oturmuş camdan dışarı bakıyordu.

Belki de ilham gelmesini bekliyor, diye düşündü Resnick. Yazarlar hep böyle yapmazlar mıydı?

"Size katılabilir miyim?"

Deleval dalgın bir tavırla elini boş iskemlelere doğru salladı. Az önce The Great Gatsby'i yazmış ve eserin tek kopyasının postada kaybolduğunu öğrenmiş bir insan hali vardı üzerinde.

"Daha iyi günler görmüşlüğünüz var, değil mi?"

Deleval önündeki kekten bir parça kesti, sonra bir parça daha, bir daha. Resnick'in annesi yemekle oynama, yemek oyuncak değildir derdi.

Deleval keki parçalamaya devam ederek, "Jinekolojik herhangi bir şeye ne derler bilirsiniz. Kadın sorunları. Sophie Teyze'nin nesi var? Kadın sorunları. İşte benimki de öyle."

Resnick yeni bir merakla baktı adama. "Kadın sorunları mı?"

"Yazar sorunları."

"İkisi aynı şey midir?"

"Hayır ama aynı dertleri çekmeyen birine aynı derecede anlatılamaz şeylerdir."

Resnick pek zevkli olmayan konuşmalardan birini yapacaklarını anlamıştı. Yazarların konuşulacak ilginç kişiler olduklarını da nereden çıkarmıştı ki?

"Demek onu tutuklamaya geldiniz?"

"Kimi?" diye sordu Resnick.

"Değerli yönetmenimizi tabii."

"Mackenzie'ye bir yumruk vurdu diye mi?"

"Tam ağzının ortasına hem de." Deleval keyiflenmiş gibiydi. "Dikişler, ağı kesiciler, daha neler neler." Yüzü yine ekşidi. "Ama daha sert vurmalydı. Hem de bir iki tane. O küçük senaryoda eksik olan mideye biri iki yumruktu."

"Son konuştuğumuzda Mackenzie'ye değil, Harold Roy'a ölüm tehditleri yağırdıydunuz."

"O Harold'un gayri resmi kazıklanmış senaristler federasyonunun kahramanı olmasından önceydi."

"Senaryonuzun içine ediyordu ama."

Deleval keki son bir kez daha kesti. "Çalmasından iyidir."

Bıçağı tabağın kenarına bıraktı. "Bir iki yıl önce Mackenzie'yi kumarda ya da piyangoda çok para kazanan bir aile hakkında bir düşüncemi anlattım. Mackenzie ilgilendi, hatta heyecanlandı. Kahvaltılarda, yemeklerde, meşin koltuklarda geçirilen öğleden sonralarında hep bunu konuştuk. Peçetelere, sigara paketlerine, mönülerin arkalarına not alınan fikirler. Mackenzie bir taslak hazırla da, konuşalım dedi. Bir ay sonra bir taslağa başladım. Kanal 4 ilgilendi. Mackenzie ile bir şirket kuracaktık, finansör bulmuştuk. Sen taslağı bildiğin gibi yaz, gerisine karışma, dedi."

Deleval sesinin yükseldiğini farkedince çevresine bakındı ve insanların onları izlediğini gördü.

"Bir yıl kadar Kanal 4 bir kenara atıldı, BBC ilgilenmeye başladı. Eğer taslağı Felicity Kendal'a gösterilebilecek bir şekilde sokabilirsem bize kul köle olacaktı. Eh, bu da iyiydi. Ortada hâlâ para yoktu ama ona da razı geldim. Bu sırada BBC'nin dizi bölümü firma içi temizliğe tabi tutuldu. Bizim taslak bir yana gitti,

Felicity Kendal kovuldu ve Mackenzie artık yaşlanmaya başlamış senaryoyu bağımsız televizyonun merkezine getirdi. Benim fikir birden başkasının fikri oldu. Fikirleri daha doğrusu. Şu anda aynı anda sekiz on yöne birden gitmeye çalışan bir ahtapot gibi çok kollu. Benim ilk başta tasarladığım şeylerin hiçbirinden eser kalmadı."

"Ama fikir sizindi" dedi Resnick.

Robert Deleval başını geriye atıp güldü. "En yüksek parayı verene satılmış olarak. Yazarların de yemek yemeleri gerekir. Bebek senin mi? Bunlar da evlat edinme belgeleri işte. Tabii onu iyi yetiştireceğiz. Tabii terbiye etmek için bir tokat gerekecek. Evet, biraz sert davranış olacak ama onun da kime zarar verdiği görülmüştür ki?"

Resnick çevresinde Diane Woolf'u arandı. İlginç olarak başlayan şey huysuzluğa ve kendine acımaya dönüşmüştü.

"Bir yazarın bu işte başarılı olmak için neye ihtiyacı vardır biliyor musunuz?" diye sordu Deleval.

Resnick başını salladı: Artık özür dileyip oradan uzaklaşma zamanı gelmişti.

"Biliyor musunuz?"

Deleval şimdi âdeta kükrüyordu ve yan masalardakiler kayıtsızlık pozlarını bırakmışlar açıkça onlara bakıyorlardı.

Deleval ayağa kalkıp kantinin ortasına döndü. "Yazarın bu işte başarılı olmak için suaygırı derisi ile sürekli sallanan bir başa ve yalamaktan yıpranmayacak uzun bir dile ihtiyacı vardır."

Masadan tabağı alıp yüzüne yaklaştırdı. "Özsaygısı olan bir yazarın yapacağı tek şey..." Elini kek parçaları arasına sokup hepsini ağızına tıkmaya başladı. " ... bok yemek ve bundan keyif alıyormuş gibi davranmaktır."

Resnick bu kıyametten sonra Diane Woolf' a dikkat edememişti. Kuyruğun başında elindeki tepside bir tabak salata, yağsız muzlu yoğurt ve kahve olan kadının yanından geçerken Diane Woolf'un omzuna dokundu.

"Bunu başka yere taşıyabilir miyiz?"

"Lütfen."

Resnick kadının ardından geniş koridorda yürüdü, bir merdiven çıktı, otoparkın bir kenarına bakan küçük bir odaya girdi. Odada montaj araç gereci, iki monitör ve masa üstünde VHS kasetleri vardı. Diane'in yemeğini koyabilmesi için Resnick bir yer açtı.

Kadın kahveyi iterek, "Şekersiz" dedi.

"Tamam mı?"

"O senin ama."

Diane o görkemli kızıl saçlarını salladı. "Kahveyi biraz fazlaca içiyorum. Zaten alıp da dökmek, almadan yanından geçmekten daha kolay. Ayrıca sen içersen şirketin o kadar düşünceli davranıp her yere serpiştirdiği saksılardaki çiçekleri öldürmemiş olacağım."

Resnick kadına bakıyordu.

"İstenmeyen kahveleri dökmek için neden bir kap koymuyorlar sanki?"

"Robert yine kriz geçiriyordu galiba."

"Bu daha önce de oldu mu?"

"Otomatiktir. Robert benden, on arkadaşımın toplamından da daha çok aybaşı sancısı çeker. Tek fark onda kanama olmamasıdır."

"Mackenzie'ye hiç benzemiyor yani."

"Demek bu bir nezaket ziyareti değil."

Keşke öyle olsaydı, diye düşündü Resnick. "Olanları gördünüz mü?"

"Hem de ön sıradan." "Bir kışkırtma var mıydı?"

"Rüzgâr doğru yönden estiğinde Mac, Buddha'yı bile on raundluk bir maç için kışkırtabilir."

"Bu kere rüzgâr hangi yönden esiyordu?"

"Poyrazdan."

"Dokuz kuvvetinde mi?"

"Evet."

"Belayı kendi arandı demek?"

"Her zaman öyle değil midir?"

"Gerektiği takdirde bu konuda ifade verebilir misin?"

Diane ağızını buruşturdu. "Düşünmem gereken maaşım var. Ve bir de pahalı ayakkabı takıntım." Bugün sarı çizgili beyaz Nike giymişti; belki de geri kalanını kilitli dolaplarda saklıyordu.

"Buna pek gerek kalacağını sanmıyorum."

"Onu tutuklamayacak mısınız?"

"Bunu söylemek için çok erken, ama..."

"Önemli olan o değil aslında."

Resnick kahve fincanını kaldırdı, ama içmedi. "Önemli olan nedir?"

"Mac onun gitmesini istiyor."

"İşi bırakmasını mı?"

"İşi, binayı, her şeyi."

"Roy'u o tutmadı mı?"

"Bu meslekte kural işe almak ve kovmaktır. Harold riskleri bilecek kadar uzun süredir çalışıyor. Hakını ödeyecekler, uyutmak için bir iki vaatte bulunacaklar. Adı film listesinde bulunacak, öteki haklarını kaybetmeyecek."

"Nelerini?"

"Dış ülkelere satışlardaki kâr payını. Avustralya'da bu diziye bayılacaklardır."

Resnick kafasının gerisinde kadının dudağını seviyordu, hele de hafifçe şişmiş gibi görünen alt dudağını. Diane bir kuşkonmaz yerken, "Tanıklarına hep böyle yiyecek gibi mi bakarsın?" diye sordu.

Resnick, senin gibi olurlarsa falan gibi bir şey söyleyecekken kendini tuttu. Onun yerine hafifçe kızardı. Kadın tabağı iterek, "Yer misin?" dedi. Resnick başını salladı.

"Yemelisin. Karbonhidratlarını düşünmen gerek." Resnick midesini içeri çekip sırtını dikleştirmeden dışarda bağırmalar duyuldu.

Kısa bir koridorun ucunda Harold Roy, Mackenzie'yi bir kapıya yaslanmış tehditler yağdırıyordu. Sık sık dile getirdiği bir şey de kapının öteki yanında olanlardı.

"Eğer yanlış anlamışsam yolumdan çekil de içerde neler döndüğünü göreyim!" diye bağırdı Harold.

"İçerde olanlar seni hiç ilgilendirmez."

"Nasıl ilgilendirmezmiş!"

"Harold..."

"Çekil yolumdan, bok herif..."

"Harold..."

Harold, Mackenzie'nin kolunu yakalayıp adamı yana itti, kapı kolunu tutup açmaya çalıştı. "Kilitli."

"Tabii ki kilitli. Sen çıldırmışken açık mı olacaktı? Seni binaya bile sokmamak gerekirdi."

Olay belki de orada sönüp gidecekti. Eğer Freeman Davis gürlütünün ne olduğunu anlamak için kapıyı o anda içerden açmasaydı.

Harold sanki orada değilmiş gibi geçti Davis'in yanından. Ama birkaç saniye sonra yine koridora dönüp yapımcının üstüne yürüdü.

"Hiç bekleyemedin, değil mi, Mac? Bu ukala serserinin çektiğim sahneleri değiştirmesi için bir gün bile bekleyemedin. Kese kese kuşa çevireceksin, değil mi?"

Resnick araya girmeseydi Harold Roy'un yumruğu bu kere daha büyük zarar verecekti.

Resnick'in sağ elinin parmakları yönetmenin bileğini kavradı. "Bu iyi bir fikir değil, Harold. Bu kere kışkırtıldığını iddia etmen biraz güç olur."

"Bırak ne yapacaksa yapsın" dedi Mackenzie. "İkinci kere beni gafil avlayacak değil ya."

Resnick başını çevirip kolu gevşeyene kadar Harold Roy'un yüzüne baktı. Mackenzie'ye, "Harold ile konuşmam gerek" dedi. "Bize bir yer gösterirsen."

"Elbette. Başka bir şey ister miydiniz?"

Resnick başını salladı. Koridorun ilersinde duvara dayanmış olan Diane salatasını eliyle yiyordu. Gözlerinde bir gülümseme, ağzının kenarlarında bir parlıltı vardı. Orada bir badanacı gibi durup da nasıl bu kadar seksi görünebiliyor, diye düşündü Resnick.

Diane Woolf ise cüssesine rağmen Resnick'in ne kadar hızlı hareket ettiğini düşünüyordu. Belki de adamda kendisinin üzerinden ayrılmayan o gözlerinden daha başka şeyler de vardı.

26

Harold Roy yumruklarını sıktı ve parmakları bembeyaz kesilene kadar parmak boğumlarına baktı. Bu şirketteki geleceğini kurtarmak için bir umudu varsa, o da son yarım saat içinde uçup gitmişti. Dedikodular bir başladı mı -diziyi bitiremedi, programa uyamadı, sette içiyordu, yapımcıyı yumrukladı ve daha bir sürü şey- bir daha altmış saniyelik reklam filmi bile çekecek fırsat bulursa talihli sayılırdı. Onun durumunda başkası olsa belki sığınacak sıcak bir yer, elini tutup votkasını verecek birini bulabilirdi. Ama onun yalnızca, cinselliğini penisi sürekli kabarmış profesyonel bir soyguncuda yeniden keşfetmiş olan cadı bir karısı vardı. Ve bir de ilk ihanet kuşkusu duyduğunda onu büyük bir keyifle ikiye bölecek olan eli bıçaklı bir uyuşturucu satıcısı.

Harold Roy kırk dokuz yaşındaydı ve yaşantısı çok daha iyi olabilirdi. Ellerini ceplerine sokup kullanılmış bir kâğıt mendil ile yeşilli yaldızlı kâğıt parçaları çıkardı.

"Hay, lanet olsun!"

"Ne oldu?" diye sordu Resnick.

"Nane şekerim bitmiş."

Resnick öne eğilip dirseklerini masaya dayadı. "Konuşalım" dedi.

Harold düğümünü gevşetmek için kravatını çekiştirdi, ama gevşeteceği yerde daha da sıktı. Nane şekerinden çok iki valium hapına ihtiyacı var gibiydi.

Neden tuvalete gidip kapıyı kilitleyerek kendimi asmıyorum sanki, diye düşündü Harold. Neden?

"Evet?" dedi Resnick.

"Ne?"

"Bana bildiklerinizi anlatsanız."

Harold'un omuzları çöktü, açık ağzından soluğu boşaldı. Karşısındaki bu adamda bir kesinlik vardı, sanki Harold ben her şeyi biliyorum, senden istediğim bir de senin anlatman diyor gibiydi. İtiraf et. Bir kere anlattıktan sonra ne kadar rahat edeceğini düşün, sırtından kalkacak o yükü düşün.

Harold bir an için günlük kokusunun tatlılığını, buhurdanın salınışını gördü duydu. Günah çıkarma hücrelerinin öte yanındaki o gölgeler içinde profil.

Resnick kıpırdamamıştı; seyretmek ve beklemek yeterdi.

"Bütün o olanlar... Az önceki ve o günkü... Mackenzie'ye vuruşum, onlardan söze etmek istiyorsunuz, değil mi..."

Resnick yavaşça arkasına yaslandı. Harold Roy'un alnından birkaç damla ter kaşının kenarından burnuna süzüldü. Harold masanın üstündeki buruşturulmuş mendili alıp terini sildi. Ama bu kadar değildi, arkası de gelecekti.

"O değil mi?"

Resnick başını salladı.

"Konuşmak istediğiniz o değil mi?"

"Hayır, Harold."

"Tanrım!" Harold başını elleri arasına aldı sanki bu son kaçış yoluymuş gibi. Örtüyü başından yukarı çek, bütün ürkütücü şeyler kaybolur gider.

"Hırsızlık" dedi Resnick. "Neden oradan başlamıyorsunuz? Sonra zamanla öteki şeylere de geçersiniz."

Harold neredeyse minnetle, "Peki" dedi. "Oradan başlayacağım."

Telefon ilk çaldığında Maria duşta idi ve çaldığını ancak sustuktan sonra fark etmişti. İkinci keresinde divana uzanmış Good Housekeeping dergisinde hem yiyip hem diet yapmak konulu bir yazıyı okumaktaydı. Ama cümlesini bitirip de kalkıp terliklerini giydiği zaman çalma yine durmuştu. On kere çalmıştı; on pereden sonra kim kapatırdı ki? Herhalde Grabianski değil. Grabianski'nin bundan daha sabırlı olduğunu biliyordu.

Bütün o şişelerin açılmayı bekleyerek orada duruyor olmaları iğrenç bir şeydi: Maria yanlış bir anda başını sallayınca kadehindeki cin sabahlığının önüne, eline ve yere döküldü.

"Maria, tanrı aşkına sakar bir ayyaşa dönmeye başladın."

Yapması gereken şeyin bir taksi çağırıp kente inmek, bir sinemaya gitmek olduğunu biliyordu. Şöyle esaslı bir zina filmi bulurdu nasıl olsa; Kirk Douglas mimari planlarını masanın üstünde bırakıp sırtı açık kırmızı bir elbiseyle sutyensiz olarak çocuğunu okula bırakmaya giden Kim Novak'ın peşine düşüyor. Neydi o filmin adı?

Harold bilirdi. Harold'a sormayı unutmamalıydı. 1932'nin başından altmışlı yılların sonuna kadar çevrilen her filmi bilirdi. Kim oynadı, kim yönetti, hangi stüdyo, hangi yılda. Bilemediği tek şey senaristlerdi. Gereksiz Bilgiler programının hitap ettiği zihinlerden biri işte.

Harold da gereksiz ve önemsizdi aslında. Maria dilini kadehine daldırdı. Böyle içerse bir kadehi bir saate kadar uzatabilirdi. Hayır, namussuz herife haksızlık ediyordu. İkisini banyoda bastırmanın altından nasıl da kalkmıştı. Jerry'nin sudan çıkması ve hatta elini uzatması. Dışarı çıkalım, konuşacağımız şeyler var. Kendisini orada, suyun içine işememeye çalışarak bırakmaları...

Telefon bir daha çaldığında yerinden fırlayınca az daha dengesini kaybediyordu. "Neredeydin? Bütün gün telefonunu bekleyerek kendi kendimi yiyorum. Ne oldu sana?"

"İki kere aradım" dedi Grabianski.

"O arayan sen miydin?"

"Evde miydin? Neden açmadın?"

"Denedim."

"Yanında biri mi vardı?"

"Hiç kimse yoktu. Bütün gün çıldırdım burada."

"İçmişsin."

"Yani içmeme de mi karışacaksın artık?"

"Ben bir şey demedim."

"İçmişsin dedin."

"Yalnızca söyledim. Bak, yapma; ayık kal demedim. Yalnızca bir durum tespiti..."

"Tamam tamam, içtim. Ne yapmamı bekliyordun ki? Sabahtan beri buradayım. Telefon edeceğini söylemiştin."

"Ettim."

"O öğleden sonraydı."

"Özür dilerim, işim vardı."

"Başka bir soygun mu planlıyordun?"

Grabianski yanıt vermedi.

"Yaptığın bu muydu, Jerry? Jerry bak, bunu yapamazsın, yapmamalısın. Senin için çok endişeleniyorum."

"Ne güzel."

"Güzel değil. Ben evde oturup endişelenecek bir insan değilim."

"Öyleyse endişelenme."

"Elimde değil ki."

Yine sessizlik. Maria onun, ne yaptığını hayal etmeye çalıştı. Bir telefon kulübesinde olup olmadığını. Bu modern telefonlar çağında bunu kestirmek imkânsızdı.

"Polis buraya geldi" dedi.

"Ne istiyorlardı?" Sesini sakın tutmaya çalışıyor ama pek başaramıyordu.

"Yalan söylediğimi biliyorlar."

"Bunu nasıl bilebilirler ki?"

"Biliyorlar işte."

"Bu mümkün değil."

"Öyle dedi: Verdiğiniz ifadenin yalan olduğunu biliyoruz."

"Öyle mi dedi? Tam olarak yani?"

"İki adamın teşhisinde yanlış beyanda bulunduğunuzu biliyoruz."

"Sen ne dedin?"

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?"

"Kendisine bunu nasıl bildiğini sordum."

"Ve?"

"O da bana alay ederek baktı."

"Tanrım!"

"Evet öyle."

"Karakola gidip yeni bir ifade vermenin gerektiğini söylemedi mi?"

"Henüz değil."

"Henüz değil mi?"

"Şu anda değil."

"Öyle mi dedi?" "Evet."

"Peki sen ilk ifadeni değiştirmeyi kabul etmedin, değil mi?"

"Yoo."

"Yani ettin?"

"Bunun mümkün olabileceğini söyledim."

Grabianski bir küfür savurdu.

"Jerry yalnızca mümkün olabilir dedim." '

"Tamam tamam. Gelen sivil miydi? Detektif miydi?"

"Detektif."

"Hangi karakoldan?"

"Ne bileyim ben? Birbirimize adreslerimizi vermedik."

"Daha önce gördüğün değil miydi?"

"Daha önce bir detektifle iki memur gelmişti. Onlardan biri değildi."

"Ve senden yeni bir ifade vermeni istemedi diyorsun, öyle mi?"

"Beni bir tür davet etti."

"Sen reddettin değil mi?"

"Öyle dedim ya."

"Ama yanlışlıkla olabileceğini söyledin?"

"Evet. Evet."

"Bunun üzerine o ne dedi? Sonunda yani."

"Eğer o soyguncular zenciyse ben de maymunum dedi."

Maria hattın kesildiğini ilk anda anlamadı. Anladığı anda da telefon bir daha çaldı.

"Sen mi kapadın?"

"Harold muydu?"

"Telefonu suratıma mı kapadın?"

"Harold muydu?"

"Ne Harold muydu?"

"Onlara bunu söyleyen. Gidip karıma baskı yapın, galiba yalan söylüyor diyen."

"Adam Harold'la konuşmuştu, evet."

"Ne?"

"Ama o daha önceydi ve dışarda. Eve gelmeden önce."

"O zaman Harold söyledi."

"Neden söylesin ki?"

"İkimizi banyoda..."
"Harold'un ne bizi, ne de ne yaptığımızı iylediği yok."
Sessizlik. Grabianski düşünüyordu.
"Jerry?"
"Efendim?"
"Bir aksilik yok, değil mi?"
"Elbette yok."
"Yani seni bulmalarının yolu yok, değil mi?"
"Şimdilik hayır."
Maria içini çekti. "Buna sevindim işte."
"Ben seni yarın ararım."
"Gelmeyecek misin?"
"Çok geç oldu."
"Yarın öyleyse."
"Bakalım."
"Beni terk ediyor değilsin ya."
"Hayır." Bunu Maria'yı inandıracak kadar çabuk söylemişti.
"Jerry..."
"Efendim?"
"Dikkatli ol."

Grabianski bir öpücük gönderdi, telefonu kapadı ve bir daha açmadı. Maria bir cin daha mı içsin, yoksa bir banyo mu yapsın karar veremedi. Sonunda daha önce okuduğu bir Joan Collins romanı buldu ve ikisini de yapmaya karar verdi.

Harold Roy, Resnick'le konuşması bittiğinde on kilo zayıflamış gibiydi ve başı ağrıyacağı yerde çok daha berraktı. Stüdyonun arka kapısından çıkarken çatıların üstünde gökyüzü kızışmaya başlamıştı.

27

"Bir bira lütfen" dedi Patel.
"Fıçıdan mı, şişe mi?"
"Şey, fıçı olsun."
"Sizlerin içmediğinizi sanırdım."
"Bazılarımız içer."
"Alkol dininizde yasak falandı galiba."

Patel omzu üzerinden bakınca izlediği Grice'in ışıklar ve sesler çıkaran bir kumar otomatına para atmakta olduğunu gördü. Parasının üstünü ve birasını aldı.

Aldığı talimatın içinde belki bu yoktu ama havanın mevsime göre iyi olmasına rağmen soğuk sırtına işlemişti. Kürk yakalı mantolu yaşlı kadın üç kere daha gelmiş, dürbünüyle yatak odasını gözetleyen adamı ne zaman tutuklayacağını sormuştu. Kadın soyunurken, banyo yaparken kendini güvende hissetmediğini söylemişti.

Grice dışarı çıktığında yürümeye ya da otomobile binmeye karar verememiş gibi bir an park etmiş araçlardan birinin önünde durmuştu. Sonra sağa doğru yürümeye başlamış, yeşil çöp kutularının ardında duran Patel de karakola telefon ettikten sonra adamı izlemişti.

Yılın daha sonraki aylarında mavnaların geçişlerini seyredecek bir dış bahçesi olan pub kanala bakıyordu. Patel kumar makineleriyle giriş kapısı arasında bir masa seçti. Yanındaki iskemlede bulunduğu dünün Post gazetesinin spor sayfasını açıp Yeni Zelanda'da oynanan kriket maçlarını okumaya koyuldu. Richard Hadlee esaslı oyuncuydu: Patel son iki mevsimde Trent Bridge stadyumunda iyi bir yer bulup onu seyretmişti.

Şimdi adamı yanından geçerken Patel birasını bitirip kalkmaya hazırlandı ama adam yalnızca bara gidip yeni bir içki almıştı. Sonra yerine oturup saatine baktı. Hem de iki kere. Patel, birini bekliyor, diye düşündü. Güzel. Kriket haberinden sonra küçük ilanlara geçti. Ev fiyatlarının yükselmesi durduğuna göre kaldığı yerden çıkıp Derby Road'un doğusunda, işine yürüyerek gidebileceği o sıra evlerden birini satın almayı artık daha ciddi olarak düşünebilirdi.

Patel annesinin yüzündeki bilmiş gülüşü, babasının onaylayan bakışını görür gibi oldu: Yerleşiyordu artık, delikanlılığı geride bırakmıştı, şimdi evliliği düşünebilirdi.

Kapıdan giren adamı görünce Patel'in kalbi daha hızlı çarpmaya başladı. Orta boylu, zayıfça, aradığı kişiyi bulana kadar telaşlı bakışlar. Patel'in arkasına köşeye taşınan hafif alkollü bira. Tokalaşma.

Yeni adamın üzerinde koyu renk takım elbise, açık sarı gömlek, boynunda çizgili bir kravat vardı. Patel adamı otuz beşinde olarak tahmin etti. İşini araba satıcılığı ile sigortacılık arasında bir yerde, belki emlakçı olarak düşünebilirdi. Ancak alçak sesle konuşmaların emlakla ilgili olduğunu sanmıyordu. Aralarında el değiştiren dolgunca bir zarfta da tapu, çap, kroki gibi bir şey olmadığından emindi.

Grice aniden kalkıp tuvalete doğru yürüdü. Patel takım elbiseli adamı izleyerek bekledi. Yüzünde yanlışlıkla

çizilmiş gibi duran küçük bir bıyık vardı. Adamın başı birden çevrildi ve gözleri ilgiyle açılarak Patel'e baktı; hayır, Patel'den öteye, sokaktan içeri giren bir kadına bakıyordu: kırk yaşlarında, kısa etekli, güzel bacaklı. Tuvaletten dönen Grice az daha kadınla çarpıştıyordu.

İkisi de artık ayakta olan adamlar bir iki kelime daha konuştuğuktan sonra Patel'in izlediği adam kapıya yürüdü, arkadaşı ise yine yerine oturdu.

Patel bir an ne yapması gerektiğini düşündü ve Grice'in peşini bırakarak yerinde kaldı. Bunun akıllılık mı yoksa aptallık mı olduğunu zaman gösterecekti. Yine satılık evler sayfasına döndü -Arnold, New Basford, Bulwell. Takım elbiseli adam şimdi daha rahatlamış gibiydi; bara bir kere daha gidip kısa etekli kadına bir şeyler söyledi, kadın güldü. Sonra yerine dönüp bir sigara yakarak arkasına yaslanınca Patel uzun bir beklemeye hazırlandı. Ama hayır. Sigara küllüğe bastırıldı, bira bir dikişte bitirildi ve adam ayağa kalktı. Patel barmeni başıyla selamlayıp ayağa kalkana kadar adam dışarı çıkmıştı bile.

Patel adamın telefonlu, üstünde güneş camı olan, tekerlekleri çok temiz bir arabaya bindiğini gördü. İzleme olanağı olmadığı için not defterini çıkartıp plaka numarasını kaydetti.

Patel'in telefonu geldiğinde Resnick bürodaydı. Grice'in eve mi gittiğini ya da Grabianski'nin o arada dışarı mı çıktığını bilmeye olanak yoktu. Yapacak başka işler vardı ve Patel'in belki de boş daireyi gözetlemesi boşuna olurdu. Geri dönmesini söyledi.

"Kahve" diye Resnick iç odaya seslendi. "Şekersiz ve çabuk."

Adrenalin salgısı artmıştı, avlarına çok yaklaştıklarını hissediyordu; ama kime ve neye yaklaştıklarını henüz kestiremiyordu.

Telefona, "Jeff" dedi. "Ben Charlie Resnick."

"Benden kaçtığını sanıyordum" dedi Harrison.

"İşim başımdan aşkındı."

"İkimizin de."

"Hâlâ o içkiyi ismarlayacak mısın?"

"Saat yedi iyi mi? Ya da yedi buçuk?"

"Çok güç. Dokuz olmaz mı?"

"Hâlâ Partridge'e mi gidiyorsun?"

En son Rachel ile gittiğimden beri hayır, diye düşündü Resnick. "Evet. Saat dokuzda öyleyse."

Harrison homurdanarak telefonu kapattı. Liste Resnick'in aklındaydı -Skelton, Lennie Lawrence, Tom Parker Norman Mann ve dışarda bırakıldığını hissetmemesi için Graham Millington. İlk numarayı çevirdiği sırada kapının üst camından Lynn Kellogg'u ve yüzündeki ifadeyi gördü.

"Bilmiyordum, efendim."

"Tabii biliniyordun. Nasıl bilebilirdin ki?"

"Hiçbir fikrim yoktu."

"Biliyorum." Lynn dirseklerini dizlerine dayamış, başı önde, yüzü bir avcunun içinde karşısında oturuyordu. Resnick'e bakmak istemiyordu. "Bilseydin bile..."

Kadın başını salladı.

"Babası..."

"Burada değil, efendim. Binada değil. Bilmem..."

"Hayır."

Resnick ayağa kalkıp masasının ardından çıktı. Naylor elinde kahveyle kapıda görününce elinin hareketiyle geri gönderdi. "Bence sen gerekeni yapmış..."

"Hayır!"

"Orada bulunmanın nedeni buydu."

"Ama değildi. Ben örgütlü çeteleri arıyordum. Bir tek çocuğu değil."

"Lynn."

"Efendim." Kadın yanakları kıpkırmızı kesilmiş olarak âmirine baktı. "Buyrun, efendim."

"Kız aşağıda mı?"

Lynn başını salladı. "Annesini çağırıp çağırılmam gerektiğini bilemiyordum...."

"Ben aşağı inerim." Resnick kapıyı açtı. "Sen iyi misin?"

"Teşekkür ederim. İyi olacağım."

"Raporunu yazacaksın, değil mi?"

"Hemen, efendim."

"Naylor dışarda kahve hazırlamış, onu sen iç."

Resnick kadını odasında bırakıp dışarı çıkarken Naylor'a kahveyi içeri götürmesini işaret etti.

Kate'i on üç yaşından bu yana şahsen görmemişti. Yalnızca emniyet âmirinin masası üzerindeki o temiz ve gülümseyen yüz. Bugün çok daha büyümüş, daha olgun birini beklerdi ama gözaltı çavuşunun gömleğinin beyazlığı ardından kendisine bakan yüz hatırladığı kadar gençti. Farklıydı ama. Gözler ovuşturulmaktan

kızarmış, yanaklar ağlamaktan şişmiş.

"Merhaba, Kate."

Kız gözlerini kırıpıştırarak bu bir dizi polis memurunun yenisine baktı.

"Beni herhalde hatırlamıyorsunuzdur..."

"Hayır."

"Gel, yukarı çıkalım." Kız omuzlarını silkerek ayağa kalktı. Resnick çavuşa, "Bir sakıncası yok ya?" dedi.

"Siz nasıl uygun görürseniz."

Kate merdivenden çıkarken, "Beni babama mı götürüyorsunuz?" diye sordu.

"Şimdi değil. Geldiği zaman."

"Daha bilmiyor mu?"

"Sanmıyorum."

"Beni öldürür şimdi, değil mi?"

Resnick gözleriyle gülümsedi. "Sanmam." Sahanlıkta durdu. "Bir fincan çay ya da kahve ister miydin?"

Kız başını salladı.

"Gel beni izle öyleyse. Ben kahvemi az önce birine verdim."

Kantinde oturdular. Kate bir fincan çaya razı oldu. Çayı o kadar şekerle doldurdu ki, karıştırmakta güçlük çekiyor, çay tabağın kenarından üstüne dökülüyordu.

"Bir sigaranız yoktur, değil mi?"

Resnick başını salladı. Babası sigara içmesini onaylıyor mu acaba diye düşünürken bunun ne ahmakça bir soru olduğu aklına geldi.

Yirmi dakika kadar süren sıkıntılı bir sessizlikten ve daha çok Resnick'in havadan sudan konuşmasından sonra Lynn Kellogg kapıdan el salladı. Jack Skelton dönmüştü.

Lynn, Kate'le dışarda beklerken Resnick, kapıyı tıklatıp içeri girdi. Jack ceketini kapının arkasına asmış masasına doğru yürüyordu.

"Charlie. Ne istemiştin?"

Verecek hazır bir yanıt bulamayan Resnick'in yüzündeki kaygıda bir uyarı vardı. Skelton koltuğunu geriye itti ama oturmadan bekledi.

"Lafı dolaştırmadan konuya gir, Charlie."

"Kızınız Kate, efendim...."

"Bir şey mi oldu?"

"Dışarda şimdi."

Skelton kapıya doğru yürürken Resnick'in yanında durdu. İki adam bakiştılar ve gözlerini ilk çeviren Resnick oldu.

"Başı dertte şu halde?"

"Evet, efendim... Kızınız... Memur Kellogg alışveriş merkezinde görevliydi. Kate de..."

"Tanrım" diye mırıldandı Skelton. "Hırsızlık yaparken yakalandı."

Resnick başını salladı. "Evet."

"Şimdi burada mı?"

"Dışarda."

"Charlie." Skelton, Resnick'in kolunu tutarken gözlerindeki bütün canlılık kaybolmuştu. Masasına doğru yürürken her zaman dimdik olan omuzları çökmüş gibiydi.

"Kesin mi?"

"Suçunu itiraf etti."

"Anlıyorum."

"Başka seferler de... sanırım kısa bir süredir devam ediyormuş." Resnick bu işi yapmak zorunda olduğu diğer zamanları düşündü, her şeyden habersiz kapıya çağırılan anababalar, bakışlarında hâlâ televizyonda seyrettikleri diziler. Ve ağır ağır durumun kavranışı: Şimdi ne yaptı, öldüreceğim o namussuzu. Öfke. Gözyaşı. Benim Terry'ciğim gençlik kulübünde şu anda. Benim Traceyciğim... Kate'im...

Skelton masasının üstünde duran aile fotoğraflarına bakmamaya çalışarak bekledi.

"Onu görmeniz gerek, efendim. İfade vermeden önce."

"Pekâlâ, Charlie. Bir iki dakika izin ver, tamam mı? Sonra Kellogg'a içeri getirmesini söyle."

Resnick başını sallayıp kapıya yürüdü. Yol hiç bitmeyecek gibiydi ve bu arada âmirinin kendisini geri çağırmasını, ne olacağını kestiremediği bir şey söylemesini bekliyordu. Ama hepsi o kadardı. Resnick oda kapısını açtı ve sonra arkasından kapattı.

"İki dakika bekle" dedi Lynn'e.

"Başüstüne, efendim."

Kate'e bakınca kız başını çevirdi.

28

Graham Millington epey keyifliydi. Karısı akşam kursunu asmayı kabul etmiş, komşulardan biri çocuklara

bakacağını söylemiş ve Royal Centre'de üçüncü sıraya iki bilet bulmuşlardı. Petula Clark. Millington'a kalırsa Elaine Paige, Barbara Dickson, Shirley Bassey hep birlikte Petula'ya rakip bile olamazlardı. Petula, Millington'un gençliğinden beri ayakta idi. Ve çok esaslı olan yalnızca sesi değildi. Gazetelerin üçüncü sayfasına geçecek biri değildi, hiç olmamıştı ve bundan hoşlanmazdı da ama sahip olduğu her şeyin kendi öz malı olduğunu söyleyebilirdin. Öyle kesip biçmeyle işi yoktu. Hormon aşısıyla falan da. Elli küsur yaşındaydı ve öyle bir vücudu vardı. İnanılmazdı doğrusu!

Millington ıslıkla "Downtown"ı çalarak yürüdü. "Senin neyin var böyle, Graham?" diye sordu Resnick. "Efendim?"

"Geçen yıl 'Moonlight Serenade'ı katlediyordun, şimdi de buna başladın."

Millington ayaklarına baktı ve Resnick bir an onun step yapmaya başlayacağını sandı. "Annen sana hamileyken Kara İlahiciler mi korkuttu kendisini yoksa?"

Millington bir kere Resnick'in evine gitmiş, plak koleksiyonunu görmüştü. Dinlediklerinin çoğu otuz yaşına gelmeden kollarına soktukları şırıngalardan ölmüşlerdi.

Millington konuyu değiştirerek, "Emniyet Amiri'nin kızını duydum" dedi. "Olayı nasıl karşıladı?"

"Sence nasıl karşılaması gerekirdi?" dedi Resnick sert bir sesle.

Millington kendi çocuklarından birini yatağının arkasında bir Airfix yapıştırmacı tüpünü koklarken yakaladığını hatırladı.

"Yeni bir şey var mı?" diye sordu Resnick. "Fossey'den yeni bir şey mesela."

Çavuş mutlu bir şekilde ıslık çalmasının öteki nedenini hatırladı. "Patel, efendim. Grice'in pub'da bulunduğu adamın otomobilinin plakasını araştırmış. Andrew John Savage adına kayıtlıymış."

"Fossey'in arkadaşı."

"Ve yardımcı. Küçük bir sigorta acentesi. En düşük fiyat, acil ve özel servis garantisi."

Gülümseme sırası Resnick'e gelmişti. "Fossey defterleri konusunda aramadı herhalde."

Millington başını salladı. "Artık bir tutuklama emri çıkartacak kadar şey var sanırım."

"Hele biraz bekleyelim. Üstüne gidersek kaçabilir. İkisi de. Yarın sabah ilk iş olarak bir araya gelip stratejimizi gözden geçirelim. Tamam mı, Graham?"

"Tamam, efendim." Millington başını salladı. Ama ne uzaklaştı ne de yüzündeki gülümseme silindi.

"Dahası da mı var?"

"Trevor Grice. Şimdiye kadar onu araştırmamıştık."

Resnick bekledi.

"1976'da soygundan iki yıl yatmış."

"O zamandan beri temiz mi?"

"Bilgisayara göre."

"Ama bize göre değil, öyle mi, Graham?"

"Evet, efendim."

"Aferin. Patel'i kutla. Ve Graham..."

Millington beklentiyle baktı âmirine.

"Bu gece erken yat. Önümüzdeki bir iki gün çok işimiz olacak."

Skelton'la kızı masanın iki yanında oturmuşlar, konuşmuyorlar ve gözgöze gelmemeye çalışıyorlardı. Lynn Kellogg kızı içeri sokup da kapıyı kapattığında Kate babasıyla yalnız kalınca ağlamaya başlamıştı. Şimdiye kadar tükettiğini sandığı gözyaşları akmış da akmıştı. Babası mendilini uzatmış ama o başını çevirip elindeki ıslak pembe kâğıt mendilleri kullanmıştı.

"Otur, Kate."

Kate babasının sormak istediği soruları ve duymak istemediği yanıtları bilerek oturmuştu. Bir süre sonra ortalık sakinleşmişti. Öteki odadan gelen konuşmalar, ayaksesleri. İkisinin solukları. Çalan telefonlar. Trafik ışıklarında vites değiştiren arabalar. Annesi, annesi bir yerde ütülediği okul bluzunu katlayıp Kate'in odasındaki çekmeceye yerleştiriyordu. Belki de mutfakta çalışırken fırının saatine bakıyordu, daha güveci tadacak, kara biberi azsa ekleyecekti. Kate bir akşam annesinin, "O kızı çok yüz veriyorsun" dediğine kulak misafiri olmuştu. "Evde de dışarda da yaptıklarına hep göz yumuyorsun. Mesleğinde gençlere davranışını biraz da evine taşımaman çok yazık doğrusu. Kız o zaman bu kadar vahşi olmayabilirdi. İkimize de biraz daha saygılı olurdu."

"Kate..."

"Efendim?"

"Gitmek..."

"Hayır."

"Eve gitmek istiyor musun?"

Resnick'in yürümekte olduğu yerin karşısında bir zamanlar bir tren istasyonu vardı. İstasyon kulesinin özgün saati şimdi kentin iki alışveriş merkezinden birinin önünde durmaktaydı. Sol taraftaki Moulin Rouge

sinemasında Resnick ilk yabancı filmi bir şilin dokuz peniye seyretmişti: St. Tropez olması gereken bir yerde Brigitte Bardot'nun memelerini gördüğünü hayal meyal hatırlıyordu. Jerry Lewis ve Doris Day'i seyrettiği diğer köhne salonlar gibi o da yıkılıp gitmişti.

Resnick, Partridge'in kapısını itip soldaki salona doğruldu. Jeff Harrison barın öteki ucunda önünde bir viskiyle oturuyordu; Resnick içeri girdiğinde başını kaldırmamıştı ama orada olduğunu bildiği de açıkça belli oluyordu. Yuvarlak masalardan birinde uzun paltolu dört genç domino oynamaktaydılar. Resnick, Jeff Harrison'un yanına ilişip bir bira ile cips patates ısmarladı.

"Geciktim, Jeff. Özür dilerim."

"Mesai mi?"

Resnick başını salladı. "Kedilerimi besliyordum."

Harrison başını arka köşedeki boş yerlere doğru salladı. "Oturalım mı?"

"Nasıl istersen."

Ancak Harrison olduğu yerden memnun görünüyordu. Havadan sudan söz etmeye başladılar; Resnick içkisini tutumlu içiyor, Harrison'un sadede gelmesi için ne kadar bekleyeceğini merak ediyordu.

"Charlie, biri bana sorsaydı dost olduğumuzu söylerdim."

Resnick omzu üzerinden baktı. "Pek dost denilemez."

"Ama düşman değil."

"Hayır, düşman değil."

"Peki, öyleyse bütün bunların sebebi ne?"

"Jeff, ortada bütün bunlar diye bir şey yok."

"Bence kan davası."

Resnick karşılık vermedi. Bu işin güç olacağını biliyordu, zaten bu kadar ertelemesinin nedenlerinden biri de buydu. Belki kırk sekiz saat daha beklemeliydi; yoksa Harrison'a bundan fazlasını mı borçluydu?

"Adamlarını arkamdan gönderdin..."

"Hayır."

"Ben aptal değilim."

"Kimse senin arkandan iş çevirmeye kalkışmadı."

"Hah!"

"Jeff, bilirsin..."

"Evet?"

"Roy soruşturmasını yapmak için nedenler vardı. Sana söylenmişti."

"Bu iş ondan da ileri gitti."

"Başdetektife kadar. Yalnızca bir soruşturma."

"Öyle mi?" Harrison, Resnick'in yüzüne baktı. "O hırsızlığı mı, yoksa beni mi?"

Tezgâhın öte tarafındaki kadın kendilerini dinlemek isterken o kadar eğilmişti ki, sakat kalacaktı.

"Burada olmaz, Jeff."

"Olmaz mı? Neden olmazmış, ha? Yoksa karakolun arkasındaki sorgulama odasını mı tercih edersin?"

Resnick'in birası her zamankinden sertti. "Bütün derdin bu mu?"

"Bana mı soruyorsun? Sanki neler olup bittiğini biliyor-muşum gibi. Olanları en son öğrenen benim. Boş verin o hıyarı, oyalayın, başını döndürün. Ona bir şey söylemeyin."

"Jeff..."

"O Pakistanlın adamlarını araştırıyor, bir yolsuzluk falan örtmeye çalışıp çalışmadıklarını öğrenmeye çalışıyor, benim delillerimi, yöntemlerimi sorguluyor, tanıklarım ile konuşuyor..."

"Ben yalnızca dedim ki..."

"Bana yalnızca bir kere gelip sordun. Ama bu çok farklı."

Harrison, Resnick'in kolunu tutup tezgâhın kenarına bastırdı. "Charlie, emniyette bunları yapmaktan zevk alanlar vardır, kendilerinden olanı düzmeye çalışanlar. Ama sen öyle değilsin. Senin bir nedenin olmalı."

Resnick, Harrison'a, koluna bastırılan eline baktı. Harrison kolu bırakıp döndü. Gidiyor olabilirdi ve Resnick onun gitmesinden memnun olacaktı; ancak yalnızca tuvalete gidip geri döndü.

"Bütün mesele terfi mi, Charlie?" Harrison bir viski daha getirilmesi için işaret etti; Resnick daha fazla içmek istemeyerek eliyle kendi kadehini örttü. "Basit bir detektif olmaktan bıktın mı?"

Resnick karşılık vermedi.

"Orada başarılı olursun, Charlie. Evet, kara kaplı kitaba uymayan garip bir tipsin ama doğrusunu söylemek gerekirse sonuca varmasını biliyorsun. Payına düşenden fazlasına hem de. Kimse seni yüzün uymuyor diye bir kenara atmış değil, yanlış kimselere bir iki gerçeği iletmek hatasını da işlemedin." Harrison içkisini bir yudumda içip ağzını elinin tersiyle sildi. "Hayatta bir masanın ardında oturup emekliliğini beklemekten başka şeyler de var. Bir yerde bir dükkân açmak, Marblethorpe'a taşınıp küçük bir pansiyon işletmek. Durumu biliyorsun, Charlie. Özel güvenlik. Londra'da kendi güvenlik personeli olan siteler var. Üniformalı, elleri fenerli, köpekli insanlar. Pencerelerinden baktığında birini görsünler de, kim olduğu umurlarında bile değil. Biz işimizi ne kadar az yaparsak onlar daha fazlasını istiyorlar ve bunun için daha fazla ödemeye de hazırlar. Emekli

olana kadar, çok geç olana kadar beklemek istemiyorum."

"Şu halde bağlantıların var, öyle mi?" diye sordu Resnick.

"Neyim olduğunu boş ver şimdi, beni rahat bırak yeter. Anlaştık mı?"

Resnick kadehini ağzına kaldırdı, Harrison bu kere bileğinden yakalayınca kadehin kenarı dudağına bastırdı.

"Anlaşıldı mı, Charlie?"

Çevrelerindeki pub gürültüsü devam ediyordu. Resnick'in orada bir şey yapmayacağını ikisi de biliyorlardı.

Harrison bara dönerek, "Sen hiçbir şey bilmiyorsun, Charlie" dedi. "Buseydin şimdi burada olmazdın."

"İyi geceler, Jeff. İstersen cipsleri bitirebilirsin."

Resnick müşterileri omuzlayarak yürüdü, dışarı çıkınca birkaç dakika öylece durdu. Önünden bir otobüs ağır ağır geçti; üst katta bir kadın tek başına oturmuş, dışarı bakıyordu. Resnick nereye gitmek ya da ne yapmak istediğini bilmiyordu ama kendisi için pek sık rastlanmayan bir şey de olsa, yalnız kalmak istemiyordu.

Telefon kulübesinde rehberi bulamaması doğaldı, bilinmeyen numaralardaki genç adam da Diane Woolf adının kayıtlı olmadığını söyledi. Resnick telefonu kapadı ve sonra yine açtı. Bu kere bir kadın sesi Claire Millinder'in numarasını verdi, Resnick tükenmez kalemle elinin üstüne yazdığı numaraya baktı.

Burada büyük bir taahhütten söz ediyor değiliz.

Telefon kulübesinden çıkıp otomobiline doğru yürürken kadının numarasını sildi.

29

Grabianski, "Başka yolları da olmalı" dedi.

"İçeri girmenin mi?"

"Geçimini sağlamanın."

Grice kulaklarına inanamayarak arka pencerenin kilidinden başını kaldırdı. Grabianski'nin yüzünü görene kadar ciddi mi olduğunu yoksa kendisiyle alay mı ettiğini bilemezdi.

"Çok garip" dedi Grice. "Kadının elini göremiyorum ama orada olmalı."

"Nerede? Ne eli? Sen neden söz ediyorsun?"

"Seni taşaklarından yakalamış olan kadından."

"Kimsenin beni taşaklarımdan falan yakaladığı yok."

Grice dikkatini pencereye çevirdi. "Kadın ne istiyor? Dünya seyahati mi? Sonra da Saffron Walden'de hayat boyu mutluluk."

"Bir şey istediği yok. Bu işle de bir ilgisi yok."

"Öyleyse her zamanki korkaklığın, öyle mi?"

Grabianski başını salladı. "Yalnızca önümüzdeki seçenekleri gözden geçiriyorum, hepsi bu."

Kilit biraz aralanınca Grice aradan parmaklarını sokabildi. "Bunu çok önceden yapmıştık."

"Yeniden düşünmememiz için bir neden yok."

Grice gülümsedi. "İşlerimiz bu kadar yolundayken mi?" Pencere ağır ağır açıldı.

"Sonsuza kadar başkalarının evlerine girmeyi sürdüremeyiz."

Grice pervaza tutunup içeri girdi. Odada yakın zamanda müzayedelerden alınmış ağır mobilyalar seçiliyordu; ayaklı bir saatin monoton tıkırtıları. Bir konak yaratma çabasıyla harcanan küçük bir servet. Budalalar!

Grabianski'nin elini tutup açık camdan içeri girmesine yardım etti, arkalarından pencereyi kapattı.

"Haklısın" dedi.

"Hangi konuda?"

"Sonsuza kadar devam edemeyiz."

Grabianski arkadaşının münasebetsiz bir şey söylemesini bekledi.

"O emeklilik programlarına şimdi fazladan ödediğimiz her yüz sterlin altmış beş yaşımızda bin sterlin olacak. Bu sence cazip değil mi?"

"Sen kiminle konuştun ki?"

Grice sırttı. "Kiminle konuştuğumu çok iyi biliyorsun. Eğer profesyonel öğüt almadıktan sonra kendi borsacın olmasının ne yararı olur ki?"

Grabianski yüksek arkalı iki koltuğun arasından geçiyordu. "Ben başlamadan önce öteki odaları kontrol edeceğim."

İçeri girdikleri için keyiflenmiş olan Grice, "İnsanın talihi iki kere yaver gitmez, merak etme" dedi.

Grabianski'nin başının arkasında bir ağrı başlamak üzereydi. Uyuyan ya da uykusu kaçmış kitap okuyan birini bulmayı bekleyerek bütün odaları tek tek dolaştı. Eğer birini bulmuş olsaydı içi rahatlayacaktı. O zaman yalnızca başının zonklaması değil, hissettiği bu huzursuzluk da açıklanmış olacaktı.

Grice girdiği banyodan neşeli bir fısıltıyla seslendi. Havluların arkasına sıkıştırılmış naylon bir torbada onluk ve yirmilik banknotlarla 1300 sterline yakın para bulmuştu. Kara gün parası mı? KDV vermemek için dekoratöre açıktan ödenecek para mı? Her ne olursa olsun şimdi artık onların parasıydı. Ebeveyn yatak

odasında süslü bir puro kutusu içinde Euroçekler, seyahat çekleri, İspanyol, ABD ve Alman paraları bulmuşlardı-

Altın yüzükler ince kâğıda sarılıp çorapların içine yerleştirilmişti. Grice böyle titiz insanları çok severdi -bu işlerini o kadar kolaylaştırırdı ki.

"Buranın hikâyesi ne?" diye sordu Grabianski.

"Hikâye mi?"

"Sahipleri."

"Kent'ten buraya taşmıyorlar. Evleri istimlak edilmeyecekmiş ama dört dönüm arazileri Manş Tüneli demiryolu bağlantısı için alınmış. Barbican'da bir daireleri ve bu ev var. Herif yurtdışında olmadığı zamanlar Londra'da yaşıyor. Karısıyla çocukları okul işini halledince buraya taşınacaklar. O zamana kadar arada sırada bir haftasonu dışında ev boş. Tatmin oldun mu?"

Grabianski yanıt vermedi.

"Sakin ol."

"Sakinim."

"Sen o küçük evimize dönene kadar sakın falan olamazsın."

Grabianski başını duvardan yana salladı. "Sence bu tablo para eder mi?" Tabloda ellerini kucağında kavuşturmuş ve gözleri başka bir tabloya çevrili soluk yüzlü bir kadın vardı.

"Ne bileyim ben. İçimizde kültürlü olan sensin."

"Bunu tedavisi olmayan bir hastalıkmiş gibi söylüyorsun."

Grice gerçek bir kahkahadan çok tıslamaya benzer bir sesle güldü ve sesi silinmeden aşağıdaki kilitte bir anahtarın döndüğünü duydular. Ve sanki tılsımlı bir el değmiş gibi Grabianski'nin başındaki zonklama yerini bıçak gibi keskin bir ağrıya bıraktı. Sokak kapısı açılıp kapandı; sonra bir ışık, arkasından bir ışık daha yandı.

Ne Grice ne de Grabianski kollarını bile kıpırdatmadılar.

Bir radyo açıldı, istasyon aranmaya başladı: Konuşmalar, pop müziği, yine konuşmalar, Haydi, yine sessizlik. Grice Grabianski'nin üst kat sahanlığının yarı karanlığında kendisine baktığını biliyordu. Her ne düşünüyorsa olsun, buna tesadüfi bir haftasonu denemezdi.

Ya bir başka soygunsa, diye düşündü Grice. Elinde anahtar ya da maymuncuk olan biri. Ama adam -evet, adımlarının ağırlığı onun bir erkek olduğunu gösteriyordu- mutfağın olduğunu bildikleri tarafa yürüdü ve bir dolabın açıldığını duydular.

Grabianski, Grice'a bir işaret çaktı: Gelen kişi mutfakta olduğuna göre aşağı inip geldikleri yoldan dışarı çıkacak zamanları vardı.

Şimdi kararsız olan Grice'tı; ancak omzuna yapışan el onu çevirip aşağı yöneltti. Merdivenin altına üç basamak kalmıştı ki, uçağı East Midland Havaalanı'na inmek zorunda kaldığı için geceyi evinde geçirmek isteyen Hugo Furlong mutfaktan çıktı. Mutfakta canının çektiği tek şey olarak bulduğu çilek reçeli kavanozundan bir kaşık almak üzereydi.

Üç adam birbirlerine baktılar.

Hugo Furlong iki hırsıza bakıyor, onlar da şaşkın bir tavırla birbirlerine baktıktan sonra ona bakıyorlardı.

"Sakin..." dedi Grabianski.

Kavanoz Furlong'un parmakları arasından kayıp parke döşemeye düştü, ortalığa çilek reçeli ve cam parçaları yayıldı. Kaşık bir süre Furlong'un ağzında kalmıştı; gümüşten başka bir şey olsaydı herhalde ikiye kırılacaktı.

Grice adama doğru sıçrarken Hugo Furlong hızla geriye döndü ve başını ahşap bir sütuna çarptı. Bir çığlık koptu ağzından, topukları üzerinde döndü, yere yığılırken sütuna tutunmaya çalıştı.

"Koş!" diye bağırarak Grice, Grabianski'nin kolunu yakaladı-

Ancak Grabianski boşuk sesler çıkarmakta olan Hugo Furlong'a doğru eğiliyordu.

"Haydi!"

Grabianski silkelenip kendisini tutan elden kurtuldu. Reçele değmemeye çalışarak bir dizi üzerine çöküp Furlong'u çevirdi- Adamın sağ kaşı üzerinden kan akıyordu ama Grabianski'yi ilgilendiren o değildi. Adamın yüzünün ani solgunluğu ve baygınlığı onu kaygılandırıyordu.

"Hemen gidiyoruz!" diye seslendi Grice.

Grabianski Hugo Furlong'un kravatını gevşetmeye çalışıyordu; parmaklarının aceleciğinden kravat düğümünü elinden kaçınca kendini daha yavaş hareket etmeye zorladı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen!"

"Yardıma ihtiyacı var" dedi Grabianski. Elleri titriyorsa da sesi şaşılacak kadar sakindi.

"Yardım mı? Az sonra yardıma bizim ihtiyacımız olacak." "Kalp krizi geçiriyor galiba."

Grice Grabianski'yi arkadan kavrayıp ayağa kaldırdı. Geri zekâlı bir çocuğa anlatır gibi, "Bak, buradan hemen çıkıp gidiyoruz" dedi. "Gereğinden fazla risk almak istemiyoruz. Bir kabahatimiz olmamasına rağmen zaten başımız yeteri kadar belaya girdi. Tamam mı?"

Grabianski başını eğer gibi oldu. "Güzel. Hemen gidelim."

"Ya o ne olacak?" Grabianski omzu üzerinden geriye baktı.

"O bizi hiç ilgilendirmez."

"Artık solumuyor galiba" dedi Grabianski.

Hugo o sabah, ardarda dördüncü sabah olmak üzere, bazı lokantaların hâlâ geleneksel İngiliz kahvaltısı dediği şeyi yemişti. Son iki günü -ve geceyi- Glasgow'da bir satış toplantısında geçirmiş; portakal suyu, mısır gevreği ve en fazlasından bir dilim kepek ekmeğini öneren mantığı kızarmış sucuğu ve yağda kızarmış yumurtaları görünce bir anda yok olup gitmişti. Zaten her kes aynı şeyleri yemiyor muydu?

Hugo Furlong şu anda henüz tam olarak yerleşmediği yeni evinin cilalı parkeleri üzerinde bir kalp krizi geçirmektedir.

"Haydi yürü" dedi Grice.

Grabianski adamın gömleğinin düğmelerini çözmeye devam etti; başındaki ağrı artık kaybolmuştu, Valsall'da bir garaj, da arabasına yeni bir egzoz borusu takılmasını beklerken şöyle bir karıştırdığı dergide okuduklarını hatırlamaya çalışıyordu.

"Bırak onu."

Adamın elbiselerini gevşeten Grabianski şimdi de nabzını arıyordu; baş parmağını adamın bileğinin iç tarafına olanca gücüyle bastırıldığı halde bir kırıltı duyamamıştı. Durumunu değiştirip boynunun yan tarafına bastırıp parmağını. Nabız diye bir şey yoktu.

Grabianski kalktı, adamın bacaklarını uzattı, kollarını iki yanına indirdi.

"Bir cankurtaran çağır" dedi.

"Şaka ediyorsun!"

"Bu şaka.ya mı benziyor sence?" diye Grabianski adamı gösterdi.

"Elbette. Hem de boktan bir şaka."

"Cankurtaran çağırılmayacaksa o zaman buraya gel de bir el ver."

Grice Grabianski'nin adamın başını sanki kırılacak bir vazoymuş gibi dikkatle tutup geriye yasladığını gördü.

"Bir yastık ver!" diye seslendi Grabianski.

"Ne?"

"Bana bir yastık ver." Grabianski bunun doğru olduğundan pek emin değilse de, Grice'in uzattığı yastığı alıp Hugo Furlong'un omuzları ardına, ensesine yerleştirdi.

"Şimdi ne yapıyorsun?" diye Grice garip bir şaşkınlıkla sordu. Grabianski sanki bir dişçiymiş gibi adamın ağzını açıyordu.

"Soluk borusunu açıyorum. Tüh! Dişleri takmamış."

"O yaşta ne bekliyordun yani? En azından kırk beş, elli var. Benim de üst damağım takma. Sende yok mu sanki?"

Grabianski'nin dolgulu pek çok dişi vardı ama herbiri onun öz malıydı. Babaannesi her gün tuz ve ılık suyla fırçala derdi. Hugo'nun alt dişleri düşmenin etkisiyle yerinden kurtulmuş, üst damağına dayanmıştı. Grabianski parmaklarıyla takma dişleri çıkartıp bir kenara bıraktı.

"İğrenç!" dedi Grice. "Sence ölmesi daha iyi mi?"

"Elbette daha iyi. Bizi gördü, değil mi? Herhalde onu bizim iki zenci olduğumuzu söylemeye ikna edemeyeceksin. Krizden kurtulduğu takdirde bir polis ressamına bir robot resim çizdirecek ve Crimewatch programında bütün memleketin gözleri önünde olacağız. Madem ölüyor, bırak ölsün."

Grabianski arkadaşını dinlemiyordu bile.

Hâlâ dizleri üstünde çömelmiş olarak doğruldu, ellerini yüzü hizasına kaldırdı, sol eliyle yumruk yaptığı sağ elini kavradı.

"Ne yapı..." diye söze başladı Grice. Bir tür ilkel Polonya duasıyla karşı karşıya olduğunu düşünüyordu.

Grabianski yumruğunu olanca gücüyle Hugo'nun göğsüne indirdi.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Grice. "Sana adamı öldür demedim!"

Hugo'nun vücudunun belden yukarısı darbenin şiddetiyle öne fırlamış, ciğerlerindeki hava boşalmıştı. Ama Grabianski kontrol ettiğinde yine nabız atışlarına rastlamadı. Adamın başına eğildi, burnunu sıktı, ağzını ağı üzerine yerleştirdi.

"Şimdi kusacağım artık" dedi Grice.

"Göğsünü pompala" dedi Grabianski.

"Ne?"

"Göğsünü pompala."

"Hey, Dr. Kildare olan sensin, ben değilim."

"Pekâlâ." Grabianski dizleri üzerinde doğruldu. "O zaman sen başa geç, ağzından hava ver."

"Asla!"

Grabianski adamın kalbini pompalamaya başladı. Bir, iki, üç, dört...Grice bakıp gözleriyle tehditler savuruyordu. Beş, altı, yedi... Bir soluk aldı. Sekiz, dokuz, on ve bir de cabası. Grice hâlâ bir adım gerideydi.

"Dediğimi yapacak mısın?"

"Bütün gün yediklerini içime mi çekeyim yani? Asla!"

"O zaman burnundan üfle."

Grice tiksinererek baktı adama. Bir an gerçekten kusacağına sandı. Grabianski onu kenara itip ağızdan hava vermeyi tekrarladi.

Acele hareket et, kalbi biraz daha yumrukla. Ama bunu uzun süre devam ettiremezdi ve yardım gelmeden devam etmek anlamsızdı. Adamı kaybedecekti.

Grice da aynı şeyleri düşünüyordu, "Jerry, yapmak istediğin şeyi biliyorum" dedi. "Başka koşullar altında yapılması gereken de buydu. Ama burada... onu bırakmamız gerek."

Grabianski yerinden fırlayıp Grice'in yüzüne pek sert sayılmayacak iki şamar indirdi. "Ona ne olacağı umurunda değil, tamam. Ama bunu öğrenirlerse bize ne ceza vereceklerini hiç düşündün mü? Ha? Bunu düşün ve telefona koş. Acil servisi çağır, ancak beş dakikalara olduğunu söyle." Hugo Furlong'a baktı. "Hatta daha az."

Grice'in denileni yapıp yapmadığına bakacak zaman yoktu. Grabianski adamın nabzını bir daha yokladı. Tüh! Kolları şimdiden zayıflamaya, kasları ağrıtmaya başlamıştı; kendi soluğu da çatal çatal çıkıyordu. Grice'in telefon etmeden evden çıkmış olacağını düşündü. İkisini de o durumda bırakarak. Ama sonra telefonun kapatıldığını duydu. Hastane de, cankurtaran servisi de bir mil kadar yakınlarındaydı.

Grabianski altındaki adama, "Her kimsen haydi kendine gel artık!" diye bağırdı. "Şimdi ölüp de üstüme kalma!"

Adamın kalbini pompalarken düşünmeye devam ediyordu. Bir yerde kan dolaşımı kesildikten sonra insan beyninin üç dakika çalıştığını okumuştur. Bunun doğru olduğunu umuyordu. Cankurtaran ekibi tüm teçhizatıyla geldiğinde orada olmaya niyeti yoktu.

İki dakika geçmeden siren seslerini işitti.

Hugo Furlong'un ağzını bir kere daha kapattı. Olanca gücüyle üfledi. Göğsün kalkıp indiğini gördü. "Talihin açık olsun" diyerek arka pencereye değil, ön kapıya yollandı. Kapının arkasından kapanmaması için dilini sabitleştirdi. Sonra koşmaya başlarken binaların camlarında cankurtaranın mavi ışıklarının yansıdığını gördü.

30

Jack Skelton'u uyku tutmamış, yatağında dönüp durmuştu. Ama yine de kapının hafifçe açıldığını ilk duyan karısı olmuştu.

Kadın eliyle kocasının sırtına dokunarak, "Jack, uyan Jack" dedi.

Skelton inleyerek yatağın ortasına yuvarlandı, doğrulup oturdu. Kate kapının Kemen önündeki gölgeler arasında kendilerine bakıyordu. Skelton seslendiğinde de kız ardında kapıyı açık bırakarak dönüp gitti.

Skelton ayağa kalkıp ropdöşambrını giydi. Saat sabahın üçüydü.

Kate mutfaktaki taburelerden birine oturmuş, fıstık ezmesi sürdüğü bir dilim ekmeğin üzerine bıçakla bal bulamaktaydı. Yüzü solgundu. Bir gün önce karakoldan döndüğünde doğruca odasına girmiş ve kapıyı kilitlemişti. Tuvalete gitme dışında şimdiye kadar bir daha dışarı çıkmış değildi. Kapısının önüne bırakılan sandviçlere ve çaya el sürmemiş, anababasıyla tek kelime konuşmamıştı.

Üç saate kadar karakolda toplantı vardı: En son bilgiler değerlendirilecek, nihai kararlar alınacak, brifing verilecekti Ne olursa olsun, bunların hepsinin yapılması gerekiyordu.

"Beni cezaevine gönderecekler, değil mi?"

"Hayır."

"Gönderecekler tabii."

"Bence mahkemeye bile çıkmayacaksın."

"Neden?"

"Öyle işte."

"Kim olduğum için mi?"

"Hayır, öyle demek istemedim."

"Evet, öyle. Kızın olduğum için."

"Onunla hiçbir ilgisi yok."

"Hah!" Kate başını çevirirken küçümsercesine güldü.

"Yokmuş!"

"Sanki hüküm giymek istemişsin gibi konuşuyorsun."

"Bebekli ve yirmi yaşında bir kızı televizyon ruhsat ücretini ödemedi diye Holloway'e gönderdiler, değil mi?"

Skelton içini çekti. "Yaşın, sabıkan olmaması ve daha pek çok nedenle."

"Ailem gibi mi?" Skelton kızına baktı.

"Öyle ama değil mi? Avukat öyle diyecek. İyi bir aile, kendisini seven anababa, değil mi?"

"Herhalde."

Skelton bir süre kızına baktı. "Bu gerçekten çok mu uzak ki?" diye sordu.

Kate bıçağı elinde çevirdi, dudakları arasına sokup yaladı. "Gazeteler haber alırlarsa öyle demeyecekler ama, değil mi?"

Skelton bir fincan çay daha istiyordu, tuvalete gidip işemek istiyordu. Kate'in sanki bir resim yaparmış gibi

fistik ezmesinin üzerine balı yaymasına baktı. Gazetelerin duydukları takdirde neler yazacaklarını çok iyi biliyordu.

"Kate..."

Sustu ama kız da babasının gözlerinin çevrildiği yeri görmüştü. Bal masanın üzerine damlamaya başlamıştı. "Kızın hık-mık yaparken yakalandı ve sen yalnızca mutfağın kirleneceğinden kaygılanıyorsun, işte gerçek bu" dedi.

"Özür dilerim" dedi Skelton.

Kate kalkıp bir iki kâğıt peçeteyi babasının eline sıkıştırarak, "Al da annem gelmeden önce temizle" dedi.

"Kate..."

"Haydi, acele et. Damlası bile kalmasın..."

Skelton peçeteyi kızın yüzüne fırlattı, kolunu savurduğu gibi masanın üzerindeki yere süpürdü. Bıçak mikrodalga fırına çarptı, ekmeğe balı tarafı üzerine düştü, bal kavanozu kırıldı. Kate küçüklüğünden bu yana ilk kez babasının yüzündeki öfkeyi gördü ve korktu.

"Jack?" diye karısı yukardan seslendi. "Ne oldu?"

"Bir şey yok. Sen git yat."

"Bir kırılma sesi duydum."

"Bir şey yok dedim."

Terlikli ayaksesleri ve yatak odası kapısının kapanışı.

Kate dolaptan bir faraş ve süpürge çıkardı.

"Bırak" dedi Skelton.

"Bir dakikada toplanırım."

"Kate. Kate. Lütfen. Bırak." Kızın elinden faraşı almaya uzanırken Kate sanki tokat yiyecekmiş gibi irkildi. Skelton omuzları çökmüş olarak geriledi.

"Peki" dedi.

"Ne?"

Kız musluğu açtı, bir bardak alıp doldurdu, içti. Sırtı babasına dönük olarak, "Madem bu oldu, gerisini öğrenmemen için bir neden kalmadı" dedi.

Uyku sersemliğinden çıkmaya çalışan Kevin Naylor, "Bebek miydi?" diye sordu.

Debbie çoktan uyanmıştı elbette.

Yatakta oturmuş, yastıklar arkasında yatmaktan yassılaştı. Geceliğinin önü boynuna kadar ilikliydi. Hiç gitmediği ve gitmek için de bir özlem belirtmediği bir ülke olan Yunanistan'a ait bir rehber komodinin üzerinde açık duruyordu. Kitap dört hatta beş gecedir aynı yerde, aynı durumdaydı.

"Gidip bakayım." Keith örtünün altından çıktı.

"Sen dur, ben giderim."

"Önemi..."

"Sen yat yerine." Kevin ayağa kalkmıştı ama Debbie çoktan kapıya varmıştı bile. Yüzü küçük ve sertti; dudakları hafif aralıktı. "Sen uyumana bak."

Yan odadan gelen yarı ağlama yarı inilti bir kere daha duyuldu.

"Belki de rüya görüyordur" dedi Kevin.

Debbie güldü.

"Herhalde hemen uyur yine."

"Hayır, Kevin. O hemen uyuyan sensin, unuttun mu?"

"Haksızlık ediyorsun."

"Doğru ama."

"Yine de haksızlık ediyorsun."

"Sen öyle san." Debbie pamuklu geceliğinin kıvrımlarını belinde tutmuş olarak kocasına bakıyordu. Bebeğin ağlaması artmıştı şimdi. Kevin kapıya yürüdü ama Debbie yolunu kesmişti.

"Haydi, Debbie." "Hayır." "Haydi dedim." "Hayır!"

Kevin geriledi, haliya, Debbie'nin ayak parmaklarının halinin tüylerini kavrayacak şekilde kıvrılmasına baktı. Sesi tiz ve öfkeliydi.

"Hâlâ rüya gördüğünü mü sanıyorsun?"

"Hayır. Bilemiyorum. Belki bir karabasan. Bilmiyorum."

"Hayır, bilmiyorsun. Bilemezsin." Debbie içi yumruk olmuş bir halde kocasını ağır ağır geriye itiyordu.

"Bilemezsin! Asla bilemezsin! Bilemezsin!"

Kevin bazen karısının bileklerini, kollarını tutar ve içindeki her neyse, çözülmesini beklerdi; kimi zaman da duvara yaslanır, karısının gücü tükenene kadar, gözlerinden yaşlar boşanana kadar kendisini tokatlamasına izin verirdi. Ancak bu gece çocuğun sesi bunların ikisini de yaptırmayacak kadar acildi.

Kevin karısının yanından süzülürken Debbie'nin yumrukları havayı dövdü.

"Kevin, buraya gel!"

Kevin arkasına bakmadan dışarı çıkıp bebeğin odasına yürüdü.

"Kevin! Bunu yapayım deme! Kevin!"

Bebek debelenirken örtüsünü atmış, bacağı çubuklardan ikisinin arasına sıkışmıştı. Kevin kızın bacağını kurtarıp kucağına aldı. Yüzü ağlamaktan şişmiş, kızarmıştı; kızını göğsüne bastırıp başını omzuna dayadı, hafifçe sırtını okşamaya başladı.

Ama kız daha bir süre susmayacaktı.

Kevin kızla birlikte odanın içinde dönmeye başladı. Kimi zaman işe yarayan bu yöntem bu gece faydasızdı. Bir keresinde kızın sustuğunu sandı; ama bu yalnızca soluğunun kesilmesindendi. Bu kere kapı önünde duran Debbie ile karşı karşıya geldi. Debbie de ağlamış, rengi daha da solmuştu. Saçlarının garip bir niteliği vardı, sanki ne rengi ne de biçimi vardı da yalnızca saçtı.

Debbie kollarını uzattığında Kevin bebeği ona verdi ve gidip yatağına yattığında kız artık ağlamayı kesmişti.

"Jack! AIDS olabilir!"

"Bu yolla olmaz."

"Olur elbette. O serseri hayatı yaşayan gençler. O programı sen de gördün. Öyle bulaşıyor hepsine."

Skelton karısının kolunun iç tarafını okşadı; kadının gözleri sanki ani bir ışıkla karşılaşmış gibi irileşti.

"Şırıngasız olmaz."

Kadın anlamayarak yüzüne baktı.

"Enjekte etmen gerek."

"Ama sen uyuşturucu demiştin. Kate'in..."

"HIV virüsü kirli iğneden geçer. Uyuşturucudan değil."

"Sen ne demek istiyorsun? Kate esrar mı içiyor?"

Skelton başını salladı. "LSD. Kimi zaman amfetamin. Ama çoğunlukla LSD."

"Sen buna inanıyor musun? Onun sözüne inanıyor musun?"

Skelton kızının yüzünü hâlâ görebiliyor ve aşağıdaki o düzenli mutfakta kendisiyle konuşmanın onun için dünyanın en güç şeyi olduğunu anlıyordu. Hepsini bir yumruk gibi suratına fırlatmak istediği zamanlar olmuş olmalı diye düşündü. Ama bu o zamanlardan biri değildi.

"Ona inanıyorum" dedi.

"Ben bu uyuşturucuyu nereden bulduğunu anlayamıyorum. Yani sokakta giderken bir yere uğruyorsun ve alıyorsun. LSD. Ya da adına her ne demişsen."

"Ecstasy."

"Ne?"

"Kate'in aldığı uyuşturucu. Satın aldığı yani. Adı Ecstasy. Birlikte olduğu çevrede çok yaygın anlaşılır."

Yapılması gereken şey. Moda."

"Ama nereden...?"

"Nereden değil ki? Gittiği kulüplerde. Sheffield, Manchester otobüslerinde. İnsanı uyanık tutacak bir şey."

"O yüzden mi çalıyordu?"

Skelton başını salladı. "Bize gelip harçlığının arttırılmasını isteyemezdi, değil mi?"

"Jack."

"Biliyorum."

Birbirlerine bakmaları güçtü; Skelton yine karısının kolunu okşadı, elini tuttu.

"Üşümüştün" dedi. "Ne olacak şimdi?"

Skelton bilemiyordu. Hırsızlık konusunda olacıklardan emin değildi ve bu da en az kaygılandığı şeydi. Kızın bağımlılığı, bundan kurtulmanın mümkün olup olmadığını, kurtulmak isteyip istemeyeceğini bilemiyordu. Ve daha başka şeyler. Karısına ne söylemiş olursa olsun AIDS konusunu aklından çıkartıp atamıyordu. Tamam, şırınga kullanmadığı için mikroplu iğneden kapamazdı. Ama hastalık kapmanın başka yolları yok değildi. Bunları zihninden atmak için ne kadar uğraşsa da, mümkün olamıyordu işte.

Kate.

Yatağın yanında duran karısı, "Bunun için seni çarmıha gerekler, değil mi?" dedi. "Yalnızca yanındakiler değil. Hepsi. Ve buna bayılacaklardır."

Skelton karısının sırtına yaslandı. "Önemli değil" dedi "Benim hakkımda söylenecekler önemli değil." Ama bunun doğru olmadığını da biliyordu.

31

Hastaneden ayrıntılar gelmeye başladığında Resnick karakola gitmek üzere evden çıkmıştı. Millington kendisini gayet kaygılı bir yüz ve koyu bir çayla karşıladı. Bilinen her şeyin nakledilmesi beş dakika bile sürmedi.

"Furlong krizi atlatacak mı?" diye sordu Resnick.

"Öyle görünüyor, efendim. Ama adamlar kaçsalar da pek bir şansı olmayacaktı."

"Eşkalleri konusunda bir ipucu?"

Millington ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı. "Bunun için çok erken. Yine de benim pek kuşum yok,

her şey gözönüne alındığında yani."

Resnick başını sallayarak aynı fikirde olduğunu belirtti. Brifing çeyrek saate kadar başlayacaktı. Jack Skelton, Patel'i gözetlemeden çekip yerine birini koymamış olmasından memnun kalmayacaktı herhalde. Ama memnun kalmayacağı tek şey o değildi ki. Zavallı adamcağız! Resnick onu bir kenara çekip bir şey söylemeyi düşündü, ama bu gibi durumlarda ne söylenirdi ki?

"Efendim." Konuşan, yüzü ütülenmeye ihtiyacı olan beyaz bir çarşafa dönmüş olan Naylor'du. Resnick'in burnunun dibinde doğru bir bilgisayar çıktısı sallamaktaydı. "Neden daha önce çıkmadı bilmiyorum, efendim; herhalde yanlış sorular sor-muşuzdur."

"Anlat."

Naylor kâğıdı sallamayı bırakıp, kalkan gibi göğsüne yapıştırdı. "Soygunları kontrol ediyordum. Soygun ve güvenlik olayı, sonra..."

"Kevin."

"Efendim?"

"Lafı ağzında dolaştırma."

Naylor öksürdü.

Yüzü kızardı. Odanın öteki ucundaki Divine'in güldüğünü duyabiliyordu. "Fossey'in dört yıl önce başının belaya girdiğini atlamışım. Çavuş Millington kendisini sorguya çekmeden önce. Otomobil kazası. Bir kavşakta biri ona arkadan çarpmış. Fossey'in sigortasız araç kullandığı ortaya çıkmış. Ertesi gün karakola gelmesi söylenmiş ama herhangi bir suçlamada bulunulmamış. Dosya kapanmış."

Naylor'un gözlerinin ardındaki gülümseme başlangıcını gören Resnick, "Ve şimdi de ilginç yanına geliyorsun" dedi.

"Fossey, Detektif Harrison'la görüşmüş, efendim."

"Dört yıl önce" dedi Resnick. "Bu semtin sigorta acentesi Andrew John Savage'la o zaman mı tanışmıştı, merak ettim doğrusu."

Jack Skelton o sabah ayakta ancak irade gücüyle durabiliyor gibiydi. Resnick'e bakışı, Charlie ne düşündüğünü biliyorum ama benden uzak dur, diyordu sanki. Resnick, Norman Mann ile Ağır Suçlar Ekibi'nden Bili Prentiss'in arasına oturdu. Tom Parker de oradaydı ve Lennie Lawrence ile konuşuyordu. Graham Millington sanki tanıklık edecekmiş gibi not defterini açıp açıp kapatıyordu.

"Beyler" dedi Skelton. Sesi bir perde daha alçaktı ve Resnick onun bir gecede on yaş birden ihtiyarladığını düşünüyordu. "Bill Prentiss'i hepimiz tanıyorsunuz sanırım. Bill iki hırsızımızla ilgilendiği için aramızda bulunuyor. Bill?"

Prentiss memleketinden koparıp alınmış bir Devon'luych ve kafasının içinde emekli olup oraya döneceği günleri sayar bir takvim vardı. Lynmouth yakınlarında denize bakan küçük bir ev: Açık günlerde Bristol Kanalı'nın öte yanındaki rafineriler bile görünürdü.

"Sizinkilerin yöntemlerini andıran ama altı yedi yıl kadar geriye giden bir sürü kapanmamış soygun dosyası var elimizde" dedi Prentiss. "Genelde Midlands ama kuzey batıya kadar yayılıyor. Manchester'in kuzeyinden sonra bir şey yok."

"Ben bundan hep kuşkulandırdım" diye güldü Tom Parker.

"Onlara fazla yaklaşmadık" diye devam etti Prentiss. "Ama bunun şanslarından mı, yoksa esaslı bir kaynakları olduğundan mı olduğunu da pek çıkaramadık."

Skelton, "Bu çiftin her nasılsa ülkenin yarısı boyunca kendilerine bilgi ileten insanları mı olduğunu söylüyorsun" dedi.

Prentiss başını salladı, bir sigara yaktı. "Anladığım kadarıyla bir bölgeye giriyorlar, çeşitli insanlarla ilişki kuruyorlar, bir iki yıl iş görüyorlar; fazla aç gözlü davranmıyorlar, bize bir ipucu vermemeye dikkat ediyorlar ve sonra başka bir yöreye gidiyorlar."

"Son iki yıldır bu talih kuşu bizim başımıza kondu" dedi Resnick.

"Sinek gibi bir konup bir kaçıyorlar" dedi Prentiss. "Mevsimlik" dedi Tom Parker.

"Ve elimizde bunları Fossey ve Savage'a bağlayacak yeterli bilgi var mı?" diye Skelton sordu.

"Gözaltına alıp sorguya çekecek kadar, efendim" dedi Millington. "Bence biri konuşursa, hepsi bülbül gibi öteceklerdir."

"Ben yine de Jeff Harrison'u bu işle bağıntılı görmekten mutlu değilim" dedi Tom Parker.

Resnick toplantıya Naylor'un bulgularını, Patel'in kuşklarını ve kendisinin Harrison'la yaptığı görüşmeden çıkardığı sonuçları ilettiler.

Lennie Lawrence öne eğilerek, "Ben Jeff'in bu işten kazancının ne olduğunu anlamadım" dedi. "Tabii Charlie'nin haklı olduğunu varsayarsak."

Hepsi dönüp Resnick'e baktılar. "Basmakalıp bir söz gibi gelecek ama bence Harrison düşkünlüğüne uğradı. Terfi yolunun tıkandığını, kendisinin iyi ya da kötü bir nedenle bir kenara atıldığını sanıyor. Ve böylece de bir çıkış yolu arıyor."

Lennie Lawrence inanmamış gibi başını salladı. "Ve beşlik banknotlarla dolu birkaç zarf için mi bu çeteyle

birleşiyor, demek istediğin bu mu?"

"Böyle bir şey olduğunu sanmıyorum" dedi Resnick. "Grice ya da Grabianski ile bir ilişkisi olduğunu sanmıyorum. Onlardan para almadığını umarım. Bence onu ilgilendiren kişi Fossey oldu. Fossey ne olursa olsun, ağız iyi laf yapan biri. Eğer üç yıl önce güvenlik işinin bu boyutlara varacağını, halkın özel polisi benimseyeceğini görmüşse Jeff Harrison'un ilgisini çekmiş olabilir."

"Harrison, Fossey'den ne elde etmeyi umuyordu?" diye Tom Parker sordu.

"İlişkiler. Adlar. İnsanlarla konuşmaya gittiğinde bütün bilgilere sahip olma olanağı. Polislik mesleğinde geçirdiği onca yılın üstüne en son model gözetleme tekniklerine sahip olması."

"Fossey de buna karşılık arasına bir iyilik istiyordu" dedi Prentiss.

"Başını başka yana çevirmesini."

"Fazla ileri gitmeden önü tıkanan bir soruşturma."

"Roiylar'ın soyulması gibi."

"Çok doğru."

"Jeff mesleğinden ayrılma zamanını kollayarak elinden geleni yapıyordu."

Skelton ayağa fırlayıp odanın içinde gezinmeye başladı. "Beyler, varsayımlar üzerinde konuşuyoruz."

Tom Parker, "Sanırım şimdilik Harrison'a dokunmak niyetinde değiliz" dedi.

Resnick başını salladı. "Fossey ile Savage'ı safdışı bırakmadan olmaz."

Graham Millington hafifçe güldü. "Ağacı salladığımızda bakın neler dökülecek."

"Ve Grice ile Grabianski? Muhbirlerine karşı harekete geçtiğimizi duydukları anda sır olacaktıdır."

"Grice'i evinden çıktığı anda yakalayacağız" dedi Resnick.

"Ya ötekisini? Grabianski'yi."

Norman Mann ilk kez söze karıştı. "Senin detektifinle benim Bay Grabianski için özel planlarımız var."

İşaretsiz otomobil Fossey'in evinin önünden elli metre beride sokağın karşısında durdu. Millington ön koltuklara dirseklerini dayayıp telsizi açtı.

"Hazır mısınız?"

"Hazırız."

"Arka taraf emniyette mi?"

"Üç üniformalı gönderdim."

Millington saatine baktı: Yediye yirmi vardı. Fossey'in sekizden önce evden çıkmadığını biliyorlardı. Sabah gazetesi hâlâ posta kutusunda. Kapı önünde iki şişe süt. Burada oturmanın yararlarından biri de bu, diye düşündü Millington; bizim süt karton kutuda ve o da saat on birde gelir.

Millington, Savage'in evinin dışında bekleyen Divine'ı kontrol için telsizini açtı. "Savage'ın içerde olduğundan emin misin?"

Divine dirseğiyle camının buğusunu sildi. "Bildiğimiz kadarıyla."

"Bildiğin nedir?"

"Otomobili burada."

"Evde ışık var mı?"

"Yok."

"Tanrım" diye söylendi Millington. "Birini enseleyip diğerini kaçırmak hiç işimize gelmez." Yine saatine baktı. "Evden çıkmazsa iki dakika daha bekleyin."

"Başüstüne efendim" diye Divine telsizini kapattı.

Savage'ın, kanalın sürat motorlu genç işadamlarının yaşadığı gözde ucunda küçük bir evi vardı.

Yanında oturan Lynn Kellogg, "Ne diyorsun?" diye sordu. "Sence içerde mi?"

Divine camı biraz daha sildi; bir dakikaya kadar öğreneceklerdi.

Graham Millington, Naylor'un omzuna dokunarak evi gösterdi. "Efendim?" "Haydi."

Naylor arabayı yolun karşı tarafına geçirip sokak kapısına giden yolun başında durdurdu. El freni çekildiği anda Millington'la ikisi dışarı fırladılar. Beş metre ileride kapı açıldı ve Fossey'in bol ipekli pijama giymiş karısı gazeteyi almak için uzandı. Ancak Millington'u tanıdı ve kocasına seslenerek içeri koştu.

Naylor, âmirinden daha hızlıydı, ayağını Bayan Fossey'in kapatmaya çalıştığı kapının aralığına sıkıştırmıştı.

"Lloyd! Lloyd! Polis!"

İçerden ayrı istasyonlarda çalan en az iki radyo sesi geliyordu; sonra kapıların çarpması ve merdivende ayaksesleri.

Naylor kimliğini kapının aralığından uzattı. "Ben Detektif Naylor, bu da Çavuş Millington. Evinizi arama..."

"Dikkat!" diye bağırarak Millington sol omzunu kapıya indirdi; Fossey'in genç karısı merdiven başına kadar geriledi.

"Tüh!" diye bağırdı Millington.

Fossey pantolonunun fermuarını çekiştirerek arka kapıdan çıkıyordu. Koltuğunun altında bir evrak çantası, elinde araba anahtarları vardı; ayakkabılarını giymeye fırsat bulamamıştı.

"Lloyd Fossey" dedi Millington ama Fossey polisi dinlemiyordu. Böylesi daha iyiydi. Çavuş beş yıl önceki kadar hızlı değildi ama bir bahçe mesafesi için o kadarı da yeterdi. Bir eliyle Fossey'i yakasından yakalayıp durdurdu. Çanta ve anahtarlar yere saçıldığı anda Millington'un öteki kolu adamın boynuna geçmişti.

Kevin Naylor, Fossey'in karısını düştüğü yerden kaldırmış, renkli kâğıt mendil kutusunun durduğu yere götürmüştü; şimdi elinde kelepçeler olduğu halde bahçeye çıkıyordu.

Yüzü asık olan Divine üçüncü kez, "Ne diyorsun?" diye sordu. Lynn Kellogg omuzlarını silkip üst kat pencerelerine baktı. Divine kapıyı yumrukladı.

"Bu kadar gürültüden sonra uyuyor olamaz" diye öfkeyle söylendi.

"Bu evde olmadığı anlamına gelmez" dedi Lynn. "Belki de evde kimse yok sanıp gitmemizi bekliyordur."

Divine kapıyı kırmayı düşündüğü sırada polis arabasının Kemen önünde bir taksi durdu ve içinden Andrew Savage çıktı.

Divine gülümsedi, "Şu gece aleminden dönene bak."

Savage ne olduğunu anlayana kadar eve doğru bir iki adım atmıştı. Ama sonra kaldırım kenarından ayrılmakta olan taksiye dönerek seslendi. Taksinin üstüne bir yumruk indirdi, sürücü kendisine bir parmak işareti yapıp gaza basıp uzaklaştı.

Savage kanalın üzerindeki köprüye doğru bir hamle yaptı. Otomobillerin farları öte yandaki bulvarda altın ve gümüş renkli izler bırakıyordu. Su kıyısındaki yeşil brandanın altında daha şimdiden iki balıkçı vardı. Divine sıçrayarak Savage'in ayaklarına daldı, adamı köprü'nün parmaklığına devirdi. İki birden ayağa kalkmaya çalışırken Divine, Savage'in kasıklarına dizini soktu, koluna bir tekme indirdi, parmaklarını gözlerine soktu.

Savage bir çığlık atarak kollarını sallamaya başladı: Teslim oluyordu.

Divine adamı ayağa kaldırıp parmaklığa dayadı, bir eliyle kolunu arkasından bükerken öteki koluyla ensesine bastırdı.

Omzu üzerinden Lynn Kellogg'a bakarak, "Neden bu kadar geç kaldın?" diye sırttı.

Lynn arkadaşına bakıp başını salladı. Divine'nın yüzü ışıldıyordu. Karakola dönünce iki yumurtalı ve jambonlu sandviçi mideye indirirken olanları sanki Cardiff Arms Park'ta maçtan dönüyormuş gibi anlatacaktı.

Saat on olduğunda Grice'in canı iyice sıkılmıştı artık. Televizyonda kadife ceketli adamlar gayet ciddi tavırlarla amiplerden söz ediyorlardı ya da New Forest atları konulu eski belgeseller gösteriliyordu. Playschool gibi kısa etekli genç kızların olduğu diziler bile yoktu. Kente doğru yürürse belki biraz açılırdı, sonra videocuya gidip 9,5 Hafta'yı ya da kadının beyaz eteğini donuna kadar açarak yürüdüğü o filmi alırdı. Kutusundan bilecekti hangisi olduğunu.

Hatta keyfi yerindeyse emlakçıya gider ve kırmızı ayakkabılı, Avustralya aksanlı o kadının hâlâ orada olup olmadığına bakardı. Grice onu eve çağırmanın kaç patlayacağını düşündü. Masaj losyonunu ve havluları kendisi sağlardı. Kadının getireceği yalnızca...

"Trevor Grice siz misiniz?"

Grice birden irkildi, adamın geldiğini görmemişti. Arkasına bakınca adeta özür dileyen bir Asyalı yüzüyle karşılaştı. Uzun boylu hatta sırım gibi. Grice kaçma fırsatını düşündüğü anda karşıdaki otomobili ve sokağın öteki ucundaki üniformalı polisi farketti.

"Evet, ne var?" dedi.

"Benimle karakola kadar gelmenizi rica edeceğim" dedi Patel.

"Pekâlâ, neden olmasın?" Grice polisin yanı sıra yürümeye başladı.

Otomobil hareket ettiğinde arka camdan bakan Grice yolun ortasında durmuş spor ayakkabılı yaşlı bir kadın gördü.

32

"İyi olduğundan emin misin?"

"İyiyim."

"Eğer bir aksilik..."

"Jerry, iyiyim diyorum sana."

"Tamam tamam, yalnızca biraz..." Grabianski parmaklarının uçlarını kadının kolunun altında dolaştırdı.

"Önemli değil."

"Biraz ne?"

"Gerginsin sanırım."

"Orgazm olmadım diye mi?"

"Hayır hayır, o değil."

"Değil mi?" Maria güldü.

"Eh.." Grabianski eğilip kadının memelerinin arasını, daha aşağısını öptü. "Onun da rolü olabilir."

"Bak." Maria erkeğin başının arkasındaki saçları çekti; dokunmak hoşuna gidiyordu, sert, tel gibi. "Eğer bir erkekle birlikte orgazm olmayalı ne kadar olduğunu bilsen... o zaman o kadar kaygılanmazdın."

"Kaygılanmış değilim."

"Ya da buna dikkat etmezdin."

"Maria..."

"Efendim?"

"Burada gerginlik falan yok." Yüzü kadının karnına yapışmış, o incecik tüylerin yarı açık bir yelpaze gibi yükseldiği yerin tuzlu tadını alıyordu.

Maria göremiyordu ama erkeğin gözlerinin kapalı olduğunu ve orada öylece uyumayı düşündüğünü tahmin etti. Harold sabah evden rüyasında yargıcın siyah başlığını almak için uzandığını gören ve uyandıığında gördüğünün rüya falan olmadığını anlayan biri gibi çıkıp gitmişti. Kendisi ise ikinci fincan kahvesini banyoya götürmüş ve küvetin içine uzanıp Simon Bates'in "Our Tune"ünü dinlemişti. Jerry Grabianski için hazırlanıyordu; orada parfümler, köpükler ve ılık su içinde yatarken bunun sonsuza kadar böyle devam edeceğini hayal edebiliyordu. Öyle kelepçeli ve meşinli türden değil de doktorlar ve hastabakıcılar hayalleri; zengin bir lordun oğlu çıkan ve Western Isles'da bir şatosu olan meteliksiz ressam. Kendi yaşında. Fantezilerini öyle çabuk kaybetmek istemiyordu: Bu yaşta elde etmeye değer fazla bir şey bulamayacaksınız, Maria, onun için...

Grabianski kıpırdandı.

Maria gülümseyerek saate baktı. Erkek yarım saat daha uyuklarsa kendisi aşağı inip sıcak birer kakao hazırlar, Marks'tan aldığı o leziz çörekleri çıkartırdı: Belki bir banyo daha yapmaya razı ederdi erkeği. Bu iş başlayalı beri günde iki üç kere banyo yapıyorlardı; Maria kıkır kıkır gülmeye başladı ama erkeği de uyandırmak istemedi; bir psikiyatru bu ani temizlenme isteği için ne derdi merak ediyordu doğrusu.

Grabianski uyumuyordu. O zavallı, şişman adamın yüzü gözlerinin önünden gitmiyordu. Az daha ölecekti. Bir taksie atlayıp buraya gelmeden önce hastaneye gidip koğuşun kapısına kadar ulaşabilmişti. Kendisini içeri almamışlarsa da, hemşire ile konuşmuştu. Adamın durumu istikrarlıydı; ucuz kurtulmuştu ve yaşam biçimini değiştirdiği takdirde daha uzun yıllar yaşayabilirdi.

Eve döndüklerinde Grice, "Tanrı aşkına o işi neden yaptın?" diye sormuştu.

Böyle bir soruya ne yanıt verilebilirdi?

"Başımızı belaya sokabilirdin. On yıldan aşağı kurulamazdık, istediğin bu muydu?"

"Ölüyordun" demişti Grabianski.

"Ölmekte olduğunu biliyorum. Ama bu kimin suçuymdu? O gün evde olmaması gerekirdi."

Sonunda tartışmaya değmemişti. Grabianski, Grice'i elindeki içkisi, gözleri kapalı bir Kaide Angie Dickinson ile Telly Savalas'ın oynadıkları bir geceyarısı filmi karşısında bırakmıştı. Grice bir noktada haklıydı ama evi de olsa, adam o gün o saatte orada olmamalıydı. Talihleri dönüyordu, satın aldıkları bilginin niteliğinde değişen bir şey vardı artık.

Maria'nın gergin teni üzerinde dudaklarını dolaştırdı. Eh, talihi o kadar kötü değildi doğrusu.

Otomobilin durduğunu ikisi de duymamışlardı ama kapının vurulduğunu, zilin çaldığını duymamaları olanaksızdı. Maria'nın aklına ilk gelen Harold olmuştu ama Harold'un eve anahtarıyla girdiğini ikisi de biliyorlardı. Grabianski'nin tahmini ise çok daha farklıydı.

Yatağın içinde doğrularak, "Üstümüze bir şeyler giymeliyiz" dedi.

"Hiç kıpırdama" dedi Maria. "Gelen kimse çeker gider."

Grabianski pantolonunu alırken eğilip kadını dudaklarından hafifçe öptü. "Sanmıyorum."

Resnick kapı önünde yalnızdı. Ortalıkta başka polis yoktu; hatta otomobil bile yolu kapatmak yerine sokağın öteki ucunda bırakılmıştı. Maria Roy geri çekilerek içeri girmesine yol açarken Resnick sabahlık icat edilmiş olmasaydı kadının w giyeceğini merak ediyordu.

Grabianski mutfaktaydı, eğer gerekecekse gitmeye han olarak ceketini giymiş, muslukla masanın arasında duruyordu.

"Detektif."

Resnick başını salladı, adamın elini sıkmamak için kendini güç tuttu.

Maria, Grabianski'nin yanına yürürken, "Bir açıklama hak etmiş değil miyiz?" diye sordu.

Grabianski kadının kolunu okşadı. "Tamam, Maria."

"Neymiş tamam olan? Burası benim evim. Ve ben..."

"Maria, sus."

"Bize bir kahve yapabilir miydiniz?" dedi Resnick.

Grabianski az daha gülümseyecekti -demek bu yola karar vermişlerdi. "Lütfen" dedi kendilerine bakan ama yine de kahve makinesine doğru yürüyen Maria'ya.

"Oturmaz mısınız?" dedi Grabianski sanki kendi evindeymiş gibi.

Resnick paltosunu çıkartıp bir iskemlenin arkasına koydu, başka bir iskemleye de oturdu. Saatine bakarak, "Ortağın Grice bir saat önce gözaltına alındı" dedi.

Kahve önlerine gelene kadar pek konuşmadılar. Kahve Resnick'in hoşuna gidecek kadar koyu değilse de,

beklenilenden iyiydi.

"Bilemeyeceğim" dedi Grabianski. "Sizin istediğiniz yanıtlar bende yok. Kişiler, bağlantılar falan. Anlaşmamız böyleydi. Herbirimiz ne kadar az şey bilirse ikimiz için de daha iyiydi." Kahvesini yudumlarken Resnick'e hafifçe gülümsedi. "Bu gibi durumlara karşılaşmamız olasılığına karşılık."

Ama Resnick başını sallıyordu. "Bizim senden istediğimiz o değil." Kahvesini yudumladı. "Çoğunu biliyoruz, yalnızca doğrulanması gerekiyor." Kaşlarını çatıp bakışlarını kaçırarak Maria'ya baktı. "Bazılarına biraz aceleyle getirdikleri ifadelerini değiştirmek için bir fırsat vermek gibi."

Grabianski bir ayağını masanın bacağına dayayarak iskemlesini geriye itti. Fincanı iki eli arasında tutuyordu. Detektif kendisini bir yere yöneltmeye çalışıyor olabilirdi ama her nedense bunu yaptığını sanmıyordu. Geriye ne kalmıştı öyleyse?

"O zaman uyuşturucu, öyle mi?"

"Ne uyuşturucusu?" diyen Maria Grabianski'ye baktı.

"Tam üstüne bastın" dedi Resnick.

"Aradığınız o. Uyuşturucuyu satan herif."

Gülümseme sırası Resnick'e gelmişti. "Geç kaldın, Jerry. Onu da biliyoruz."

Grabianski'nin yüzünden etkilendiği görülüyordu. "O zaman size yardım için ne yapabileceğimi bilemiyorum" dedi.

Resnick hâlâ gülümseyerek acelesi olmadığını gösterdi. "Düşün biraz. Kahvemizi içerken düşün bakalım."

Oda penceresiz ve havalandırmasızdı. Grice'a rastlama riskini göze almamak için Grabianski'yi Emniyet Müdürlüğü'ne götürmüşlerdi. Resnick ile Norman Mann iskemlelerde oturuyorlardı, Grabianski ise karşılarında dirseklerini masaya dayamıştı. Saatler ilerledikçe keyfi kaçmaya başlamıştı.

Norman Mann sigarasının külünü çıplak yere silkeledi. "Grice senin hakkında söylemediğini bırakmadı. Senin hakkındaki ifadesi bitince yapacağın tek iş pulunu yapıştırıp bir film stüdyosuna göndermek olabilir. Onların bayıldıkları tipten bir hikâye -suç dehası olan bir aygır. Kasa soymak için en yeni elbiselerini giyiyor, kadınları sıradan geçiriyor. Tam bir Stallone. Neydi adı? Schwarzenegger. Stüdyolar senaryoyu ele geçirmek için birbirlerini yiyeceklerdir."

Grabianski, Schwarzenegger fikrinden pek hoşlanmamıştı. Rus polisini oynadığı o film - Polonyalı aksanını taklit etmeye çalışmış ama yanına bile yaklaşmamıştı. Cary Grant'ın bu kadar erken yaşlanması yazık olmuştu doğrusu.

"Sana söylediklerimi duyuyor musun?" diye sordu Norman Mann.

"Evet."

"Bir tepki göstermiyorsun."

"Ne tepki göstermemi istediğinizi de söyleyin."

"Bilmem. Biraz öfke, öyle değil mi, Charlie? Bana ortağım kazık atıyor olsaydı biraz öfke gösterirdim, değil mi?"

Resnick, Jeff Harrison'u düşünüyordu; hoş, onunla ortak iş yapmamışlardı ama yine de onun söylentilerin ne kadarını duyduğunu, öfke duyup duymadığını merak ediyordu.

Norman Mann, "Karnın aç mı, Jerry?" diye sordu. "Yiyecek bir şey ister misin?"

Grabianski omuzlarını silkti. Sorgulamanın bu insafsızlığını bölecek her şeye razıydı. "İsterim" dedi.

"Daha sonra yersin."

Komik, diye düşündü Grabianski. Çok komik.

"Bilmek istediğim ilk şey arkadaşının senin hakkında konuşmasına kızıp kızmadığın. Ona kalırsa kendisinin işi yalnızca gözcülük etmek ve arabayı kaçmak için hazır tutmaktı. Bu doğru değil, değil mi?"

"Doğru olmadığını siz de biliyorsunuz."

"Peki, ne yapacaksın şimdi?"

"Ne yapabilirim ki?"

"Belki de bize inanmıyorsun, ha? Grice'ın senin için söylediklerine inanmıyorsun, öyle mi?"

Grabianski inanıyordu; eğer cezasında bir indirim sağlayacaksa Grice anasını bile satardı.

Mann, "Onu uzun bir süre içerde tutmamız için gerekeni yaparsın" dedi. "Göze göz."

"Tamam" dedi Grabianski. "Oldu. Göze göz."

"Tamam!" Mann iskemlesini geri itti, ellerini çırpı.

"Bunu yemek için yapmıyorsun, değil mi? Üç öğün yedikten sonra fikir değiştirmek yok."

Grabianski başını salladı.

Grice işler gerçekten kötü gittiğinde herkes kendi başının çaresine bakacak, bunu unutma, demişti. Grabianski de şimdi hatırlıyordu işte.

"Her neye ihtiyacınız varsa, eğer biliyorsam... size yardımcı olacağım" dedi.

"Çok iyi. Değil mi, Charlie? Şimdi artık epey ilerleme kaydettiğimizi bilerek güzel bir yemek yeriz." Elini Grabianski'nin omzuna, boynuna yakın bir yere koyup sıktı. "Sonra geri kalanını konuşuruz." Biraz daha sıktı. "Doğrusunu istersen Charlie bunu önerdiğinde senin kabul edebileceğin aklıma gelmemişti. Doğru

söylüyorum. Senin için kötü bir anlaşma değil tabii ama bunu yapacak cesaretin olduğunu sanmamıştım. Soyguna, Mason toplantısına gidermiş gibi giden biri..." Yüzünü Grabianski'nin yüzüne yaklaştırdı. "Ama gerçekten suaygırı gibi taşaklıymışsın."

33

Loscoe Madenciler Orkestrası: Posterin alt kenarı, sarı üstüne siyah baskı, kıvrılmış, rüzgârda sallanıyor. Geçen yazın son konseri. Güneş vardı, Ocak ayı; yılın ılık olmaması gereken mevsiminde ılık bir hava; ama orkestra platformuna bakan sırada oturmuş hiç gelmeyecek birini beklerken pek ılık sayılmaz.

Buluşmayı ayarlamak kırk sekiz saat sürmüştü ve Grabianski bu süre içinde kırk sekiz kere pişman olmuş, fikir değiştirmeye kalkmıştı.

Üzerinde dinleme aygıtı vardı.

Bir televizyon belgeseli hatırlıyordu: İki detektif bir tutukluya bilgi vermesi için baskı yapıyorlardı ve ikisi de kendilerinin bilmediği bir kasetin aleyhlerinde delil topladığının farkında değillerdi. Sonra bir iki de film var: Cagney and Lacey, Hill Street Blues. Polis göğsünde gizlediği mikrofonla kötü adam rolünde. Kimi zaman fark edilirler, kimi zaman başarılı olurlardı. Suratının ortasına bir Magnum 45'lik ya da Emniyet Müdürü'nden madalya ya da takdirname -duruma göre. Dizinin bir sonraki bölümünde kullanılıp kullanılmayacağına bağlı.

Sabahın bu geç saatinde ortalıkta pek insan yoktu. Yağmurluklu yaşlı bir adam elleri ceplerinde oturmuş olmayan şeylere bakıyordu. Yakınlardaki bir büroda çalışan iki kız erken yemek paydosu vermiş, soluk renkli plastik kutularından fırında patateslerini yemektedirler, ilkokul çocukları zigzaglı bir sıra halinde şatoya giden yokuşu çıkıyorlardı. Öğretmen arkadaydı.

Olaya bir de şu yanından bak demişti Resnick. Stafford gibilerin ortalıkta dolaşmasını bizim kadar sen de istemezsin.

"Bir de şöyle düşün..." Resnick iskemlenin arkasında durmuş, elleri ceplerinde, Grabianski'nin kendisine bakmasını bekliyordu. "Stafford gibi insanlar mikroptur; onların ortalıkta dolaşmasını bizim kadar sen de istemezsin."

"Aksini söyleyen kim?" dedi Grabianski. Aynı loş odada aynı kapalı kalmışlık duygusu. Alçak tavanda kalka kalka birikmiş sigara dumanı: Norman Mann artık birinin izmaritinden diğerini yakıyordu. "Haklısınız. Bana söylediklerinize bakılırsa içeri tıklması gerek..."

"Bokun tekidir" dedi Norman Mann.

"Tutuklatın onu" dedi Grabianski. "Delişe tığın."

"Yardıma ihtiyacımız var" dedi Resnick. Ayağını iskemlenin üzerine koyarken gözlerini Grabianski'den ayırmadı. Grabianski, East Midlands aksanlı bu Polonyalı polisin ne yapmak istediğini biliyordu: Kendisini suçlu hissettirmek, işe karışmasını sağlamaktı amacı. Bunun için ne kullanacaktı? Dayanışma mı? Biz Polonyalılar mı?

"Kokain sizde" dedi Grabianski. "Harold Roy ile Maria Stafford, malı sattığına, kendilerine sürekli sağladığına tanıklık ederler." Detektiflere baktı. "Ne sorunuz olduğunu anlamıyorum."

Norman Mann, "Eğer o yolu izlersek kanıtlanacak tek şey Harold'a bir iki gram mal sattığı ve eğer talihimiz varsa, o bir kilo kokain."

"Eee?"

"Stafford'u sıkıştırmak için yeterli değil. Suçunu itiraf eder ve affedilip çıkmasını bekler. Biz de bir şey öğrenmemiş oluruz."

Narkotik detektifi baş ve işaret parmaklarıyla bir sıfır çizdi. Sigarasını ayağı altında ezerek kapıya yöneldi. "Ben bir çiş yapayım."

Birinden duyunca insanın çişinin gelmesi ne garip, diye düşündü Grabianski.

Resnick, "Önemli olan iki yüzer üç yüzer kiloluk partiler halinde ülkeye giren kokain" dedi. "Stafford gibi biri sistem içinde büyük bir yer işgal edemez ama adları, bağlantıları ve yöntemleri bilecek kadar büyüktür yine de. Onu birkaç yıllığına delişe tıkmak bir yarar sağlamaz. Asıl önemli kişilere erişilmemiş olur. Sokakta yüzlerce Stafford vardır ve herbirini tükürür gibi kolaylıkla feda edebilirler. Onun konuşmayacağına güvenirlere ve aleyhinde daha fazla bir şey olmadıkça bunda da haklı çıkarlar."

Grabianski, Resnick'in bir yanıt beklercesine bakışından memnun olmamıştı. Başını çeviriyordu ama ne zaman geri dönse Resnick'in kendisini süzen bakışlarıyla karşılaşılıyordu.

"Anlamıyorum" dedi Grabianski. Ellerinin terlemesi gerekirken avuçları kupkuruydu ve kuruluktan kaşınmaya başlamıştı. "İstesem bile elimden bir şey geleceğini sanmıyorum."

"Sana yardımcı olursak...?"

"Yardımcı mı?"

"Bize yardımcı olmanın bir yolunu bulursak."

"Hayır."

"Hayır mı?"

"İmkânsız."

Resnick yaklaşınca Grabianski ayağa kalktı: İki adam, iki iri ve uzun boylu adam. Bir kol boyu uzakta

birbirlerinden.

"Bize yalnızca Stafford'un daha büyük bir şeyin parçası olduğunun kanıtı gerek. Rastlantılar değil, bilerek ve isteyerek. Hepsi bu."

"Kanıt mı?"

"Bir bant."

"Olmaz."

Resnick, Grabianski'nin koluna dokundu. "Jerry, bizim gibi senin de onun sokaklarda başıboş dolaşmasını istemediğini söyledin. Mikroptur o. Daha da kötü."

"Az sonra bunun görevim olduğunu söyleyeceksiniz."

"Değil mi yani?"

"Namuslu bir vatandaş olarak."

Grabianski güldü. "Neden olmasın?"

Grabianski, Resnick'in soluğunu yüzünde, elini kolunun üstünde hissediyordu. "Bize çözülmemiş pek çok olayı aydınlatmamız için yardım ettin zaten. Eğer büyük bir narkotik işinde yardımcı olursan..."

"İçeri girdiğimin saatinde beni temizlerler."

"O zaman böyle bir şey olmaması için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız."

"Bir kere içeri girdim mi artık hiçbir şey yapamazsınız."

"Ben senin içeri girmemen için bir şeyler yapmaktan söz ediyordum."

Grabianski soluğunu tuttu, ağır ağır dönüp bıraktı. Kulaklarında bir zonklama duymasını güçleştiriyordu.

"Ciddi misiniz?"

Resnick'in bunu yanıtlaması gerekmiyordu.

Ama Grabianski yine de başını salladı. "Bundan pek emin değilim."

"Sözkonusu olan yalnızca Stafford değil. Arkasında milyonlar kazanan insanlar var. Onları benim kadar sen de istemezsin. Demir parmaklıklar ardında olmalarından sen de memnun olursun."

"Beni ahlaklılıkla suçlamaktan vazgeçin."

"Aksi takdirde daha önce hiç görmediğin bir kadın uğruna neden celladın önüne atıyorsun kendini? Neden hiç tanımadığın bir insana suni solunum yapma riskine giriyorsun?"

"Durup da düşünmediğim için. Oradaydım, olayın içinde. Yapmam gerekeni yaptım. Sizin yapmamı istediğiniz şey ise çok farklı." Grabianski kapıya baktı. "Tuvalete gitmek istiyorum."

"Peki." Resnick kapıyı açıp dışarda bekleyen genç memura başını salladı. Grabianski memurla gözden kaybolunca Mann içeri girdi.

"Yapacak mı?"

"Henüz kesin olarak söylemediyse de, yapacağını sanıyorum."

"Elbette yapacak. Kendisine herhangi bir suçlama yöneltilmeyeceğine güveniyor. Şu anda orada ağır ağır işerken yargıcın vicdanına âşık olacağını düşünüyordu."

Grabianski, Stafford'un kendisini daha çok bekletmeyeceğini, hatta atlatmayacağını umuyordu. İşin bir an önce, kimsenin kılına zarar gelmeden bitmesinden başka bir isteği yoktu.

"Haber yok mu?" diye sordu Resnick.

Norman Mann başını salladı. "Yok."

Lacivert yağmurluk giymiş memurlar karşıdaki Halk Koleji'nin çatısına uzanmışlar, bir kısmı da şatonun doğu kuleleri arkasına gizlenmişlerdi. Grabianski'nin oturduğu tribünün iki yanından dürbünlerle bakıyorlar, ayaklar üzerine yerleştirilmiş fotoğraf makineleri her şeyi saniyenin yüzde birinde kaydetmeye hazır olarak bekliyordu.

Resnick ve Norman Mann, şatonun ortasındaki köprünün altındaki geçici bir işçi kulübesindeydiler. Yalnızca yüz metre uzakta olmalarına rağmen sahneyi önlerindeki otuz yedi santimlik siyah beyaz ekrandan seyretiliyorlardı. Grabianski'nin gömleğinin altındaki mikrofonun yakaladığı sesler de tek bir hoparlörden gelmekteydi: Şimdiye kadar soluma ve hisirtilar dışında bir şey duyamamışlardı.

Norman Mann, "Herifte tam bir öküz kalbi var" dedi.

"Ve suaygırı taşakları, öyle mi?"

"Kadın öyle düşünüyor olmalı. Adı Mary miydi?"

"Maria."

"Bir türlü doyamadı."

"Harold'u suçlayacak mısın?"

"Kadının peşine sen mi düşeceksin? Adalete engel olmak falan?"

Resnick başını salladı. "Bu iş başarılı olursa, hayır. Grice nasıl olsa elimizde."

"Ya bu Fossey?"

"Hâlâ normal danışmanlık hizmeti verdiğini iddia ediyor. Bir iki kere içkiyi fazla kaçırdığımda ağızımdan bir şey kaçmış olabilir diyor. Ama rüşvet almamış."

"Onu konuşturabilir misin?"

"Güç iş. En son iki soygunda balayındaydı. Grice'la buluşup bilgi veren Savage'dı."

Norman Mann omuzlarını silkeledi. "Her ne olursa olsun, senin işin iş. Bir sürü soygun dosyası kapanmış olacak. Bunu da halledersen, ayın polisisin artık."

"Hele bekleyelim bakalım neler olacak." "Gelecek."

Resnick onun kadar emin olmak isterdi. Monitöre bakan Norman Mann hafif bir ısıklık çaldı.

"Charlie?"

"Efendim?"

"Şuna bak."

"Gördüm."

"Bir tadına bakmak isterdim doğrusu. Ya sen?"

Karayıplı siyah bir kadın; koyu renk elbise, beyaz bluzu uzun topuklu ayakkabılar. Grabianski'nin önünden geçip sıralardan birine oturdu. Norman Mann kadın bacak bacak üstüne atarken bir ısıklık daha çaldı, sanki soğutmak istemiş gibi ekrana üfledi.

"Hayır mı, Charlie? Buna inanmamı mı bekliyorsun?" "Hayır."

"Beni şaşırtıyorsun, Charlie. Seni ırkçı biri olarak düşünmemiştim."

Resnick doğrulup sırtını dikleştirdi; uzun zamandır orada kapalıydılar.

"Tüh" diye söylendi Mann. "Kamerayı neden çeviriyorlar ki?"

"İyi bir nedenleri var." Resnick öne eğildi. "Bak."

Dünyada hiçbir derdi yokmuş gibi Alan Stafford elleri ceketinin ceplerinde olarak orkestra yerine doğru ağır ağır yaklaşıyordu.

34

Grabianski de adamın geldiğini görmüş, kendisine yapılan tariftan tanımıştı. Sıranın arkasına yaslanırken sırtındaki ahşabın sertliğini, ayaklarının arasındaki British Airways çantasını hissediyordu. Stafford hiç acele etmeden, ağaçlara, yeni Lace Hall'un kubbeli çatısının güneşte parıldamasına bakarak yürüyordu. Tabii aslında onların hiçbirine bakmıyor, bir tuzak olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Bir an bir şeyden ürker gibi oldu; Grabianski'nin yanından geçip gidecek ve duvarın önünde durup manzaraya bakacaktı sanki. İki futbol sahası, Trent'in iki yanındaki aydınlatma tesisleri; boş British Waterways binasının taşla örtülü pencereleri; bulvarın hemen öte yanında Gunn ve Moore fabrikasının alçak çatısı. Saturday Night and Sunday Morning filmi çekilirken Albert Finney ile Rachel Roberts burada durmuşlardı. O günden bu yana yirmi yıl mı geçmişti gerçekten?

Stafford en son anda durup oturdu.

"Grabianski sen misin?"

"Sen de Stafford herhalde."

Stafford başını salladı; gözleri çantaya çevrilmişti.

"Az daha..."

"Orada mı?" diye Stafford sözünü kesti.

"Şey..."

"Sus!"

Grabianski kaskatı kesildiğini hissetti, kaslarını irade gücüyle gevşetmeye çalıştı. "Tamam orada" dedi.

"Kokain. Tümü."

"Neden çıkartıp sallamıyorsun herkes görsün diye, ha?" Stafford'un gözlerinin ardında çılgın bir şey vardı. Oturana kadar sıradan bir insan gibiydi ama Grabianski'nin yanına, bir kilo kokainin hemen yanına oturduğunda adama bir şeyler olmuştu. Sanki birbiri ardına beş altı fincan koyu kahve içmiş gibi, ya da başka bir şey.

Grabianski sağına soluna bakınarak, "Yakınlarda kimse yok" dedi. "Kimse duymaz."

"Bütün mal orada mı?" Stafford tahta sıranın arkasına yaslanmış, kolunu sırtlığa dayamıştı. Parmaklarıyla tahtaya vuruyordu. Gözleri hep çantadaydı.

"Elbette." Grabianski fermuarı çekmek için eğildi. "Eğer oynanmışsa, bir şey katılmışsa..."

"Bak, işte olduğu gibi duruyor. Çantaya konmak dışında el bile sürülmedi."

"Harold Roy'un kasasından alınması dışında."

"Evet öyle" dedi Grabianski.

"O orospu çocuğu!" dedi Stafford. "O sersem orospu çocuğu!"

"Onun bir suçu yok" dedi Grabianski. "Talihsizlik işte."

"Talihine sığayım!"

Grabianski şatoya doğru bakmaktan kendini alamadı; bakmaması gerektiğini bile bile.

"Ne o?" diye sordu Stafford.

"Ne?"

"Nereye bakıyorsun?"

"Hiç. Hiçbir yere bakmıyordum."

"Birden çevrene bakındın."

"Şatoya baktım herhalde. Bilmem. Önemli mi?"

"Eğer bana bir oyun oynuyorsan bunun ne demek olduğunu biliyor musun? Senin için yani? Bir fikrin var mı?"

Grabianski başını eğdi.

"Emin misin?" "Sanırım."

Stafford'un parmakları Grabianski'nin bacağının iki yanını kavradı. "Sanmak yetmez."

"Tamam, eminim."

"Neden eminsin?"

"Senin ne yapacağından."

"Eğer bana bir oyun oynuyorsan."

"Evet."

"Ne yaparım peki?"

Grabianski yanıt vermedi. Bacağı ağrıyordu, adam bir sinirini yakalamış olmalıydı. Arkasına yaslanıp Stafford'un kafasına bir yumruk indirmek ve orada işini bitirmek isterdi.

"Seni öldürürüm" dedi Stafford. "Evet, biliyorum."

"İyi." Stafford elini çekince Grabianski uzanıp sıkıldığı yeri ovuşturmak istedi ama adama o tatmini vermemek için kendini tuttu. Resnick haklıydı, Stafford mikrobun biriydi. İçeri tıklıp bir daha dışarı saliverilmemesi gerekirdi.

Grabianski çantayı aralarına koydu. "Bunu neden yaptın ki?"

"Değiş tokuş yapacak değil miyiz?"

Meydanın çevresinde gri elbiseli iki adam dolaşırken Stafford ürkekçe çevresine baktı. Bir kadın arabasını ittiği bir bebekle konuşuyor, öğretmen iki oğlana çimlere basmamaları için sesleniyordu.

"Çantada yalnızca paket mi var?"

"Başka ne olacak ki?"

Stafford sinirli bir tavırla güldü. "Bir mikrofon? Bir kayıt cihazı? Onlardan biri var mı içinde, ha? Senin için sigorta."

"Al bak." Grabianski çantayı açmak için doğruldu. "Ne ses cihazı var, ne de mikrofon."

Stafford elini çantanın üzerine bastırarak fermuarın açılmasını önledi. "Burada ne yaptığının farkındasın, değil mi? Aslında benim olan mal için sana para ödüyorum."

"Onu konuşmuştuk."

"Doğru." Stafford ceketinin iç cebine uzanırken Grabianski kaskatı kesildi. Cepten beyaz bir zarf çıktı; pek dolgun değilse de, yeteri kadar şişkin.

"Saymana gerek yok" dedi Stafford. "Sayacağım."

Stafford zarfı Grabianski'nin uzanan eline bıraktı, kenarının yırtılıp paraların çevreye gösterilmeden sayılmasını seyretti.

"Tamam" diyen Grabianski zarfı cebine yerleştirdi. "Al." British Airways çantasını adama doğru itti.

Sonra Stafford'la tokalaşmak için elini uzattı.

Stafford uzatılan eli görmezlikten geldi, başıyla Grabianski'yi selamladı, kalkıp döndü.

"Lanet olsun!" dedi monitörü izleyen Norman Mann.

"Bekle" diyen Resnick seyredip dinlemeye devam etti.

"Hey!" diye seslendi Grabianski. Stafford başını çevirdi. "Acelen ne?"

"Sen..."

"Bir fikrim var."

Alan Stafford duraksadı.

"Bir öneri."

Stafford herife önerisini neresine sokabileceğini söylemeye hazırlandı.

"Bana kaç kilo mal bulabilirsin? Düzenli olarak?"

Grabianski gülümsemeye cesaret edecek kadar adamın ilgisini çekmeyi başardığını düşündü.

"Beş altı kilo bulabilirsen bayağı iş yapabiliriz."

Stafford geri dönmüş sıraya oturuyordu. "Büyük para."

"Ben zaten büyük paralar kazanıyorum."

"Evet ama paranın sonu olmaz."

"Sen bir hırsızısın, Tanrı aşkına."

"Hitler de badanacıydı; bu bütün ömrünce aynı meslekte kalması anlamına gelmedi."

"Hitler'in bu işle ne ilgisi var?"

"Hiç."

Stafford'un sağ gözü seçiyordu.

"Çalıntı malları elden çıkarırken çeşitli insanlarla tanışırım" diye anlattı Grabianski. "Başka mallar pazarladıklarını da bilirim. Senin tipin şeyler. Ama düzenli olarak. Düzenli olması gerekir. Anladın mı?"

"Beni aptal mı sanıyorsun?"

"Demek istediğim..." Çantayı gösterdi. "... eğer bu bir kerelik bir işse, unut gitsin."

"Sen orasını merak etme."

"Demek istediğim, başkasını da bulabilirim..."

"Söyledim ya. İstediyin kadar mal bulabilirim."

"Kokain mi?"

"Kokain elbette. Sen beni..."

Ama Stafford susmuştu. Güneş bulutun arkasından çıkmış ve kolej çatısından bir parıltı Alan Stafford'un gözlerin kamaştırmıştı. Dürbün, telefoto merceği, önemli değildi. Her ne ise, orada olmaması gerekirdi.

"Dur.."

Ama Stafford ayağa fırlamış Grabianski'den uzaklaşıyordu; ancak birden aklına başka bir şey gelmiş gibi döndü, cebinden çıkardığı elinde bir parıltı belirmişti. Grabianski bunu görür görmez hemen geriledi ama gerektiği kadar atik davranamadı. Bıçağın ucu bileğine saplandı, başparmağını, avuççini ve orta parmaklarının arasını kesti. Grabianski bir çığlık atarak elini çekerken bıçak bu kere yüzüne doğru savruldu.

Resnick yerinden fırlayıp mikrofondan emirler yağdırarak koşmaya başlamıştı.

Grabianski'nin gözüne bir şey dolunca gözlerini kırıştırdı, parmaklarını dokundurunca bunun kan olduğunu anladı.

Alan Stafford şimdi orkestra yerine doğru koşuyor, ellerinde rehberleriyle dolaşan Alman turistlerin arasına girip çıkıyor, ayakkabısını bağlamak için eğilmiş yaşlı bir adama az daha çarpıyordu. Resnick yokuş aşağı koşarken çıkışa doğru yön değiştirdi. Stafford şimdi bir elinde çanta, diğerinde bıçak polise saldırıyordu.

Sıraların oradan biri gecikmiş bir uyarı çığılığı kopartarak eliyle işaret etti.

Resnick olduğu yerde durdu. Ne olursa olsun bıçağa dikkat et, dedi kendi kendine. Ama yan taraftan çarpıp kendisini öne savuran çanta oldu. Resnick önünden geçen bir gölge gördü, bir küfür duydu ve düşerken kendini yana atıp elini uzattı.

Stafford'un bacağını yakalamıştı.

Pantolonun ince kumaşı parmakları arasından kayarken Resnick adamın bileğini ve topuğunu yakaladı. Stafford yere düşerken bir küfür savurdu, öteki ayağını Resnick'in kafasına indirmeye çalıştı. İlk tekmesi köprücük kemiğine rastlamış, Resnick'i sersemletmişti. İkincisi kulağının altını buldu ama üçüncüsü hiçbir yerine değmedi; çünkü bu arada Grabianski Stafford'u saçlarından ve yakasından yakalamış, yüzünü kanatana kadar topırağa sürtmekteydi.

"Tamam!" diye bağırdı Norman Mann. "Artık bırakabilirsin."

Alnındaki on santimlik yaradan kanamakta olan Grabianski Stafford'u bırakıp geri çekildi. Yüzüstü yatan Stafford'un kolları arkadan kelepçelendi. Grabianski hâlâ sık sık soluyarak doğrulmaya çalışan Resnick'e baktı. "İyi misin?"

"Senden iyi." Resnick, Grabianski'nin alnındaki kesikten çok daha fazla kan kaybetmekte olduğu bileğindeki yaraya baktı.

Çevreleri üniformalı ve sivil memurlarla doluydu. Onlara gereken ise cankurtaranlar, cerrahlar ve hemşirelerdi.

"Hepsini kaydettiniz mi?" diye sordu Grabianski.

Resnick başını salladı. "Ağzından çıkan her sözcüğü." Gidip Grabianski'nin elini sıkmak isterdi ama bunu yaptığı takdirde ikisinden birinin yere yığılmayacağından emin değildi. Onun yerine, "Teşekkür ederim" dedi. "Çok teşekkür ederim."

Grabianski kanları arasında gülümsedi.

35

Mackenzie'nin Midlands Televizyon'un üst kattaki odasındaydılar. Kauçuk bitkilerinin bakımını üstlenen şirket iflas ettiği için yapımcının masasının arkasındaki bitki iyice kaykılmış, kenarları sararmaya başlamıştı. Mackenzie en şadama pozunda, bir tomar faks ile Broadcast'in son sayısı üzerinde parmaklarını birleştirmiş, bekliyordu. Bir kenarda oturan Freeman Davis plastik bir bardaktan Perrier maden suyu içmekteydi.

Mackenzie, "Harold, eğer doğru olduğuna inanmasaydık bunu yapmazdık" dedi. "Dizi için gerekli olduğuna inanmasaydık. Ne de olsa bizi ilgilendiren yalnızca odur. Dizi. Dividends."

Harold Roy yanıt vermedi. Bütün olanlardan sonra kendisi de zihni de uyuşmuştu sanki. Polis kendisinin önemli bir suçlamayla karşılaşmayacağını ima etmişti ama henüz herhangi bir vaadde bulunmuyordu. Onlara her şeyi itiraf edip altını imzalayana kadar. Narkotik detektifi elini burnuna vurarak, "Burnunu bir şey sokma, seninle yine konuşacağız" demişti. Maria beş altı keredir valizlerini boşaltıyordu; tatile mi yoksa boşanmaya mı gitmeye niyet ettiği belirsizdi.

"Harold" dedi Mackenzie.

"Efendim?"

"Dediğimi duydun mu?"

"Evet."

"Ajansınla konuştuğumu biliyorsun."

Harold başını salladı.

"Adın sen istediğin sürece kalacak. Freeman'inkinin altında."

"Ben..." Harold söyleyeceğini yuttu. Freeman Davis her zamankinden daha kendini beğenmiş bir tavırla oturuyordu, tabii eğer böyle bir şey mümkünse.

"...böylece dış satışların gelirlerinin paylaşımında bir sorun olmayacak" diyordu Mackenzie. Daha başka şeyler söylemiş olabilirdi ama Harold orasını kaçırmıştı. O sabah sigorta şirketinden bir mektup gelmişti: Kendilerinin önerdiği güvenlik önlemlerinin alınmamış olması nedeniyle sigorta kapsamı konusu biraz kuşkuluydu. Harold pantolonun paçalarını çekti. Mackenzie kendisine, Freeman Davis kauçuk bitkisine bakıyordu. Başka bir şey daha mı kaçırmıştı?

Mackenzie ayağa kalkıp Harold'un paltosunu askılıktan aldı, uzatıp Harold'un kalkarak giyinmesini bekledi. Kapıyı arkasından kapatırken, "Güle güle, Harold, yolu biliyorsun." dedi.

Freeman Davis sırtarak iki parmağını tabanca gibi uzatarak alınaya dayadı ve tetiği çekti.

Resnick Skelton'un kapısını tıklatıp bekledi. Son birkaç günde olduğundan daha zinde görünen emniyet amiri kendisini çağırtmıştı.

"Yaraların nasıl, Charlie?"

"Mosmor, efendim."

Post'daki fotoğrafında Mike Tyson'la üç raund dövüşmüş gibisin..."

Manşette POLİS UYUŞTURUCU ÇETESİNİ YAKALADI yazıyordu. Bir muhbir hakkında pek açık seçik olmayan bir paragraf vardı. Grabanalski'nin adı verilmemişti. İkinci sayfada Norman Mann'in tutuklamanın aylar süren izleme ve koordineli bir soruşturma sonucu olduğunu söylediği bildiriliyordu.

Ne basında, ne de radyo ya da televizyonda Skelton'un kızının tutuklanması hakkında bir haber çıkmamıştı. Başdetektif kızın sabıkası olmamasını gözönüne alarak mahkemeye çıkartmamış, sözkonusu firmalardan özür dilenip gerekli tazminat ödenmiş, bundan sonra daha sıkı bir polis gözetimi altında olacaklarına söz verilmişti.

Skelton "Tom Parker az önce telefon etti" dedi. "Jeff Harrison'un istifası kabul edilmiş. Güney Londra'da yeni bir güvenlik şirketinin başına geçecek sanırım."

Skelton, Resnick'e oturmasını işaret etti. "Grice herhangi bir suçla itham edildi mi?"

"Otuz yedi ayrı soygun. Grabianski bize kolum kadar bir liste verdi. Kusursuz bir belleği var."

"Ya Fossey?"

Resnick yüzünü buruşturdu. "Mahkemeye suçsuz olduğunu haykırarak gidecek."

"Yargılanacak mı?"

"Bilemem."

Emniyet Amiri masasının üstündeki kâğıtları karıştırdı. "Bundan daha sağlam bir şey bulmalıyız."

"Aramayı sürdüreceğiz."

Skelton başını salladı. "Sana bir şey sormak istiyorum, Charlie? Evin satışı nasıl gidiyor?"

"Biri bir teklif yapmak üzere. Doğrusunu isterseniz bu akşam her olasılığa karşılık yeni bir yer bakmaya gidiyordum."

"Başka bir ev mi?"

Resnick başını salladı. "Bir daire."

"Böylesi daha iyi, Charlie. Koca evi ne yapacaksın?" Kedilerim var, diye düşündü Resnick. Ama bir şey söylemedi.

Detektif odası bir alarm anındaki Gatwick havaalanından farksızdı. Resnick onca hareket ve ses arasında Patel'in sesini duydu, kendisine telefonlardan birini işaret ettiğini gördü. Hemen o yana seğirtip telefonu açtı.

"Resnick."

"Detektif Resnick mi?"

"Evet. Siz kimsiniz?"

"Diane Woolf."

"Diane..."

"Yani beni daha şimdiden unuttun mu?"

"Hayır." Resnick kadının sesindeki gülümsemeyi işitiyor, başını oynattığında çıkan kızıl gölgeleri görüyordu. "Şaşırdım yalnızca."

"Artık bir yıldızsın."

"Öyle." Kadın bir şey demeyince de, "Beş dakikalık" dedi.

"Çok etkilendim."

"Teşekkür ederim ama değmez."

"Çok da alçak gönüllüsün."

Resnick kadının neden telefon ettiğini merak ediyordu. Çevresi çok gürültülü olduğu için kulaklığı başına

yapıştırmıştı kadını duyabilmek için.

"Her neyse, seni kutlarım." "Teşekkür ederim."

Tanrı aşkına, kadını bir içki içmeye davet etsene, diye düşündü Resnick. Ya da yemeğe.

"Eh, belki bir daha birbirimize rastlarız" dedi Diane Woolf. "Hoşça kal."

Resnick almaca uzun uzun baktıktan sonra telefonu kapadı.

Claire Millinder, "Mobilya gelince çok daha iyi görünür" dedi. Duvarlar tuvalet kâğıdı beyazı değildi. Mutfaktan geçerken çalıştığını göstermek için aspiratörün düğmesine basmıştı.

"Her odada iki priz var" dedi.

Resnick parmakları üstünde doğrulduğu takdirde tavanı tutabilirdi.

"Ne diyorsun?" diye sordu Claire.

Çifte camlı, alüminyum çerçeveli pencerenin önünde duruyorlardı. Resnick camda bulunduğu dairenin aksini mi, yoksa tam karşıdaki daireyi mi gördüğünden emin değildi.

"Bir aya kalmadan çıldırırım burada" dedi.

"Gidip bir içki içelim" dedi Claire Millinder. "Benim komisyondan harcarız."

"Benden alacağın komisyonla ancak su içersin."

"Haydi yürü, Charlie. Esaslı bir Yeni Zelanda şarabı bulalım şimdi, sabah ilk iş olarak alıcılara telefon eder, satıcının evi satmaktan vazgeçtiğini söylerim." Kapıyı arkalarından kilitleyip arabasına doğru yürürken Resnick'in koluna girdi.

"Ben hep evde yaşayacak değilim, bunu biliyorsunuz, değil mi?"

Kate anababasına baktı

"Bunu biliyoruz, Kate" dedi Skelton.

Karısı kalkıp odadan çıktı.

"Burada bir bitki gibi yaşamaya devam edemem."

"Kimse senden böyle bir şey istemedi."

"O istiyor." Kate başını mutfaktan gelen kapkacak sesine doğru salladı.

"Doğru değil bu."

"Değil mi?"

"Kate, evden çıktığın zaman nereye gideceğini bilmek isteriz."

"Eğer sormuş olsaydınız bunu size söyledim."

"Gerçeği mi?"

Kız mutlu ailelerin stüdyo kahkahaları arasında yaşamlarını sürdürdükleri ekrana baktı bir an.

"Sanmıyorum."

"Ve şimdi?"

"Evet. Bunu deneyeceğim."

"Bu yeterli değil."

"Pekâlâ. Nereye gideceğimi söyleyeceğim. Tek tek hem de. Şimdi tatmin oldun mu?"

Skelton dikkatle baktı kızının yüzüne. "Ya başka şeyleri?"

Kız bacaklarını altından indirip merdivene yöneldi. "Bana güvenmeniz gerekecek, değil mi?"

Claire arabayı Resnick'in evi önünde durdurdu ama motoru kapamadı. "Teşekkür ederim, güzel vakit geçirdim."

"Ben de" dedi Resnick.

"Şöyle kendini bırakınca ne kadar keyifli olduğunu görüyorsun ya."

Resnick kapıyı açtı. Dizzy onu karşılamak için duvar boyunca koşmaya başlamıştı bile.

Claire çantasını karıştırdı. "Bunlar sende kalsın." Emlakçının anahtarlığındaki anahtarları uzattı. "Yarın birini gönderir satılık tabelasını aldırırım."

"Teşekkür ederim."

Resnick kaldırımında bir an durup önüne baktı.

"İyi geceler" diye Claire elini salladı. Ön koltuktan eğilip bacakları arasında dolaşan kediyle eve doğru yürüyen erkeğin arkasından baktı.

"Bir ara seni ararım" diye seslendi.

"Ara." Resnick el salladı, kapısını açıp Dizzy'yi içeri soktu. Claire uzaklaşırken onun eğilip yerden bir şey aldığını gördü. Bir zarf. Erkeğin zarfa bakışını görünce kötü bir haber almadığını umdu. Sonra otomobili ana caddeye ve kente doğru çevirdi; ancak o sırada Resnick'in kapısı kapanmış adam evine girmişti.